

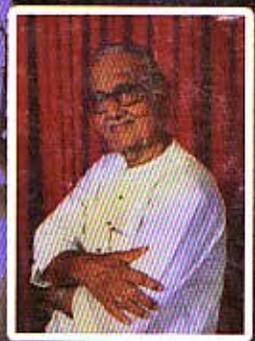
25ம் இதழ்

கௌலம்

அக்டோபர் 2005

சுந்தர ராமசாமி
மு.பொ
ஜெயமோகன்
மு. புஷ்பராஜன்
வெங்கட் சாமிநாதன்
அ. முத்துலிங்கம்
யுவன் சந்திர சேகர்
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்
மணிவேலுப் பிள்ளை
மாலதி மைத்ரி
பிரதீபா
கற்பகம் யசோதரா
தான்யா

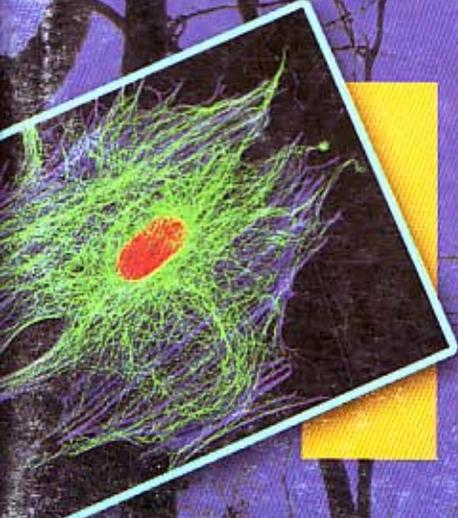
மண்புழுவிருந்து
மனிதனாகி வந்தேன்

டொமினிக் ஜீவா

அறிவியல்
சிறப்பிதழ்

- ❖ வெங்கட் ரமணன்
- ❖ சி. ஜெயபாரதன்
- ❖ பத்மா அரவிந்த்
- ❖ ராமன் ராஜா
- ❖ பா. சுந்தரவடிவேல்

3.25% வட்டியுடன் வீட்டுக் கடனுதவி*

Karuna Gobalpillai
Mortgage Consultant
416.430.0111

Nathan Yoga
Mortgage Consultant
416.854.4309

Kannan Kanagiah
Mortgage Consultant
416.854.6183

Siva Ratnasingam
Mortgage Consultant
416.430.0111

வீடு வாங்க விற்க மற்றும் வீட்டுக்கான கடனுதவி பெற

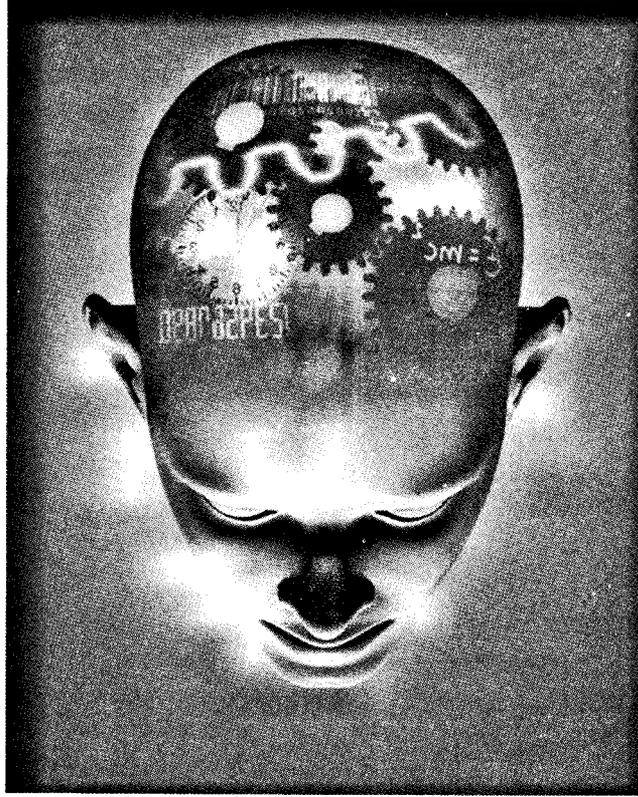
* Some Condition Apply

invis

Head Office:
701 Evans Ave., Suite 600
Toronto, ON M9C 1C3

Office:
Tel: 416.430.0111
Fax: 416.430.0222
2857 Lawrence Ave. E, Suite 4
Scarborough, ON M1P 2S9

காலம்
25

அறிவியல்
சிறப்பிதழ்

அறிவியல் பகுதி

உலகை உலுக்கிய மூன்று கட்டுரைகள்

ராமன் ராஜா 5

உயிரைக் கட்டும் விசை

பா. சுந்தர வடிவேல் 8

டி.என்.ஏ. நுண்ணில்லுத் தொகுதி
பத்மா அரவிந்த் 12

டாக்டர் ஹோமி ஜெ. பார்பா
சி. ஜெயபாரதன் 16

காலம்-ஒரு அறிவியல் பார்வை
வே. வெங்கட்ரமணன் 21

நேர்காணல்

மண்புழுவினிலிருந்து மனிதனாகி வந்தேன்
டொமினிக் ஜீவா 27

என்னை உயிரோடு வைத்திருப்பவர்
டேவிட் செடாரிஸ் 40

சிறுகதை

ஐகதி
சுந்தர ராமசாமி 31

பால்
ஜெயமோகன் 44

அன்டோனியாவின். . .
தினகரன் ஜெய் 58

நிலவறைவாசி
யுவன் சந்திரசேகர் 66

வானத்தைப் பிளந்த கதை - 3
செழியன் 78

மூன்று குடும்பக் கதைகள்
எஸ். ராமகிருஷ்ணன் 80

கெட்டன வாழும்
பார்த்திபன் 84

கட்டுரை

குரங்குகள் வாங்கும் பென்சன்
எம். சஞ்சயன் 33

தொடரும் உரையாடல்
வெங்கட் சாமிநாதன் 35

மொழிபெயர்வியல்பு
மணி வேலுப்பிள்ளை 48

காடு-நெடுங்குருதி. . .
மு.பொ. 52

வாழ்புலம் இழந்த துயர்
மு. புஷ்பராஜன் 64

நாடகக் கலை அரியாலையிலிருந்து
ப. ஸ்ரீகந்தன் 72

தன்னச்சில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் காலம்
தேவகாந்தன் 74

கவிதைகள்

தான்யா 51

மாலதி மைத்ரி 57

பிரதீபா.தி 61

கற்பகம்-யசோதரா 52

எண்ணிப் பார்க்கிறேன்

சின்னஞ் சிறு குருவி ஒன்று முட்டையிட்டு குஞ்சுகளை வளர்ப்பதற்காக, அலைந்து திரிந்து வேண்டிய பொருட்களைச் சேர்த்துக் கூடொன்று கட்டுவதும், கட்டியபின் அக்கூட்டைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவதும் போன்றதே 'காலம்' இதழை நான் வெளிக் கொண்டு வருவதும், அதைப் பார்த்துப் பின் மகிழ்ச்சி அடைவதும்.

25 இதழ்கள். 1990 ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை. அது பெரியதொரு சாதனை இல்லைதான். இருந்தாலும், உணவு, உடை, உறையுள் என்ற அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக நாயோட்டம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் புலம் பெயர்ந்த இக்குளிர்ச் சூழலில், கவிதை, நாடகம், இலக்கியம், நூல் வெளியீடு, நூல் கண்காட்சி என்று ஓய்வு நேர கலாசார விசயங்களில் ஈடுபடுவதும், 'பைத்தியக்காரத்தனம்' 'வாழத் தெரியாதவர்களின் கூட்டம்' என்று 'வாழத் தெரிந்தவர்கள்' இகழும் சூழலில் 15 ஆண்டுகள் கால ஒழுங்கில்லாமலாவது வெளிக் கொண்டு வந்து, நானும் ஒரு சிறிய துரும்பையாவது எடுத்து ஓர் ஓரமாக வைக்கிறேன் என்பதும் ஒரு பெரிய விசயமாகத்தான் எனக்குப் படுகிறது.

கைமாறிக் கைமாறி ஓடுகின்ற இலக்கியத் தொடர் ஓட்டத்தில் நாங்களும் ஒரு புள்ளியாக இணைகின்றோம். இந்நீண்ட பதினைந்து வருடங்களில் காலம் சஞ்சிகை வெளிவர உதவியவர்கள் பலர். அவர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றி. இவ்வேளையில் என் நண்பனும் இலக்கியத் தோழனுமாகிய குமார் மூர்த்தியைக் குறிப்பாக நினைவுகூர்கிறேன்.

காலம் சஞ்சிகை மனித மேம்பாட்டுக்குரிய இலக்கிய, சமூக, பண்பாட்டு அசைவுகளுக்குரிய தளம். குறுகிய எல்லைகளைக் கற்பனையில் கோடிட்டுக் காட்டுவதால், பரந்த விசாலமான விடுதலையை நோக்கிச் செல்ல முடியாமல் மனங்கள் குறுகிவிடும். எந்த 'இயங்களும்' 'புலங்களும்' கால, இட வரையறைகளுக்கு உட்பட்டவை. அவற்றின் எல்லைகளும் கற்களும் காலத்துக்குக் காலம் நகர்த்தப்பட வேண்டியவை. மனித சுபீட்சத்திற்கும் விடுதலைக்கும் அவை பாறாங்கற்களாக கழுத்தை நெரிப்பவையாகவும் மாறிவிடக்கூடியவை. ஆகவே, அவற்றைச் சுமக்காமலே, அவை எம் உயிரை நெரிக்காமலே சகல பக்க விடுதலையையும் நோக்கி நகர்வதே 'கால'த்தின் குறிக்கோள்.

சிறு பத்திரிகை வாசகர்கள் நுட்பமான அறிவுடையவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள்.

அன்புடன்

செல்வம்

காலம்

இதழ் 25

ஒக்டோபர் 2005

ஆசிரியர்
செல்வம்

ஆலோசனை
என். கே. மகாலிங்கம்
செழியன்

KALAM

16, HAMPSTEAD COURT
MARKAM, ONT L3R 3S7
CANADA
kalam@tamilbook.com

இதழ் தயாரிப்பு: செல்வி

Designed by

Uyirmmmai Image & Impression
uyirmmmai@yahoo.co.in

Printed at Bhawana Printers, Chennai - 79

அறிவியல் சிறப்பிதழ்

தமிழ் வர்த்தகப் பேரேடுகளில் அறிவியல் என்பதற்கு உள்ளளவும் இடம் கிடையாது. சொல்லப் போனால் அறிவியல் முறைகளுக்கு முற்றும் எதிராக இயங்குபவை அவை. 'ஏன்' என்ற கேள்வியைக் கேட்கவிடாமல் மூளையை மழுங்கச் செய்வதில்தான் அவற்றின் வர்த்தக வெற்றி அடங்கியிருக்கிறது. எனவே முனைந்து மூளைச்சலவையில் அவை தொடர்ந்தும் ஈடுபடுகின்றன. அவ்வப்பொழுது ஒன்றும் அரையுமாக வரும் சமாச்சாரங்கள் தனிமனிதர்களின் நட்சத்திர அந்தஸ்து காரணமாகவே நிகழ்கின்றன. அவையும் பெரும்பாலான நேரங்களில் அந்தத் தனி மனிதர்களின் நூலகப் பரிமாணங்களைப் பறைசாற்றுபவைகளாக இருக்கின்றனவே அல்லாமல் வாசகனுக்கு ஆர்வமூட்டுபவையாக இருப்பதில்லை. இந்த ஒன்றும் அரையும் பெரும்பாலும் நுட்பத்தின் விளைவாய்க் கிடைக்கும், பிரமிப்பூட்டும் கருவிகளைப் பற்றிய வருணனை களாகத்தான் இருக்கும். மாறாக அடிப்படை அறிவியல் சார்ந்து தமிழில் படிப்பதற்கென்று ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை.

வெகுஜனப் பத்திரிக்கைகளில்தான் இந்த நிலை என்றால் அறிவுப்புலம் சார்ந்து இயங்குபவையாகக் கருதப்படும் சிற்றிதழ்களிலும் அறிவியலுக்குப் பெரும்பாலும் இடமிருப்ப தில்லை. இவற்றில் இலக்கியம் கடந்தவற்றுக்கு இடமில்லை என்றில்லை. ஒவ்வொரு மூன்றா வதும் நாடக, ஓவிய, நாட்டார் கலை, சினிமா சிறப்பிதழ்களாகத்தான் சிற்றிதழ்களில் மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அறிவியலுக்கு என்னமோ இதுவரை சிறப்பிதழ் என்று எதுவும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏழாவது வட்ட அரசியல்வாதி, துப்பர் ஸ்டார் நடிகர், தொலைக் காட்சி சித்தி, நுனி நாக்குப் பின்னணிப் பாடகர், வெட்டியொட்டும் இசையமைப்பாளர், கர்நாடக இசைப் பக்கவாத்தியக்காரர், அச்சுப்பிச்சு துணுக்குத் தோரண நாடகாசிரியர் என்று நட்சத்திரங் கள் மண்டிக் கிடக்கும் உலகில் அறிவியலாளர் என்று ஒருவருடைய பெயரையுமே தெரியாமல் அறிவுஜீவியாக நம்மூரில் வாழ்க்கை நடத்துவது சாத்தியமான காரியம்தான். பிரபலமாக இருக்கும் ஹாலிவுட் நடிகை, பாப் பாடகர் என்று நுனிவிரலில் தெரிந்து வைத்திருக்கும் நம்மூர் இணைய தலைமுறைக்கு இன்றைக்கு முக்கியமான விஞ்ஞானி யார் என்று தெரிய வேண்டிய அவசியமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உண்மை என்னவென்றால் நடிகையையும் பாடகரையும் தெரிந்துகொள்ள, துய்க்க அறிவியல்/தொழில்நுட்பத்தின் பங்கு அத்தியாவசிய அனதாக இருக்கிறது.

கார்கள், கணினிகள், தொலைக்காட்சிகள், செல்பேசிகள், பெருவிளைச்சல் உணவுப்பயிர்கள், நோய்தடுப்பூசிகளென்று அறிவியலின் படைப்புகள் சுவாசமாக மாறிப் போயிருக்கின்ற இந்தக் காலத்தில் தாம் துய்ப்பனவற்றின் தோற்றுவாய் தெரியாமல் விலங்குகளாக வாழ்வதில் இருக்கும் பெரும் அபாயங்களை யாரும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. நொடிக்கு நூறு முறை சமூக அக்கறை, சகமனித நேயம் என்று முழங்கும் இலக்கியவாதிகள் ஒரு நிமிடம் நின்று இன்றைக்கு சமூக அக்கறையையும் மனித நேயத்தையும் விரல் சொடுக்கில் மாற்றிவிட்டுப் போகக்கூடிய வல்லமை எல்லாவற்றையும்விட எதற்கு இருக்கிறது என்று சிந்திப்பதாகத் தெரியவில்லை. நாம் பக்கம் பக்கமாக எழுதி பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் மனித நேயத்தை அரை நொடி அணுகுண்டு சுவடு தெரியாமல் அழித்துவிட்டுப் போனபிறகும் அதன் மகத்துவம் தெரியாமல் நாம் நம் போக்கிலேயே எழுதிக் கிழித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதுவும் ஒரு வகையில் வசதிதான்! வெடித்துப்போன அணுகுண்டைக் கண்டு பிடித்த அறிவியலாளரைப் பற்றி இன்னும் சில நூறு பக்கங்கள் எழுதிக் கிழிக்க முடிகிறதல்லவா? அழிவைச் சொல்லித்தான் அறிவியலின் மகத்துவத்தைத் தெருட்ட வேண்டிய நிலையே அவலமானதாகத் தான் இருக்கிறது.

சமீப காலமாகச் சிற்றிதழ்களில் இந்த நிலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறிக்கொண்டுதானிருக்கிறது. அவ்வப்பொழுது சிற்றிதழ்களில் அறிவியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் வரத் தொடங்கியிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் திண்ணை மின்னிதழின் பங்கு மிக முக்கியமானது. சிறுகதைகள், கவிதைகள், இலக்கிய, அரசியல் கட்டுரைகளுடே அறிவியல் தொழில்நுட்பத்திற்கும் சம இடம் கொடுத்து வாரம் தோறும் கட்டுரைகளை வெளியிடுகிறது திண்ணை. இங்கு அடையாளம் காணப்பட்ட அறிவியல் எழுத்தாளர்கள் இப்பொழுது மெல்ல அச்ச ஊடகங்களில் தென்படத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இதை முன்னெடுத்துச் செல்லும் முகமாகக் காலம் இந்த அறிவியல் சிறப்புப் பகுதியைத் தன் இருபத்தைந்தாவது இதழில் கொண்டுவருகிறது. ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் என்ற அற்புத விஞ்ஞானி உலகை மாற்றியமைத்த மூன்று முக்கிய கண்டுபிடிப்புகளை நிகழ்த்தி நூறாண்டுகள் ஆகின்றன. உலகம் முழுவதும் பல்வேறு அறிவியல் அமைப்புகள் 2005ஆம் ஆண்டை 'இயற்பியல் ஆண்டு' என்று அறிவித்துக் கொண்டாடுகின்றன. எனவே காலம் அறிவியல் சிறப்பிதழ் மாபெரும் விஞ்ஞானி ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைனுக்கு அஞ்சலியாகவும், இயற்பியலின் வெற்றி களைக் கொண்டாடும் முகமாகவும் வெளிவருகிறது.

இந்த இதழில் ஐந்து முக்கிய கட்டுரைகள் வருகின்றன. முதலாவதாக ராமன் ராஜா அற்புத ஆண்டு என்று விளிக்கப்படும் 1905ஆம் ஆண்டில் ஐன்ஸ்டைன் வெளியிட்ட மூன்று முக்கிய இயற்பியல் கண்டுபிடிப்புகளையும், அவை உலகை

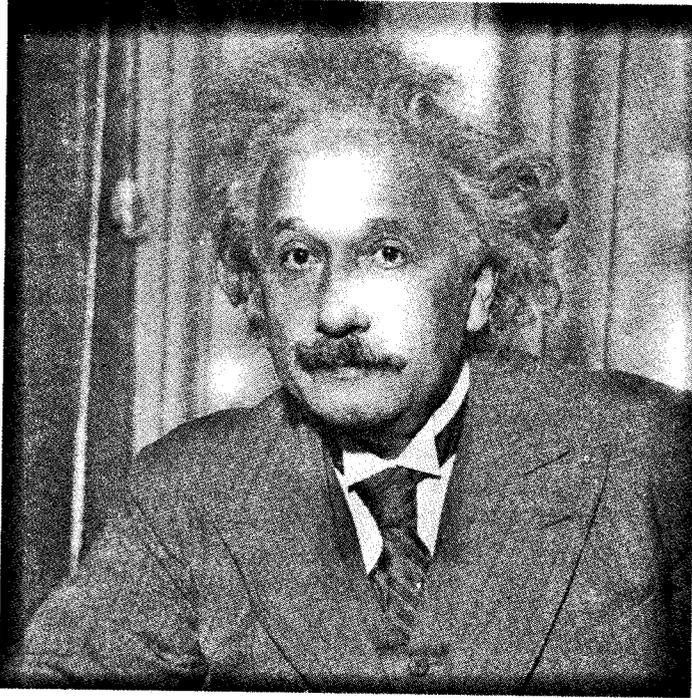
மாற்றியமைத்த விதத்தையும் விளக்குகிறார். எப்படி அதற்கு முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் கணிதம் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு கருவியாக மாறி, சென்ற நூற்றாண்டில் இயற்பியலை முன்னெடுத்துச் சென்றதோ அதேபோல் இப்பொழுது இயற்பியல் கருவியாக மாறி சமகாலச் சாதனை அறிவியலான உயிரியலை முற்செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த வகையில், முனைவர் சுந்தர வடிவேலின் புரதங்களைப் பிணைக்கும் அடிப்படை சக்திகளைப் பற்றிய விளக்கமும், முனைவர் பத்மா அரவிந்தின் டி.என்.ஏ. நுண் தொகுதிச் சில்லுகள் செயல்படும் விதம், அவை இன்றைய உயிர்நுட்பத்தைத் தூரிதப்படுத்தும் விதம் இவற்றின் விளக்கமும் இயற்பியலின் சமகாலப் பயன்பாடுகளுக்கு உதாரணங்களாக வருகின்றன. ஆங்கிலேயரின் இருநூறாண்டு அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுபட்ட இந்தியாவை உலகில் முக்கியமான அறிவியல் சக்தியாக எழுப்பிக் காட்டிய விஞ்ஞானி ஹோமி பாபாவின் வாழ்க்கையையும், இயற்பியல், திட்டமிடல், அறிவியல் மேலாண்மை போன்ற துறைகளில் அவரது அற்புதப் பங்களிப்புகளையும் ஜெயபாரதன் அடுத்த கட்டுரையில் சொல்லுகிறார். காலம் இதழ் அறிவியலைக் கொண்டாடும் இந்த நேரத்தில் 'காலம்' என்ற கருத்தாக்கத்தைப் பற்றிய இன்றைய அறிவியல் புரிதல் களை முன்வைக்கிறது முனைவர் வெங்கட்ரமணனின் கட்டுரை.

இந்த அறிவியல் சிறப்பிதழ் பகுதியின் தொகுப்பாசிரியராக இருக்கும் வாய்ப்பைத் தந்த காலம் ஆசிரியர் குழுவுக்கு நான் கடமைப்பட்டவன். கடுமையான உழைப்பு தேவைப்படும் அறிவியல் துறையில் பணியாற்றுவதில் உழைப்புக்குத் தகுந்த பொருளாதார ஊதியம் கிடைப்பது மிகவும் குறைவு. அறிவியலாளர்களை முற்செலுத்தும் சக்தி மெய்காணலில் இருக்கும் ஆர்வம் தான். கூடவே தாம் கண்டவற்றைப் பிறரிடம் பகிர்ந்துகொள்வதில் இருக்கும் ஆனந்தம் அளவிட முடியாதது. அந்த வகையில் இந்த இதழுக்குப் பங்களிப்பாற்றிய ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் செயல்பட்டார்கள். இன்னும் சில நண்பர்கள் தவிர்க்க முடியாத வேலைப்பளுக்களின் காரணமாக வருத்தத்துடன் விலகி நிற்க வேண்டியிருந்தது. இதிலிருக்கும் ஒவ்வொரு கட்டுரையும் வாசகர்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டி அவர்களை மேலும் வாசிக்கச் செய்தால் காலத்தின் அறிவியல் சிறப்பிதழ் நோக்கம் நிறைவேறியதாகக் கருதுவோம். தமிழில் அறிவியலைத் தருவதற்கு ஆளில்லை என்ற நிலையைப் போக்கி, தொடர்ச்சியாக அறிவியலின் அற்புதங்களையும் சாதனைகளையும் எழுதுபவர்களை அடையாளம் காட்டுவதையும் இதன் முக்கிய நோக்கமாகக் கருதுகிறோம். அந்த வகையில் இந்தச் சிறப்பிதழ் ஒரு நல்ல துவக்கமாக அமையும் என்பது எம் நம்பிக்கை.

வே. வெங்கட்ரமணன்

உலகை உலுக்கிய மூன்று கட்டுரைகள்

ராமன் ராஜா

மாணிட வரலாற்றில் சில நேரங்களில் சில எழுத்துக்களின் தாக்கம் நூற்றாண்டு கழித்தும் நிலைத்து நின்றுவிடுகிறது. இதற்கு மார்க்ஸின் 'மூலதனம்' முதல் இராமானுஜத்தின் 'தொலைந்துபோன காகிதங்கள்' வரை பல எடுத்துக்காட்டுகள் சொல்ல முடியும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்டு, இன்று வரை அறிவியல் சிந்தனைகளைச் செதுக்கி வரும் மூன்று முக்கியமான கட்டுரைகளைப் பற்றிய ஒரு எளிய அறிமுகம் இது.

1905ஆம் ஆண்டில் அறிவியல் அறிஞர் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் எழுதிய இந்த மூன்று கட்டுரைகளால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் ஆழமானவை. காலத்தால் பழமையான கலீலியோ-நியூட்டன் விதிகளைப் புறம்தள்ளிவிட்டுப் புரட்சிகரமான சில சிந்தனைகளை அவை முன்வைத்தன. பருப்பொருள்களின் உட்கட்டமைப்பைப் பற்றிய அறிவியல் ஐயங்களுக்கு முதன் முறையாக ஆணித்தரமான விடைகள் கிடைத்தன. பரந்த விண்வெளியில் தனியே பயணிக்கும் செயற்கைக்கோள்களின் மின்சக்தித் தேவைக்கு ஒரு எளிய வழி கிடைத்தது. இந்தக் கட்டுரைகளில் ஒன்றுக்காகவே ஐன்ஸ்டைனுக்கு நோபல் பரிசும் கிடைத்தது.

ஜெர்மனியிலிருந்து நூறாண்டு நிறைவுற்று இன்று வரை வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் அறிவியல் சஞ்சிகை 'இயற்பியல் பதிவுகள்' (Annalen Der Physik) என்பது. இதன் 1905ஆம் ஆண்டு இதழ்களில்தான் ஐன்ஸ்டைன் தனது மூன்று புகழ்பெற்ற கட்டுரைகளை எழுதினார். காப்புரிமை அலுவலகம் ஒன்றில் எழுத்தராகப் பணிபுரிந்து வந்த அவருக்குப் பெரிய அறிவியல் அறிஞர்களின் தொடர்போ, இயற்பியல் பற்றிய ஆய்வு ஏடுகள் அல்லது புத்தகங்களின் துணையோ இருக்கவில்லை. முற்றிலும் தனது உள்ளூர் மற்றும் மதிநுட்பம் ஒன்றே துணையாகக் கொண்டு தனி ஒரு மனிதராக இந்தச் சாதனையை நிகழ்த்தியபோது அவருக்கு வயது இருபத்தாறுதான். இந்தக் கட்டுரைகளின் வீச்சும் தாக்கமும், 1905ஆம் ஆண்டையே அறிவியலில் ஓர் அதிசய ஆண்டு (annus mirabilis) என்று பிரகடனம் செய்ய வைத்துவிட்டன. நடப்பு ஆண்டு இந்தக் கட்டுரைகளின் நூறாண்டு விழாவாகையால், அறிவியலாளர்கள் 2005 ஐ உலக இயற்பியல் வருடமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ஐன்ஸ்டைனின் முதல் கட்டுரை, ஒளி மின் விளைவை (photo electric effect) பற்றி ஆய்வு செய்தது. குறிப்பிட்ட சில உலோகங்களின் மீது ஒளி பட்டால் அவற்றிலிருந்து மின்சாரம் உற்பத்தியாகும் என்பது இதன் அடிப்படை. இது எவ்வாறு நடைபெறுகிறது என்பதை ஐன்ஸ்டைன் விளக்கிய முறை, அன்று வரை அறிவியல் உலகம் நினைத்திருந்ததற்கு முற்றிலும் மாறானது. ஒளி என்பது குறிப்பிட்ட அதிர்வெண்கள் கொண்ட மின்காந்த அலைகளால் ஆனது என்பதுதான் அன்று பலராலும் பரவலாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து. ஆனால் ஐன்ஸ்டைனின் வித்தியாசமான முடிவு : ஒளி என்பதைத் தனிப்பட்ட துகள்களால் ஆனது என்று சில நிலைகளில் கொள்ளலாம் என்பதுதான். ஒளியன் (photon) என்று பிற்காலத்தில் பெயர்படைத்த இந்தத் துகள்களை ஐன்ஸ்டைன் ஒளி அளவிகள் (light quanta) என்று குறிப்பிட்டார்.

ராமன் ராஜா

ராமன் ராஜா தஞ்சாவூர்க்காரர். கணிதம், தொலைத் தொடர்புத் தொழில்நுட்பம் மற்றும் நிர்வாகவியல் ஆகியவற்றில் முதுநிலைப் பட்டங்கள். இந்தியப் பொறியியல் சேவைப் பிரிவில் (IES) தேர்ச்சி பெற்று அகில இந்திய வானொலியின் ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் பணிபுரிந்தார். ஒலிபரப்பு நிலையங்களைக் கணினி மயமாக்குவதில் பல புதிய முயற்சிகள் செய்து வெற்றி பெற்றார். தற்போது சென்னையில் தனியார் தொலைத் தொடர்பு நிறுவனத்தில் முதுநிலை மேலாளராக இருக்கிறார்.

இவருடைய கதை, கட்டுரைகள் விகடன், கணையாழி, திசைகள் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. தற்போது தினமணி கதிரில் எழுதிவரும் கட்டுரைத் தொடரில், அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் மனித சமூகத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களைப் பற்றி அலசுகிறார். நாற்பத்தைந்து வயதாகும் ராமன் ராஜா, சென்னை ஐ.ஐ.டி.யில் தொலைத் தொடர்பு சங்கேதக் குறியீடுகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துவரும் மாணவரும் கூட.

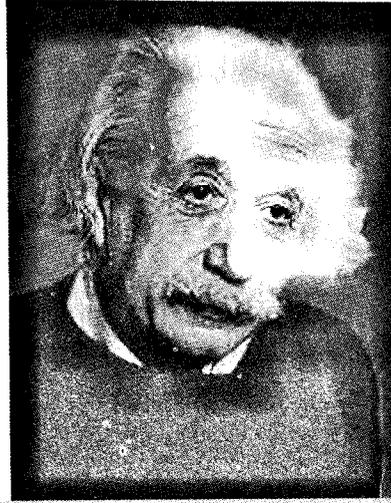
ஒளி என்பதைத் தொடர்ச்சியான அலைகள் போலல்லாது, விட்டு விட்டுப் பாயும் சக்திப் பொட்டலங்களாக உருவகித்து அதன் இயற்பியல் தன்மைகளைச் சமன்பாடுகளில் அடக்கிக் காட்டினார் ஐன்ஸ்டைன். ஒவ்வொரு ஒளித் துகள் விழும் போதும் அதன் சக்தி, உலோகத்திற்கு இடம் மாற்றப்பட்டு எதிர் மின்துகள் (electron) ஒன்று வெளிப்படுகிறது. தொடர்ச்சியாக மின்துகள்கள் வெளிப்படும்போது மின் முனைகளில் இணைக்கப்பட்ட கடத்திகள் வழியே மின்சாரம் பாய்கிறது. குவாண்டம் இயற்பியல் (quantum physics) என்று பின்னாளில் புகழ்பெற்ற புதிய இயலின் தொடக்க கால சிந்தனைகள் இதில் இருக்கின்றன என்பது குறிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கது.

உலோகத்தின் மேல் படும் ஒளியின் அதிர்வெண்ணுக்கு ஏற்ப மின்சாரத்தின் அளவும் வேறு படும் என்று காட்டினார் ஐன்ஸ்டைன். சிவப்பு நிறத்தை விட ஊதா நிறத்தின் அதிர்வெண் அதிகம் ஆதலால், வெளிப்படும் ஒளி - மின்சாரமும் அதிகரிக்கிறது என்பது கணக்கீடுகளின் வழியே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, பிறகு ஆராய்ச்சிச் சாலை யிலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. வழிவழியே வந்த தத்துவங்களை மறுதலித்ததால் பல முன்னணி அறிவியல் அறிஞர்கள், ஐன்ஸ்டைனின் துகள் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்வதில் தயக்கம் காட்டினர். இறுதியாக 1921-ல் ஒளி - மின் விளைவுக் காகவே ஐன்ஸ்டைனுக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்த போதுதான் உலகம் தன்னையே மறுபரிசீலனை செய்ய முன்வந்தது.

ஒளி - மின் விளைவின் பயன்கள் பற்பல. சூரிய ஒளியிலிருந்து மின்சாரம் பெறும் மின் அடுக்குகள், கைக்கணினி முதல் செயற்கைக்கோள்கள் வரை பல மின் கருவிகளுக்குச் சக்தி அளிக்கின்றன. சூரிய சக்தியில் ஓடும் உந்து வண்டிகள், நீரிறைக்கும் இயந்திரங்கள் போன்றவை சுற்றுச்சூழலை மாசுபடுத்தாத மின்சக்தி மூலத்தைப் பயன்படுத்துவதால் அரசாங்கங்கள் இவற்றுக்குப் பல வரிச் சலுகைகள் அறிவித்துள்ளன.

அதிசய ஆண்டின் இரண்டாவது கட்டுரை பிரௌனியன் இயக்கம் (Brownian motion) என்பது பற்றியது. நீரில் நுண்ணுயிர்த் தொகுதிகள் அல்லது சிறிய தூசுகள் தொக்கி நிற்கும்போது அவை நிலையில்லாது அலைந்துகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இப்படிப்பட்ட இலக்கில்லாத அசைவுக்கு பிரௌனியன் சலனம் என்று பெயர். ராபர்ட் பிரௌன் என்ற உயிரியல் ஆராய்ச்சியாளர் 1827ல் இதை முதலில் ஆராய்ந்தார். பூக்களின் மகரந்தப் பொடிகள் தண்ணீரில் மிதந்துகொண்டிருப்பதை நுண்ணோக்கி வழியே கவனித்துக்கொண்டிருந்தார் அவர். மகரந்தத் துகள்கள் சற்று தூரம் நேராக நகர்ந்து அவ்வப்போது சடுதியில் திரும்பித் திசை மாறின; பிறகு காற்றில் வெள்ளிப் பொடியைத் தூவிப் பரிசோதனை செய்தபோதும் அவ்வாறே நடந்தது. இந்த அசைவின் பின்னே இருக்கும் இயற்பியலை முதன் முறையாகச் சரியாக விளக்கியது ஐன்ஸ்டைனின் கட்டுரை. (இது ஐன்ஸ்டைன் தனது முனைவர் பட்டத்திற்காக எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு வடிவம்.)

பிரௌனியன் இயக்கத்தின் அடிப்படை, அறுதியில்லாச் செயல்வினைகள் (random process) என்ற தத்துவத்தைச் சார்ந்தது. ஒரு திரவத்தின் மூலக்கூறுகள் வெப்பநிலை விளைவுகளால் நாற்புறமும் அலைந்துகொண்டேயிருக்கும். அவற்றின் நடுவிலுள்ள ஒரு மகரந்தப் பொடி எல்லாப் பக்கங்களிலும் மூலக் கூறுகளால் தாக்கப்பட்டு அவற்றின் சராசரி விசை செயல்படும் திசையில் நகர்கிறது. மூலக்கூறுகளைக் கண்ணால் பார்க்க முடியாவிடினும், மகரந்தம் போன்ற பெரிய

மின்காந்த அலைகள் பயணம் செய்வதற்கு ஒரு ஊடகம் தேவை என்று கருதிய அறிவியலாளர்கள், ஈதர் என்ற கற்பனை ஊடகத்தை உருவாக்கி வைத்திருந்தார்கள். ஐன்ஸ்டைன் இதையும் மறுதலித்தார். ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தொடர் வண்டியிலிருந்து ஒரு பொருளை வீசி எறிவதற்கும், அதே பொருளை நிலையாக இருக்கும் நடை மேடையிலிருந்து வீசுவதற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு என்பது அனைவரும் அறிந்தது. எறியப்படும் பொருளின் வேகத்தைக் கணக்கிட,

வழிவழியே வந்த தத்துவங்களை மறுதலித்ததால் பல முன்னணி அறிவியல் அறிஞர்கள், ஐன்ஸ்டைனின் துகள் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்வதில் தயக்கம் காட்டினர். இறுதியாக 1921-ல் ஒளி-மின் விளைவுக்காகவே ஐன்ஸ்டைனுக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தபோதுதான் உலகம் தன்னையே மறுபரிசீலனை செய்ய முன்வந்தது.

துகள்களின் மீது அவற்றின் தாக்கத்தைக் கவனித்தால் மூலக்கூறுகளின் அசைவுகளைப் பற்றிய பல தகவல்களை அறிய முடிகிறது. ஐன்ஸ்டைனுக்கு முன் இதை ஆராய்ந்தவர்கள் மகரந்தத்தின் திசை, வேகம் ஆகியவற்றை அளவிட முயன்று கணக்கீடுகளில் பிழை செய்தனர். ஐன்ஸ்டைன் அவற்றின் சராசரி இடப்பெயர்ச்சியை மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டதால் துல்லியமான முடிவுகள் கிட்டின. மூலக்கூறுகளின் நிறை பற்றிய கணக்கீடுகளின் வழியே அவகாட்ரோ எண் (Avogadro number) என்ற வேதியியலின் மிக அடிப்படையான எண்ணையும் அவரால் கணக்கிட முடிந்தது. எல்லாப் பொருள்களும் அணுக்களால் ஆனவை என்ற உண்மை ஐயம் திரிபற நிரூபிக்கப்படுவதற்கும் இதுவே ஆரம்பமாக அமைந்தது.

1905 ஜூன் 30ஆம் தேதி. ஐன்ஸ்டைன் எழுதிய மூன்றாவது கட்டுரை, 'நகரும் பொருட்களின் மின்னியக்கவியல் பற்றி...' என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்தது. இதுதான் அவரது புகழ்வாய்ந்த சிறப்புச் சார்பியல் தத்துவம் (Special Theory of Relativity). பொருட்களின் நிறை, சக்தி, காலம், தூரம் இவற்றை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபடுத்துவதில் சில புதிய சிந்தனைகளை அறிமுகப்படுத்தியது இந்தத் தத்துவம். இந்தக் கட்டுரையில் ஐன்ஸ்டைன் இரண்டு கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார் : (1) பிரபஞ்ச விதிகள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை; பார்ப்பவரின் கோணத்தைப் பொறுத்து மாறும் இயல்புடையவை அல்ல. (2) ஒளியின் வேகம் நிலையானது; ஒளியின் தோற்றுவாய் (source) நகரும் வேகத்தினால் அது பாதிக்கப்படாது.

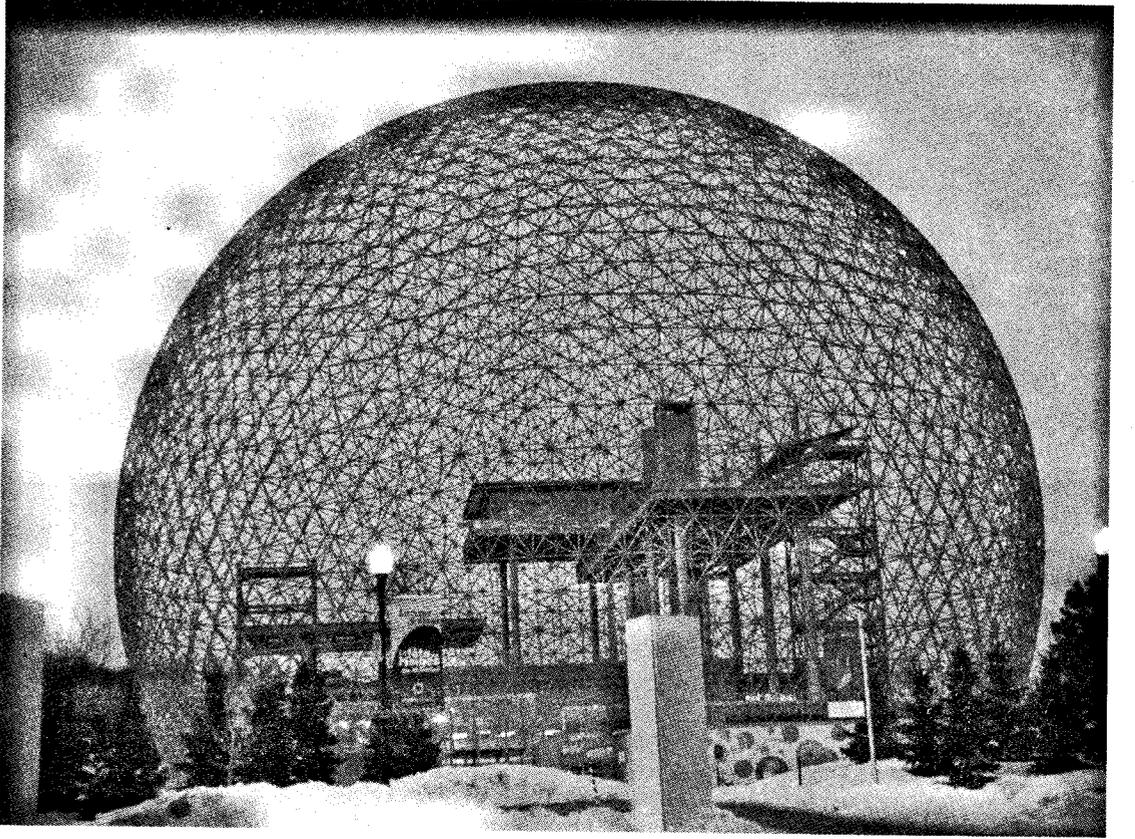
முதலாவது விதி, இயக்கவியல் விதிகள் யாவும் பார்வையாளரின் சடத்துவக் கட்டமைப்பைப் (Inertial Framework) பொறுத்து மாறுவதில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. ஒளி உள்ளிட்ட

வண்டியின் திசைவேகமும் பொருளின் திசை வேகமும் கூட்டப்பட வேண்டும். ஆனால் இந்த விதி ஒளிக்கு மட்டும் பொருந்துவதில்லை. வேகமாக நகரும் விண்வெளிக் கப்பலிலிருந்து புறப்படும் ஒளியும், நிலையான விளக்கிலிருந்து புறப்படும் ஒளியும் ஒரே வேகத்தில்தான் பயணம் செய்கின்றன. ஒளியின் வேகம் ஒரு விநாடிக்கு சுமார் மூன்று லட்சம் கிலோமீட்டர்கள். இந்த உண்மையை ஏற்கனவே மைக்கேல்சன் - மார்லே போன்றோர் கவனமான பரிசோதனைகளின் மூலம் கண்டறிந்து சொல்லியிருந்தார்கள். இதை ஐன்ஸ்டைன் விளக்கிய விதம்தான் வித்தியாசமானது: இயற்பியல் விதிகள் மாற்றமடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், காலமும் தூரமும் பார்ப்பவரைப் பொறுத்து மாறக்கூடியவை! ஒருவர் ஒளியின் வேகத்திற்கு அருகே பயணம் செய்யும்போது காலமும் தூரமும் சுருங்கிவிடுகின்றன. அவருடைய நிறையோ, வரம்பின்றி அதிகரிக்கிறது. ஒளியின் வேகத்தை மிஞ்சி ஒரு பொருளும் பயணம் செய்ய முடியாது என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது.

ஐன்ஸ்டைன் அதற்கடுத்த பத்து வருடங்கள் உழைத்துப் பொது சார்பியல் தத்துவம் என்பதை வெளியிட்டார். இதில் மின்காந்தம், புவியீர்ப்பு விசை இரண்டையும் ஒன்றாக்கி கணிதச் சமன்பாடுகளாக்கினார். அதற்கு அடுத்த கட்டம், அணுத் துகள்களுக்கு இடையே உள்ள பிணைப்பு விசை உள்பட எல்லாவற்றையும் ஒரே தத்துவத்தில் அடக்குவது. ஒருங்கிணைந்த புலங்களின் தத்துவம் (Unified Field Theory) என்று அவர் குறிப்பிட்ட இந்த சமன்பாடுகளை அவரால் கடைசி வரை உருவாக்க முடியவில்லை. இது ஐன்ஸ்டைனுக்குப் பிறகு அரை நூற்றாண்டு கழிந்தும், இன்று வரையில் அறிவியலாளர்களுக்குப் பிடிபடாத புதிராகவே இருந்து வருகிறது.

உயிரைக் கட்டும் விசை

பா. சுந்தர வடிவேல்

படம் 1

நமது உடல் பல்வேறு உறுப்புகளால் ஆனது. உறுப்புகளனைத்தும் திசுக்களால் (tissues) ஆனவை. திசுக்கள் என்பவை செல்களின் (cells) கூட்டம். செல்களே உயிரின் அடிப்படையான அலகு. இத்தகைய எளிய செய்திகளை நம் பாடப்புத்தகங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. செல்கள் வேலை செய்யும் விதத்தில் இயற்பியல் எங்ஙனம் பங்கு வகிக்கிறது என்பதை இந்தக் கட்டுரையில் அறிமுகம் செய்ய முற்படுகிறேன். மனித உடலில் மொத்த செல்களின் எண்ணிக்கையாக பல ட்ரில்லியன்களைச் சொன்னாலும் மொத்த செல் வகைகள் இரு நூறுக்கு மேற்பட்டவை. அதாவது தோல் செல், கல்லீரல் செல், மூளைச் செல் இன்ன மாதிரி. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வேலை, இருக்குமிடம், போகுமிடம் எல்லாமுண்டு. ஒன்று இன்னொன்றுடன் தொடர்பு கொள்ளும், ஒத்திசைந்து வேலை செய்யும். இவற்றுக்கான சமிக்ஞைகள் அல்லது கட்டளைகள் சுற்றுப்புறத்திலிருந்து கிடைத்தபடியிருக்கும். செல்களின் பணியில் ஏற்படும் அல்லது செல்களுக்கிடையேயான ஒத்திசைவில் ஏற்படும் கோளாறுகளே பல விதமான நோய்களுக்கும் காரணம்.

செல்களும் அதன் உள்ளூறுப்புகளும்

உடலிலிருக்கும் இருநூற்றுச் சொச்சம் செல் வகைகளுக்கும் தனித்தனியான வடிவமைப்புக்கள் இருக்கின்றன. இடத்துக்கும் வேலைக்கும் தக்க மாதிரி பல வடிவங்களை எடுக்கும் செல்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக ரத்த ஓட்டக் குழாயின் உட்புறத்தே ஓட்டியிருக்கும் ஒரு செல் படர்ந்து இருக்கின்றதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அது வேறிடத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற சமிக்ஞை கிடைத்ததும் தன்னுடைய படர்ந்த வடிவை மாற்றிக்கொண்டு ஒரு கோளமாக மாறியோ அல்லது இழுத்து இழுத்துப் படர்ந்தோ இடம்பெயர ஆரம்பிக்கிறது. சேரிடம் வந்ததும் அங்கே வசதியாய்ப் படர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வேலையைக் கவனிக்கிறது.

செல்களின் வடிவங்களையும், வடிவ மாறுபாடுகளையும் கட்டுப்படுத்துவது எது? தட்டையாகவோ, கோளமாகவோ, அறுகோணமாகவோ, முக்கோணமாகவோ செல்களின் வடிவைக் கட்டுப்படுத்துவது எது? 1970களில் செல்களை, சர்க்கரைப் பாகினை பலூனுக்குள் ஊற்றிக் கட்டியது மாதிரியான உவமையுடன் (அதாவது செல் சவ்வை பலூன் என்றும் செல் கூழைப் (cytoplasm) பாகு என்றும்) சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த மாதிரியின்படி செல்களின் வடிவ மாற்றமானது பலூனுக்குள் கட்டப் பட்டிருக்கும் திரவம் மாதிரியே கொளகொளவென்று ஆடிக்கொண்டிருக்கும். இந்த மாதிரி பல சோதனை

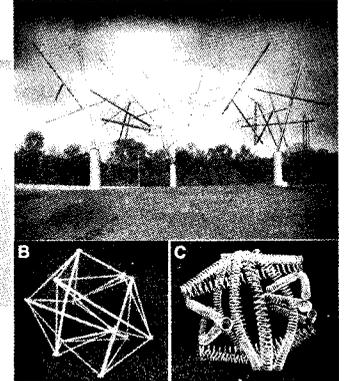
தனித்தனியாக வேலை செய்கின்றன என்பதைப் பலர் சோதனைகளின் மூலமாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இறுக்கவொருமை (tensegrity) எனும் ஒரு முக்கியமான இயற்பியல் பண்பே இம்மூன்றும் சேர்ந்து செல்களின் வடிவத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது என்பதை டொனால்ட் இங்பர் (Donald Ingber) என்ற ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானி கண்டறிந்திருக்கிறார்.

இறுக்கவொருங்கமைவு என்றால் என்ன?

இறுக்கம் (tension) மற்றும் ஒருங்கமைவு (integrity) ஆகிய இரு வார்த்தைகளிலிருந்தும் உருவாக்கப் பட்டதே இறுக்கவொருங்கமைவு (tensegrity) என்ற பதம். இதனைப் பொருட்களின் வடிவினைக் கட்டும் ஒரு விசையென்று சொல்லலாம். இவ்விசையின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் ஒரு கோளத்தின் மீதிருக்கும் எந்த இரண்டு புள்ளிகளும் மிகக் குறைந்த வொரு பாதையின் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். இதன் மூலம் எந்திரத் தகைவினை (mechanical stress) ஒரு கட்டமைப்பிலிருக்கும் எல்லா உறுப்புகளும் பகிர்ந்து தாங்கிக்கொள்வதன் மூலம் அந்த வடிவமைப்புக்கு நிலைத்தன்மையை, வலுவைச் சேர்க்கின்றன.

இறுக்கவொருங்கமைவு மாதிரிகள் இருவகைப் படும். ஒன்று திடமான பொருட்களை மட்டுமே கொண்டு கட்டப்பட்ட வடிவங்கள், இன்னொன்று திட மற்றும் நீட்சி (elastic) பொருட்களை

படம் 2

உடலிலிருக்கும் இருநூற்றுச் சொச்சம் செல் வகைகளுக்கும் தனித்தனியான வடிவமைப்புக்கள் இருக்கின்றன. இடத்துக்கும் வேலைக்கும் தக்க மாதிரி பல வடிவங்களை எடுக்கும் செல்களும் இருக்கின்றன.

முடிவுகளோடு ஒத்துப்போகும்படி தெரியவில்லை. 1970களின் பின் செல்லின் வடிவத்துக்கும், அதன் வடிவ மாற்றங்களுக்கும் வேறு விதமான விளக்கங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. இந்தக் கட்டுரையில் செல்லின் வடிவக் கட்டுமானத்தில் இயற்பியலின் முக்கியமான விதிகளில் ஒன்றான விசை எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதையும், அது எவ்வாறு செல்லின் வடிவத்துக்கும் வேலைகளுக்கும் ஒரு புதிய விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறது என்பதையும் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

செல்களின் அமைப்பை ஒரு முறை கற்பனை செய்துகொள்வோம். ஒரு சவ்வு போன்ற படலத்தால் செல் மூடப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே செல்லுக்குத் தேவையான ஆற்றலைத் தயாரிக்கும் மைட்டோகாண்டிரியா (mitochondria), மரபணுக்களை (DNA) கொண்டிருக்கும் உட்கரு (nucleus) போன்ற முக்கியமான நுண்ணுறுப்புகள் இருக்கின்றன. இருக்கட்டும், ஆனால் செல்லின் வடிவமைப்பை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக எவை இருக்கின்றன? அவை மூன்று முக்கியமானவை: நுண்குழல்கள் (microtubules), நுண்ணிழைகள் (microfilaments), இடைநிலை இழைகள் (intermediate filaments) என்பவை. இவை எப்படித்

வைத்துக் கட்டப் பட்ட வடிவங்கள்.

இறுக்கவொருங்கமைவு என்ற கோட்பாட்டின் முன்னோடி வால்டர் பாவர்ஸ்பெல்ட் (Walter Buaersfeld) என்பவராக இருந்தபோதிலும் இதனைப் பெருமளவுக்கு வளர்த்தவரும் பரப்பியவரும் பக்மின்ஸ்டர் ஃபுல்லர் (1895-1983) என்பவரே. இவரொரு பல்கலை வல்லுனராகிய கட்டிடவியலாளர். குறைந்த அளவு பொருட்களையும், வரையறுக்கப்பட்ட வடிவங்களையும் கொண்டு உறுதியான கட்டிடங்களைக் கட்ட முடியும் என்று நிரூபித்தார். அறுகோணங்களையும், ஐங்கோணங்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்டிருக்கும் கால்பந்தைப் போலவே கட்டிடங்களையும் கட்ட முடியும் எனக் காட்டினார். உதாரணமாக கனடா நாட்டின் சுற்றுப்புற அமைப்பொன்றின் இந்தக் கட்டிடத்தைச் சொல்லலாம் (படம் 1).

கடின இறுக்கவொருங்கமைவு வடிவங்களனைத் திற்கும் சில குறிப்பிட்ட ஒற்றுமையான பண்புகள் உள்ளன: அவற்றில் இரண்டு: (i) இந்த வடிவங்களில் குறைந்த அளவு கட்டுமானப் பொருளைப் பயன்படுத்தி அதிகக் கொள்ளளவு கொண்ட இடத்தை

விரைவில் உருவாக்க முடியும் (வீடுகள் மற்றும் கட்டிடங்களில் இவ்விதி பெரிதும் பயன்படுகிறது); (ii) இதன் நிலைத்தன்மை மற்ற வடிவங்களைக் காட்டிலும் அதிகமானது (பூகம்பம் போன்ற இடர்களைத் தாங்க வல்லது). மானுடர் அனைவருக்கும் வசிப்பிடம் வேண்டும் என்பதைத்தான் ஃபுல்லர்தன் வாழ்நாளில் கனவாகக் கண்டார். அதற்குத் தன் இறுக்கவொருங்கமை மாதிரி ஒரு சாத்தியத்தை அளிக்குமென்றும் நம்பினார். இவ்விதியைப் பயன்படுத்தி ஏராளமான பெருங்கட்டிடங்களும், சிக்கனமான வசிப்பிடங்களும் உலகெங்கிலும் கட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

மேற்சொன்னது திடமான பொருட்களுக்கான இறுக்கவொருங்கமை மாதிரி. இதே இறுக்கவொருங்கமை மாதிரியில் ஒரு திடப் பொருளையும் இன்னொரு நீட்சிப் பொருளையும் கலந்தால் நமக்குக் கிடைப்பது படத்தில் காட்டப்பட்டிருப்பது போன்ற மாதிரி (படம் 2A).

இவற்றை ஃபுல்லரின் வழியில் உருவாக்கியவர்கென்னத் ஸ்னெல்சன் (Kenneth Snelson) என்பவர். படத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கும் 'மூன்று மகுடங்கள்' எனும் இந்தச் சிற்பம் ஒரு திடமான பொருளையும் (கழிகள்), இழுக்கப்பட்ட கயிறுகளையும் வைத்துக் கட்டப்பட்டவை. இதே மாதிரிக்குக் கம்பு-கயிற்றையோ (படம் 2B) அல்லது நீட்சித்தன்மையில் மாறுபட்ட கம்பிச் சுருள்களையுமோ (படம் 2C) பயன்படுத்தலாம். இதைப் போலவே உறிஞ்சு குழல்களையும், இரப்பர் வளையங்களையும் பயன்படுத்தி மாதிரிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் உறிஞ்சு குழல்கள் அமுக்கத்தையும் (compression), இரப்பர் பட்டை இறுக்கத்தையும் (tension) ஏற்படுத்துகின்றன. இத்தகைய வடிவமைப்பில் ஏதேனும் ஒரு புள்ளியில் கொடுக்கப்படும் மாற்றம், இந்த முழு வடிவமைப்பையும் பாதிக்கிறது. இவ்வகை இறுக்கவொருங்கமை வடிவுக்கு உதாரணமாக ஒரு கூடாரத்தைச் சொல்லலாம். கூடாரத்தின் உட்கம்பங்களை இறுக்கத்துக்கான பொருளாகவும், கூடாரத் துணியை நீட்சியடையும் பொருளாகவும் கொள்ளலாம். இந்தக்

கூடாரத்துக்கென்று ஒரு முன்-தகைவு (pre-stress) உண்டு. இந்த முன்-தகைவே கூடாரத்தின் நிலைத்தன்மைக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. கூடாரத்தின் ஒரு கம்பத்தில் அல்லது ஒரு பக்கத்துத் துணியில் ஏற்படும் மாற்றமானது கூடாரத்தின் மொத்த நிலைத்தன்மையையும், வடிவினையும் மாற்றுகிறது.

செல்களில் இறுக்கவொருங்கமைவு

அது சரி, இந்த இறுக்கவொருங்கமைவு செல்களை, உடம்பை எப்படிக் கட்டுப்படுத்துகிறது? சொல்லப் போனால் உடலின் ஒவ்வொரு துகளிலும் இறுக்கவொருங்கமைவு நிலைகொண்டிருக்கிறது எனலாம். நம் உடலிலிருக்கும் 206 எலும்புகளையும் மற்றும் தசைகளையும் தசை நார்களையும் கொண்டு நம் உடல் புவியீர்ப்பு விசையை எதிர்த்து நிமிர்ந்து நிற்பது கூட எலும்புக்கும் தசை/தசை நார்களுக்கு மிடையேயான இறுக்கவொருங்கமைவினால்தான். இதில் எலும்புகளை அமுக்கத்துக்கான வடிவுகளாகவும், தசை/தசை நார்களை இறுக்கத்தைத் தாங்கும் வடிவுகளாகவும் கொள்ளலாம். இறுக்கவொருங்கமைவுக்கு எலும்புக்கு பெரிய உதாரணமென்றால் புரதங்களின் வடிவமைப்பு (protein structure) சிறிய உதாரணம். புரதங்களின் மூலக்கூறு வடிவத்திலும் இத்தகைய இறுக்கவொருங்கமைவு விதிகளே முக்கியமான விசைகளாக இருக்கின்றன. எலும்புக் கூட்டுக்கும் புரதங்களுக்கும் இடைப்பட்ட அளவிலான செல்களிலும் இத்தகைய இறுக்கவொருங்கமைவே வடிவமைப்பை ஒழுங்கு செய்கின்றது.

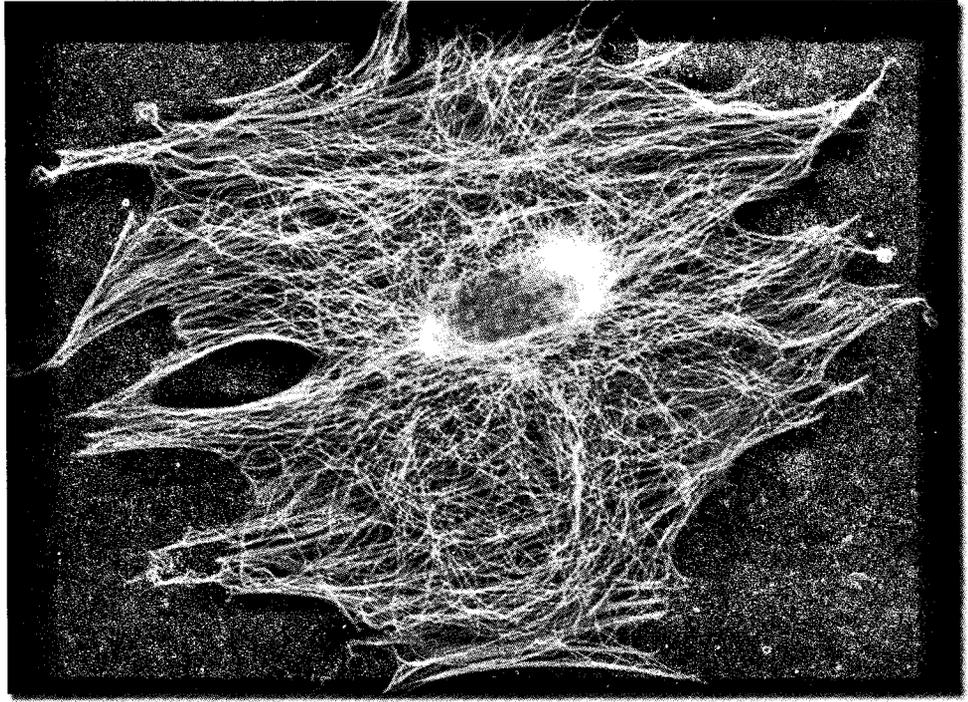
ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல் செல்களினுள்ளே வடிவை நிர்ணயிப்பவை நுண் குழல்கள், நுண்ணிழைகள் மற்றும் இடைநிலை இழைகள் ஆகியவை. இவையே செல்களின் இறுக்கவொருங்கமைவுக்குக் காரணமானவை. இவற்றில் நுண்ணிழைகள், செல்லின் சவ்வினையும், ஏனைய உள்ளூறுப்புக்களையும் செல்லின் மையத்தை (உட்கருவினை) நோக்கி இழுக்கின்றன. இந்த இழுவிசைக்கு எதிராக இரண்டு விசைகள் செயல்படுகின்றன. ஒன்று செல்லுக்கு உள்ளேயும், இன்னொன்று செல்லுக்கு வெளியேயுமாக. செல்லுக்கு உள்ளேயிருப்பவை நுண்குழல்களும், பெரிதாய்க் கட்டப்பட்ட நுண்ணிழைகளும். செல்லுக்கு வெளியேயிருப்பவை செல்வெளி மச்சை (extracellular matrix). இந்த செல்வெளி மச்சையோடுதான் செல் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ஒரு கூடாரத்தைத் தரைக்கழியோடு கட்டியிருப்பது அல்லது மேற்புறம் மேலேயுள்ள மரக்கிளையொன்றோடு சேர்த்துக் கட்டியிருப்பது மாதிரி. இந்தக் கட்டுதலில் அல்லது செல் அதன் வெளி மச்சையோடு ஒட்டிக்கொள்வதில் முக்கியமான மூலக்கூறு செல் சவ்விருக்கும் இண்டெக்ரின் (integrin) எனப்படும் புரதமாகும். இண்டெக்ரின் செல் சவ்வின் ஊடேயிருப்பதால் இதன் தலைப்பாகம் செல்லுக்கு வெளியேயும், கால் பாகம் செல்லுக்கு உள்ளேயும் இருக்கும். இதனால் இப்புரதம் செல்லுக்கு வெளியே மச்சையுடனும், உள்ளே செல் சட்டகத்தினை (cytoskeleton) வடிவமைக்கும் நுண்குழல்கள், நுண்ணிழைகள் போன்றவற்றோடும் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது.

இண்டெக்ரின் பரிசோதனைகளின் மூலம் இழுத்தாலோ அல்லது முறுக்கினாலோ அது செல் சட்டகத்தின் மீதிருக்கும் விசையினை மாற்றுவதன்

பா. சுந்தரவடிவேல்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உயிர் வேதியியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்ற இவர் தற்போது அமெரிக்காவின் இயேல் பல்கலைக்கழகத்தில் இணை ஆராய்ச்சியாளராகப் பணிபுரிகிறார். செல் சமிக்கை (signal transduction) ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவர், இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இண்டெக்ரின் என்ற புரதத்தின் தன்மைகள் மற்றும் செயற்பாடுகள் குறித்து ஆராய்ந்து வருகிறார். இதயச் செல்களில் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிக்காக இவருக்கு அமெரிக்க இதயக் கழகத்தின் மேல்முனைவு ஆய்வுத்தியம் (Post-doctoral Fellowship) வழங்கப்பட்டது. சுமார் பத்திற்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் பங்களிப்பு செய்திருக்கும் இவர் செல் உயிரியல் ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்டு வரும் முன்னேற்றங்களைத் தமிழில் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார். இவரது அறிவியல், சமூகம் மற்றும் இலக்கியம் குறித்த தமிழ் எழுத்துக்களை <http://bhaarathi.net/sundara> எனும் வலைப்பதிவிடத்தில் காணலாம்.

மூலம் செல்லின் வடிவத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகிறது. கம்பிகளால் குறுக்குநெடுக்காகக் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் போல செல்களின் உள்ளமைப்பு இருப்பதால் இவற்றுக்கிடையேயான இறுக்கவொருங்கமை விசையானது செல்லின் வடிவை நிலைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. செல்களும் ஒருவகை முன்-தகைவிலேயே இருக்கின்றன. இவ்வாறு ஒரு கட்டிடத்தைத் தாங்கியிருக்கும் விசையே செல்லையும் நிலைப்படுத்தியிருக்கிறது. நிலைப்படுத்துதலில் மட்டுமன்றி செல்லின்

படம் 3

பல்வேறு வேலைகளையும் இவ்விசையே வழி நடத்துகிறது. உதாரணமாக நரம்பு செல்லின் வளர்ச்சியின்போது அதன் நீட்சிக்கு நுண்குழல்கள் ஏற்படுத்தும் விசையே காரணமென்று அறியப்பட்டிருக்கிறது.

மேலே குறிப்பிட்டது போல இண்டெக்ரின் வழியாக செல்லின் மீது செலுத்தப்படும் விசையினால் செல் சட்டகத்தின் வடிவம் மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு செல் சட்டகத்தின் வடிவம் மாறும்போது செல்லின் எந்தெந்த இடங்களுக்கு என்னென்ன பொருட்கள் கொண்டுசெல்லப்பட வேண்டும் என்பதும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் செல்லின் பல விதமான வேலைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்கள் செல் சட்டகத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக செல் நகரும்போது செல்லின் முன்புறம் நீட்சியடையவும், பின்புறம் குறுகவும் வேண்டும். அப்போது முன்னோக்கித் தள்ளுவதற்கான நுண்ணிழைகளும், நுண் குழல்களும் முன்புறத்துக்கு விரைகின்றன. அதே நேரத்தில் பின்புறம் இருக்கும் இணைப்புகளைத் துண்டிப்பதற்கான நொதிகள் பின்புறத்துக்கு விரைகின்றன. இந்தப் போக்குவரத்தில் செல் சட்டகம் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. செல் சட்டகத்தின் வடிவ மாற்றம் பொருட்களின் போக்கு வரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் செல் எந்த வேலையை, எவ்விடத்தில், எப்போது செய்ய வேண்டும் என்பதையும் வரையறுக்கிறது.

செல் சட்டகத்திலிருக்கும் புரதங்களை உயிர் வேதியியல் முறைகளின் மூலம் குறி வைத்துச் சாயமிட்டு நுண்ணோக்கி மூலம் காண இயலும். இவ்வாறான ஒரு செல்லைத்தான் படத்தில் பார்க்கின்றீர்கள் (பார்க்க, படம் 3).

இதில் ஆக்டின் (actin) எனப்படும் நுண்ணிழை ஊதா நிறத்தாலும், ட்யூபுலின் (tubulin) எனப்படும் நுண்குழல் புரதம் பச்சை நிறத்தாலும் குறியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆக்டினின் குறுக்குநெடுக்கு வடிவமைப்பு செல்லின் கட்டுமானத்தில் இறுக்கவொருமையின்

இழுவிசையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. நுண்குழல்களில் இருக்கும் ட்யூபுலின் அமுக்க விசையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அமுக்கமும் இழுவிசையும் சேர்ந்தே செல்லின் முன்-தகைவினையும், வடிவ நேர்த்தியையும் நிர்ணயிக்கின்றன.

இறுக்கவொருங்கமைவு எல்லா நிலைகளிலும் விரவி யிருப்பதாகக் கணிக்கிறார்கள். அதாவது பெரிய உயிரினங்களிலிருந்து அவற்றைக் கட்டியிருக்கும் மூலக்கூறுகள், அம்மூலக்கூறுகளை உண்டாக்கும் அணுக்கள் என்று எல்லா நிலைகளும் இறுக்கவொருங்கமைவால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வளவு ஏன், பரந்துபட்ட இந்த அண்டமும் கூட கோள் களுக்கிடையேயான ஈர்ப்பு-விலக்கமென்னும் இறுக்கவொருங்கமைவாலேயே பின்னப்பட்டிருக்கின்றது என்ற கருத்தும் நிலவி வருகிறது.

மேலதிக வாசிப்பிற்கு:

1. Ingber DE. The architecture of life. Scientific American 278 (1): 1998.
2. Ingber DE. Tensegrity. i. Cell structure and hierarchical systems biology. Journal of Cell Science 116 (7): 1157-1173. 2003.
3. Ingber DE. Mechanical control of tissue growth. Function follows form. Proc Natl Acad Sci USA. 102(33): 11571-11572, 2005.

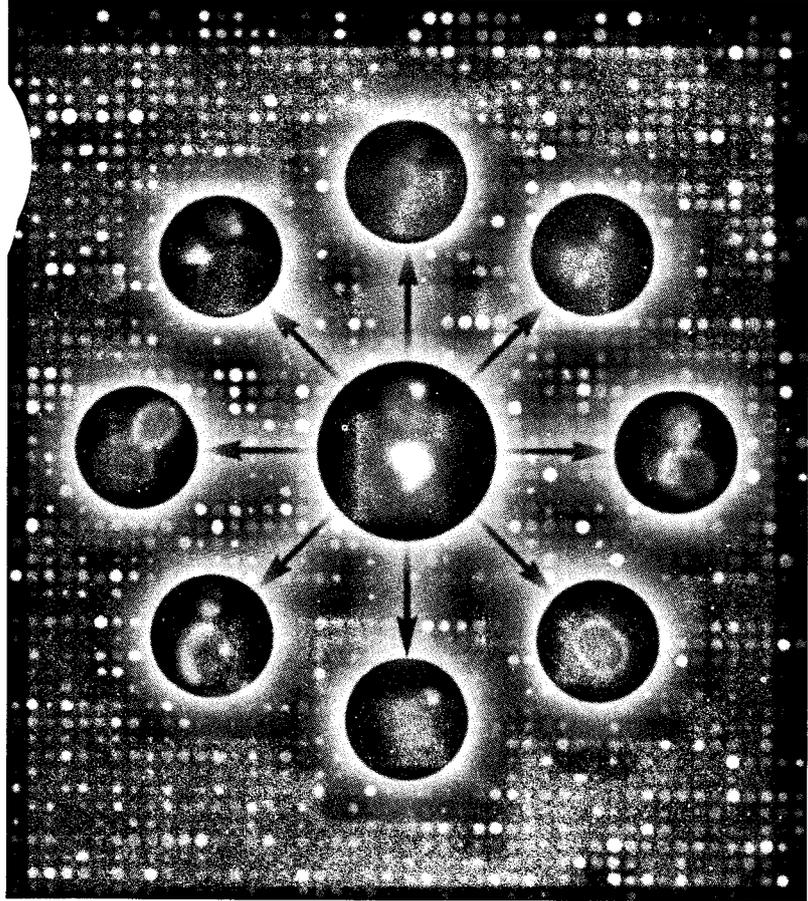
படம் 1: ஃபுல்லர் குவிமாடம் (நன்றி <http://www.columbia.edu/cu/gsap/BT/EEL/HEATLOAD/heatload.html>). Environment Canada, Biosphere.

படம் 2: கென்னத் ஸ்னெல்சனின் இறுக்கவொருங்கமை வடிவங்கள். A. "முன்று மகுடங்கள்" சிற்பம்; B. கயிறுகளையும் கழிகளையும் வைத்துச் செய்யப்பட்ட இன்னொரு மாதிரி; C. வேறுபட்ட நீட்சித்தன்மைகளைக் கொண்ட கம்பிச்சுருள்களால் செய்யப்பட்ட இறுக்கவொருங்கமை மாதிரி.

படம் 3: (படம் நன்றி: ஓலிம்பஸ் <http://www.olympus-luoview.com/gallery/cells/313/313cells.html>) நார்ச் செல் ஒன்றினுள் காணப்படும் செல் சட்டகப் புரதங்கள். ஊதா நிறத்தில் தெரிவது ஆக்டின் எனப்படும் நுண்ணிழைப் புரதம். பச்சை நிறத்தில் தெரிவது ட்யூபுலின் எனப்படும் நுண்குழல் புரதம். நடுவில் சிவப்பாக இருப்பது உட்கரு.

டி.என்.ஏ. நுண்சில்லுத் தொகுதி

பத்மா அரவிந்த்

அறிவியலில் பல வகைக் கிளைகள் இருந்தாலும் இயற்கையில் அவை அனைத்தும் ஒன்றாய் பரந்து விரிந்து அந்த கடவுளைப் போலவே வியாபித்திருக்கின்றன. தேவைப்படும்போது இது இயற்பியல் பிரிவு என்றோ, இது வேதியியல் பிரிவு என்றோ தனித்தனியே கட்டம் கட்டி வேலைகள் செய்வதில்லை. ஒரு காகிதத்தில் திரவம் கொட்டி விடும்போது சிறிய நேரமே ஆனாலும் உறிஞ்சப்படும்போது, அது காற்றில் உள்ள பிராணவாயுவடன் சேர்ந்து நிலை மாறும்போது, அந்தக் காகிதத்தில் ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் என பலவித அறிவியல் காரணிகளையும் எளிதில் இனம்காணலாம். அதே போலவே மனிதனின் உடலில் நாள்தோறும் நடக்கும் பலவிதச் செயல்கள் நாம் அறிந்தோ அறியாமலோ அறிவியலின் பலவிதக் கோட்பாடுகளை விளக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றன. உண்மையில் இந்த விளைவுகளை விளங்கிக்கொள்ளவே அறிவியலின் துணையோடு நாம் பலவிதக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கிக்கொள்கிறோம்.

மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குணங்களும், அமைப்பும் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களின் மரபணுக்களின் தன்மையே ஆகும். சில பெற்றோரிடமிருந்து, இன்னும் சில தாத்தா பாட்டி போன்றோரிடமிருந்து ஒரே கலவையாக இருக்கிறது. மனிதன் மட்டும் இல்லை, எந்த உயிர்வாழ் உயிரினங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் ஆயிரக்கணக்கான மரபணுக்களும் அவற்றிலிருந்து வரும் RNA, மற்றும் புரதங்களும் அவற்றின் செயல்பாடுகளும் வியக்க வைக்கின்றன.

இந்த ஆயிரக்கணக்கான புரதங்கள், அவற்றின் மூலக்கூறுகள் எல்லா நேரமும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தால் அது அழிவையே தரும். உதாரணமாக இன்சலின் என்ற புரதத்தை எடுத்துக்கொண்டால், உடலில் இரத்தச் சர்க்கரை அளவு அதிகமாகும்போது சுரந்து ஒருவித மிதமான (inactive) நிலையிலிருந்து சர்க்கரை அளவு பொறுத்து அதன் வாங்கிகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டு அது தீவிர நிலைக்கு (active) மாறி, தேவைப்படாத மூலக்கூறுகளை இழந்து செயல்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட செயல்பாடுகளுக்குக் காரணமும் மரபணுக்களும் அவற்றிலிருந்து வரும் புரதங்களும் ஆகும். ஆரம்ப காலத்தில் ஒவ்வொரு புரதமும்

ஜீனோம்களின் சில்லுத் தொகுதி சிப் என்று பலவாறு அழைக்கப்பட்டு பலவித விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களால் மேலும் சீரமைக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அடிப்படையில் இதுவும் மரபணுக்களின் ஆதார குணமாகிய இரண்டு வேதிப்பொருளின் ஈர்ப்பு சக்தியைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. டி.என்.ஏ-க்கள் அடினைன், தயமின், சைட்டோசின், குவானைன் என்ற நான்கு அடிப்படை அலகுகளால் கட்டப்பட்டவை. இவற்றில் அடினைன் தயமினோடும், சைட்டோசின் குவானைனோடும் தான் இணைசேரும். இந்த இணைகளுக்கு இடையேயான பிணைவுகள் ஒரு ஏணியின் படிகளைப் போல இருக்க, டி.என்.ஏ. என்ற இரட்டைச் சுழல் ஏணி உருவாகிறது. அடிப்படை அலகுகளின் இணை வரிசை ஒவ்வொரு மரபணுவுக்கும் ஒவ்வொரு வடிவில் அமையும். இந்த அடிப்படி விதியை மூலமாகக் கொண்டே பல மரபணுக்கள் அடையாளம் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக நாம் ஒரு மரபணுவின் வரிசையில் உள்ள 8 நியுக்ளியோடைடுகளின் வரிசையை அறிந்திருந்தால், அதைச் செயற்கை முறையில் தயாரித்து, அவற்றில் ரேடியோ கதிர்வீச்சம் நின்றொமிழும் மூலக்கூறுகளைச்

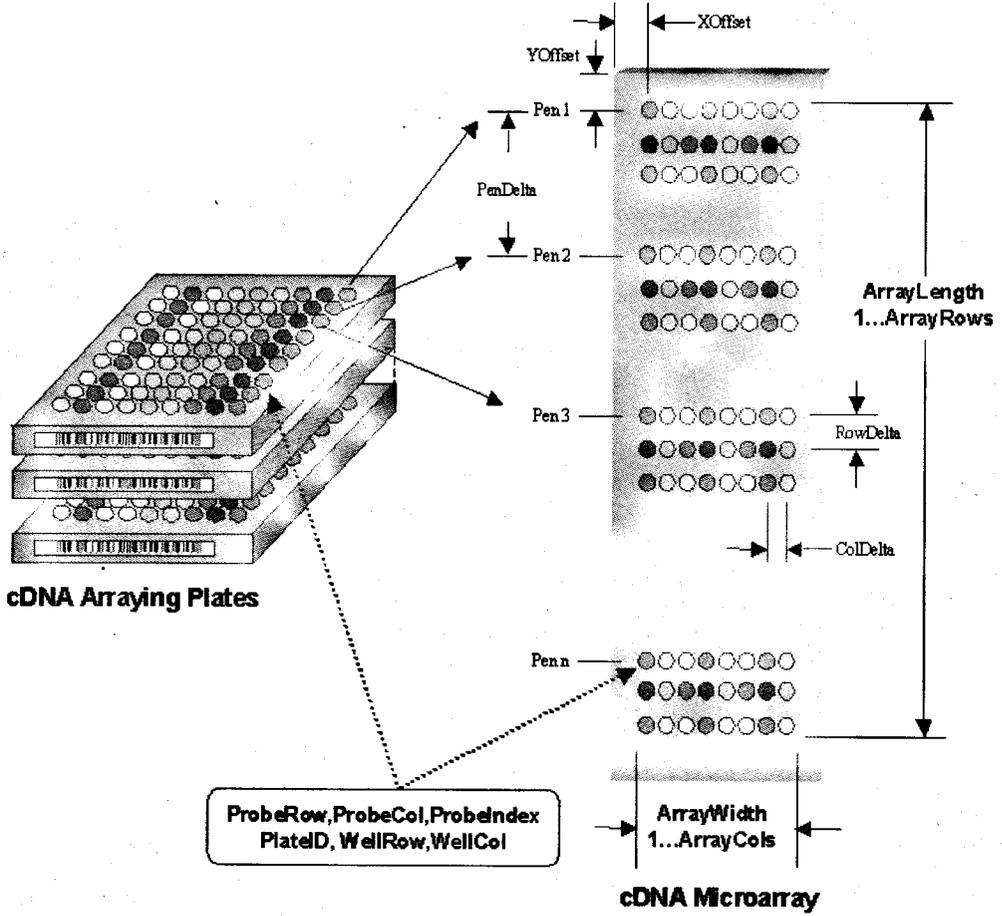
துப்பறியும் துறையில் பல வகைக் குற்றவாளிகளின் டி.என்.ஏ.வைப் பரிசோதிக்க, பாதிக்கப்பட்டவரின் மரபணு ஆராய்வதை எளிதாக்குகிறது. இதனால் சில வன்புணர்வு வழக்குகளில் தவறாக அடையாளம் காணப்பட்டு பல வருடம் சிறையில் இருந்துவிட்டு கடைசியாக டி.என்.ஏ. பரிசோதனை மூலம் வெளியே குற்றமற்றவராக விடுதலை செய்வது போல் அன்றி ஆரம்பத்திலேயே விரைவாகப் பரிசோதிக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு மரபணுவிலிருந்து தோன்றுகிறது என்பதால் ஒவ்வொரு பரிசோதனையிலும் ஒரு மரபணுவைப் பற்றி அல்லது ஒரு புரதம் பற்றி மட்டுமே அறிய முடிந்தது. உண்மையில் புரதங்களும் மரபணுக்களும் மனிதனின் உடலில் தனித்துச் செயல்படுவதில்லை. ஒன்றின் தாக்கம் மற்றொரு மரபணுவின் செயல்திறனைக் கட்டுப்படுத்தவோ அதிகரிக்கவோ முடியும் என்பதால் இதுபோன்ற பரிசோதனைகள் உண்மையான நிலையை உணர்த்துவதாய் இல்லை.

தொழில்நுட்பம் வளர இன்னும் அதிகத் திறனுடன், உடலின் உண்மையான இயற்கை நிலைக்கு சற்றே அருகில் வரக்கூடிய முறையில் பரிசோதனைகள் செய்ய ஆர்வம் பிறந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை. இந்நிலையில் வந்த பலவித புதுப் பரிசோதனை முறையில் உருவான ஒன்றுதான் “டி.என்.ஏ. மைக்ரோ அர்ரே” (மரபணு நுண்ணிய வரிசைப் பரிசோதனை). முதன் முதலில் ஸ்டான்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தப் பரிசோதனை முறை பயன்படுத்தப்பட்டு, Science சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதன்பின் பலவித மாற்றங்களை அடைந்து இன்று உயிரியல் சில்லு சிப், டி.என்.ஏ. சில்லு சிப், டி.என்.ஏ. நுண் சில்லுத் தொகுதி, டி.என்.ஏ. நுண் தொகுதி மைக்ரோ அர்ரே, மரபணுச் சில்லுத் தொகுதி அர்ரே,

(Phosphors) சேர்த்து தேவையான மரபணுக்களைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும்.

மார்பகப் புற்றுநோய்க்கான BRCA1 என்ற மரபணுவைப் பிரித்தெடுக்க வேண்டும் அல்லது நகலெடுக்க வேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். மார்பகப் புற்று நோய்க்கான செல்கள் MCF 7 என்று அழைக்கப்படும். இவற்றைப் பரிசோதனை சாலையில் வளர்த்து, அவற்றிலிருந்து டி.என்.ஏ.வைப் பிரித்தெடுக்க வேண்டும். இந்த டி.என்.ஏ.வுடன் கூடவே பலவித டி.என்.ஏ.க்களும் கலந்திருக்கும். இதில் முன்கூறிய ரேடியோ கதிர்வீச்சு கொண்ட நியுக்ளியோடைடை (oligo nucleotide) சேர்த்து நமக்குத் தேவையான டி.என்.ஏ.வைப் பெருமளவாக்கக்கூடிய polymerase chain reaction (PCR) மூலம் அதிகரித்து பின் ஈ-கோலை (e.coli) எனப்படும் நுண்ணுயிரியில் பெருகச் செய்து தயாரிக்க முடியும். PCR இல் நமக்குத் தேவையான ஒரு பகுதியை மட்டும் குறிப்பிட்ட பாலிமேரேஸ் எனப்படும் புரதங்கள் கொண்டு, தேவையான தட்பவெப்ப நிலையில் 1 மைக்ரோ கிராமிலிருந்து மில்லி கிராம் வரை கூட அதிகரிக்க முடியும். ஆனால் சில சமயம் தவறான சில பகுதிகள் சற்றே அதிகரிக்கப்பட்டுவிடுவதால், அதிலிருந்து தேவையான டி.என்.ஏ. பிரித்தெடுக்க வேண்டும்.

இத்தகைய பரிசோதனைகளில் கால விரயமும், இயற்கையுடன் ஒத்துவராத தன்மையும் உண்டு. இத்தகைய குறைகள் இல்லாமல், எல்லாவித மரபணுக்களும் அடங்கிய ஒரு ஜீனோம் சிப் தயாரித்து அதில் நியூக்ளியோடைடைச் சேர்ந்த ஒருவிதத் தூண்டில் தயாரித்துப் பிரிப்பது கலப்பமானதும், அதே சமயம் நாம் முன்பே கூறியபடி மற்ற மரபணுக்களின் தாக்கங்கள் இருக்கும்போதே பிரித்தெடுக்கக் கூடிய சாத்தியமும் உருவாகிறது.

முன்பு கைகளால் ஒரு கில்சன் நுண்குழாய் வைத்து உளற்றும்போது ஒவ்வொரு கிணற்றுக்கும் அடுத்த கிணற்றுக்கும் இடையே அளவில் ஒருசில மைக்ரோ லிட்டர் அளவில் மாற்றம் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. இதனால் சில சமயங்களில் தவறான முடிவும் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அதைப் பிறகு என்கோலையில் வளர்த்து வரிசைப்படுத்திப் பார்க்கும் (sequence) வரை முடிவு தெரியாமல் கால விரயம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இந்தக் குறைகளும் டி.என்.ஏ. மைக்ரோ அர்ரேயில் தீர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு ரோபாட் கொண்டு டி.என்.ஏ. கலவையை நுண்தட்டுக்களில் உள்ள கிணற்றுக்குள் ஒரே அளவில் உளற்ற வைக்க முடியும். 300 மைக்ரான் அளவிற்கு மேலான மாதிரிகள் கொண்ட பரிசோதனை பெரும் அளவாக (Macro) எனவும், அதற்குக் கீழான அளவில் உள்ளவை சிறும அளவாக எனவும் குறிக்கப்படுகின்றன.

கண்ணாடி அல்லது நைலான் உள்ள பொருளில் டி.என்.ஏ. சில்லுகள் செய்யப்படுகின்றன. பிறகு இதற்குத் தொடர்பான மரபணு உள்ள தூண்டில்கள் ரோபாட் மூலம் உளற்றப்பட்டு, அவை மரபணுக்களின் வெளிக்காட்டும் தன்மையையும் (Gene expression),

அவை உருவான விதத்தையும் அறிய வழிவகுக்கின்றன.

ஒரு ஜீனோம் சில்லின் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான டி.என்.ஏ.க்களைப் பற்றி ஒரே முறையில் அறிய முடியும். இந்தச் சோதனை முறைகளின் நுட்பங்களை விளக்குவதை விட இதனால் உண்டாகும் பயன்களைப் பற்றிச் சொல்லுவதும், நோய்களைக் கண்டறிவது முதல் குணப்படுத்துவது வரை எப்படி உதவுகிறது என்பதை விளக்குவதும் இக்கட்டுரைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

மரபணுக்களைக் கண்டறிதல்: பலவித புது மரபணுக்களும், நோய்களை அவை உருவாக்கும் விதமும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. வெர்னர் என்ற நோய் தாக்கம் உள்ளவர்கள் உலகில் வெகு சிலரே. இந்நோய் உள்ளவர்கள் சீக்கிரமே மூப்படைகின்றனர். 5 வயதில் பருவம் அடைந்து 21 வயதில் மெனோபாஸ் அடைந்த ஜின்சர் என்ற பெண்மணி இந்நோயால் பாதிக்கப்பட்டதையும், அவரால் 30 வயதிலேயே நடக்கக் கூட முடியாமல் தசைகள் தேய்ந்து எலும்புகள் உடைந்து இருப்பதற்கும் காரணம் Wer என்ற ஒரு மரபணுவில் ஏற்பட்ட சில மாறுதல்கள்தான். இப்படிப்பட்ட அபூர்வமான வெர்னர் நோய்க்குக் காரணமான மரபணு கண்டறியப்பட்டதும், அதன் மூலக்கூற்றில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களைக் கண்டறிந்ததும் இம்முறையால்தான். அதுபோல பலவித மரபணுக்களில் நிகழும் மாறுதல்கள், அதனால் புரதங்களில் விளையும் மாறுதல்கள், செல் சுழற்சியில் உருவாகும் விபரீதங்கள் என இந்தத் தொழில்நுட்பத்தால் கண்டறியப்பட்டது அதிகம்.

நோய்களை இனம்காணல்: பலவித புற்றுநோய்களுக்கு கான காரணங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. டி.என்.ஏ. நுண்தொகுதி, டி.என்.ஏ.விலிருந்து வரும் RNA, அதன் அடிப்படையில் தோன்றும் புரதங்கள் இவையாவற்றின் வெளிப்பாட்டையும் (expression) அதன் தன்மைகளையும் ஒரே சமயத்தில் ஆய்ந்தறியப் பயன்படுவதால், புது மரபணுக்கள், அவற்றின் விளைவுகள், அவை புற்றுநோய் உருவாக்கும் விதம், அந்தப் புற்றுநோய் படிப்படியாக அபாயமான நிலைக்கு மாறுவது என அனைத்தையும் அறிய முடிகிறது. இதில் மிகப் பெரிய கட்டியின் (tumor) தன்மையை அறியக் கொஞ்சம் கடினமாக இருந்ததால், திசுக்களின் பெருமத்தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் சில நுண்ணோக்கி கண்ணாடித் தட்டுக்களில் ஆயிரக்கணக்கான புற்றுநோய்க் கட்டித் திசுக்களைப் படிய வைத்து ஒரே சமயத்தில் எந்த நோய் என்று கண்டறிய முடியும். ஏதாவது சில மரபணுக்களில் அல்லது மூலக்கூறுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அறிய முடியும். அது மட்டுமல்லாமல் டி.என்.ஏ. விலிருந்து mRNA தோன்றும் வழி, அல்லது mRNAலிருந்து புரதம் உருவாவது, அல்லது புரதச் செல்களில் உள்ள வாங்கிகளில் சேர்வது என்று எந்த நிலையில் தவறு அல்லது மாற்றம் நிகழ்கிறது என்பதையும் கண்டறிய வாய்ப்பு இருக்கிறது.

இதே போல பிலடெல்பியா குரோமோசோமில் தோன்றும் மாற்றம் இரத்தப் புற்று நோய்க்குக் காரணமாகும். இதன் பல்வேறு நிலைகளையும் வகைகளையும் கண்டறிய இந்தத் தொழில்நுட்பம் பயன்பட்டிருக்கிறது.

புது மருந்துகள் கண்டறிய இந்த மைக்ரோ அர்ரே பயனாகிறது. பல வகை சிறுநீரகம் தொடர்பான நோய்களுக்கான மருந்துகளைத் தேர்ந்தெடுத்த திசுக்களில் மட்டுமே செயலாற்றும் வண்ணம் மருந்துகள் காண இம்முறையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நச்சுத்தன்மை அகற்ற (Toxicology): காளான்கள் பயிர்களில் பரவி அழிப்பதைக் கண்டறிந்து செடிகளின் மரபணுவில் மாற்றம் நிகழ்த்தி இந்தக் காளான்களை அழிக்க ஆராய்ச்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இது நிரூபணம் ஆனால் பல வகைப் பயிர்கள் நாசமாவதைத் தடுக்க முடியும் என்பதும், நச்சுப் பொருள் அல்லாத உணவு வகைகளை உருவாக்க முடியும் என்பதும் உண்மையாகும். தாவரவியல் ஆய்வாளர்களால் பல புதிய வகை தானியங்களை உருவாக்க, மற்றும் சில குறிப்பிட்ட மரபணுக்களில் மாற்றம் நிகழ்த்தி அவற்றை உடல்நலத்திற்கு உகந்ததாகக் முடியும். தற்போது கார்போஹைட்ரேட் எனப்படும் மாவுப்பொருள் குறைவாக உள்ள உருளைக்கிழங்குகள் உருவாக்கப்பட்டதும் இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளின் பயனே ஆகும்.

பொதுநலப் பலன்கள் : தண்ணீர் மூலம் பரவக்கூடிய ஒரு வகை அம்பாக்களால் உருவாக்கக்கூடிய வயிற்றுப் போக்கு, காலரா போன்ற நோய்களை உருவாக்கும் Endamoeba Histolica, காலரா பாராசைட் இவற்றின் தன்மை அறிந்து அதை அழிக்கக்கூடிய மருந்துகள் முன்னெச்சரிக்கையாக வழங்க, ஒரே சமயத்தில் பல நோயாளிகளின் பரிசோதனை மாதிரிகளைப் பரிசோதிக்க முடியும். ஏதேனும் ஒரு நோய் உலக அளவில் பரவக்கூடிய அபாயம் இருப்பின் ஒவ்வொரு

பத்மா அரவிந்த்

அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் கழகத்தில் (AIIMS) மருத்துவத் துறையில் முனைவர் பட்டமும், ரட்காஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் நிர்வாகவியல் மேலாண்மைப் பட்டமும் (MBA, Rutgers), நியூ ஜொர்ஜியா மருத்துவ, பல்கலைக்கழகத்தில் பொதுநலத் துறையில் மேலாண்மை (MPH, UMDNJ) பட்டமும் பெற்றவர்.

அமெரிக்காவில் அரசுசார் பொதுநலத் துறையில் திட்டமிடுபவராகப் பணியாற்றும் இவருடைய தொழில் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் உள்ளவர்களுக்கு சுகாதாரத் திட்டங்கள், பிறவியிலேயே குறைபாடு கொண்ட குழந்தைகள் நலத் திட்டம், சுற்றுப்புறச் சூழல் மற்றும் தீவிரவாதம், இயற்கைச் சேதம் இவற்றிலிருந்து மக்களைக் காக்க, திட்டங்கள் தீட்டுவதும் நிதி சேர்ப்பதும் ஆகும்.

இந்திய தொழில்நுட்பத் துறையிலிருந்து மாணியம் மற்றும் இளம் விஞ்ஞானி விருது, கார்னெல் பல்கலைக்கழகத்தில் இளம் விஞ்ஞானி விருது போன்ற சாதனைகளைப் படைத்த பத்மாவின் பொழுதுபோக்கு குழந்தைகள் - அபலைப் பெண்கள் விடுதியில் தன்னார்வத் தொண்டு, மருத்துவ அறிக்கைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல், கையேடுகள் தயாரித்தல், பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் வன்புணர்வதை எதிர்த்து தற்காத்துக் கொள்வது குறித்து கையேடுகள் (தமிழில்) தயாரித்தல், சமூகத்திற்கு அரசின் திட்டங்களை எடுத்துச் சொல்லுதல், மன நல ஆலோசனை வழங்குதல். எஞ்சிய ஓய்வு நேரத்தைப் பலதரப்பட்ட இசை கேட்பதிலும் படிப்பதிலும் செலவிடும் இவர் அபலைப் பெண்கள், வண்புணரப்பட்டவர்கள், ஆதரவற்ற சிறார்கள் போன்றவர்களுக்கு உதவுதலில் தன் அனுபவங்களைத் தன் வலைப்பதிவில் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

நோயாளியாய் இரத்தம் அல்லது மலம் எடுத்து பரிசோதித்து முடிப்பதற்குள் நோய் பரவலாம். ஆனால் இம்முறையில் மரபணு, புரதம் என அனைத்தையும் ஆயிரக்கணக்கான அளவில் ஒரே முறையில் பரிசோதிக்க முடியும் என்பதால் பொருட் செலவு குறைவு. அதே நேரம் நோய் பரவுவதையும் தடுக்கவும் முடியும்.

துப்பறியும் துறையில் பல வகைக் குற்றவாளிகளின் டி.என்.ஏ.வைப் பரிசோதிக்க, பாதிக்கப்பட்டவரின் மரபணு ஆராய்வதை எளிதாக்குகிறது. இதனால் சில வன் புணர்வு வழக்குகளில் தவறாக அடையாளம் காணப்பட்டு பல வருடம் சிறையில் இருந்துவிட்டு கடைசியாக டி.என்.ஏ. பரிசோதனை மூலம் வெளியே குற்றமற்றவராக விடுதலை செய்வது போல் அன்றி ஆரம்பத்திலேயே விரைவாகப் பரிசோதிக்க முடியும்.

இந்த டி.என்.ஏ. நுண்தொகுதி நுட்பம் பலவித புதுப் புரத்தொகுதி நுட்பம், ஜீன்களின் வரிசையை அறிய எளிய வழி போன்ற முற்றிலும் புது முயற்சிகளுக்கும், நுட்பங்களுக்கும் அடிப்படையாக இருந்திருக்கிறது.

ஆதாரங்கள்:

1. Schena M, Shalon D, Davis RW, Brown PO, Science, 1995 Oct 20;270 (5235):467-70
2. Leming shi - gene-chips.com
3. Curt GA: Cancer Drug development oncologist, 1996;1(3):II-III

பாரதத்தின் அணுவியல் துறை ஆக்கமேதை டாக்டர் ஹோமி ஜெ. பாபா

சி. ஜெயபாரதன்

"அணுவைப் பிளந்து சக்தியை வெளியாக்குவதுடன், கடல் அலைகளின் ஏற்ற இறக்கத்தில் எழும் சக்தியைக் கையாண்டு, பரிதிக்க கதிர் வெப்பத்தையும் கைப்பற்றி ஒரு நாள் மின்சக்தி படைப்போம்."

தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் (ஆகஸ்டு 22, 1921)

"இன்னும் 20 ஆண்டுகளுக்குள் உலக நாடுகளின் தொழிற் துறை அரங்குகளிலும், இந்தியாவின் தொழில்வள நிதிப்போக்கிலும் அணுசக்தி பெருமளவு பங்கேற்றுப் புரளப்போகிறது! முற்போக்கு நாடுகளின் கண் முன் தொழிற் துறைகளில் பிற்போக்கு அடைவதை வேண்டாதிருந்தால், பாரதம் அணுவியற் துறைகளை விருத்தி செய்வதில் முழுச் சக்தியுடன் முற்பட வேண்டும்."

டாக்டர் ஹோமி பாபா (1948)

"சுருங்கித் தேயும் சுரங்க நிலக்கரி, குறைந்துபோகும் ஹைடிரோ-கார்பன் எரிசக்திச் சேமிப்புகளை எதிர்பார்த்து விரிந்து பெருகும் இந்தியாவின் நிதிவள வேட்கையை நோக்கினால், நூறு கோடியைத் தாண்டிவிட்ட மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய யுரேனியம், தோரியம் ஆகிய வற்றின் எரிசக்தியை முழுமையாகப் பயன்படுத்திப் பேரளவு அணுசக்தியை உற்பத்தி செய்யும் முறை ஒன்றுதான் தற்போது இந்தியாவுக்கு ஏற்றதாக உள்ளது."

டாக்டர் அனில் ககோட்கர் (அதிபதி, அணுசக்திப் பேரவை 2003)

பாரதக் கண்டத்தைச் சாணி யுகத்திலிருந்து அணு சக்தி யுகத்திற்கும், அண்டவெளி யுகத்திற்கும் இழுத்து வந்த அரசியல் மேதை பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு. இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின், மேலை நாடுகள் போல் முன்னேறத் தொழிற்சாலைகள், மின்சக்தி நிலையங்கள், அணுசக்தி ஆராய்ச்சி, அண்டவெளித் தேர்வு போன்ற துறைகள் தோன்ற அடிகோலியவர் நேரு. 1945-ஆம் ஆண்டில் ஜப்பானில் அணுகுண்டுகள் விழுந்த பிறகு அமெரிக்கா, கனடா, ரஷ்யா, இங்கிலாந்து மற்றும் சில ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அணுவியல் ஆராய்ச்சி உலைகள் (Atomic Research Reactors) முளைத் தெழுந்தன. மேலை நாடுகளில் அதற்குப் பிறகு 1950-1960ஆம் ஆண்டுகளில் அணுசக்தியை ஆக்க வினைகளுக்குப் பயன்படுத்த சோதனை அணு மின்சக்தி உலைகள் (Test Atomic Power Reactors) கட்டப் பட்டன. அவை வெற்றிகரமாய் இயங்கி, வாணிபத் துறை அணு மின்சக்தி நிலையங்கள் (Commercial Atomic Power Stations) தலைதூக்கத் தொடங்கின.

இந்தியாவில் அணுவியல் துறை ஆராய்ச்சியைத் துவக்கவும், ஆக்க வினைகளுக்கு அணுசக்தியைப் பயன் படுத்தவும் பண்டித நேரு வேட்கை கொண்டு அப்பணி களைச் செய்ய ஓர் உன்னத விஞ்ஞானியைத் தேடினார். அப்போதுதான் டாக்டர் ஹோமி ஜெஹாங்கீர் பாபாவை (Dr. Homi Jehangir Bhabha) கண்டுபிடித்து,

ஒருவராகக் கருதப்படுபவர் டாக்டர் பாபா.

பாரத நாட்டு அணுவியல் துறைகளின் பிதா

டாக்டர் பாபா ஓர் உயர்ந்த நியதி இயற்பியல் விஞ்ஞானி (Theoretical Physicist). விஞ்ஞான மேதமை யுடன் தொழில்நுட்பப் பொறியியல் திறமும் (Engineering Skill) பெற்றவர். மேலும் அவர் ஒரு கட்டடக் கலைஞர் (Architect). கலைத்துவ ஞானமும், இசையில் ஈடுபாடும் உள்ளவர். பம்பாயில் பாபா அணுவியல் ஆய்வுக் கூடத்தை (Bhabha Atomic Research Centre) நேரில் பார்ப்பவர்கள், பாபாவின் கலைத்துவக் கட்டட ஞானத்தை அறிந்துகொள்வர். விஞ்ஞானத்தில் அகிலக் கதிர்களை (Cosmic Rays) பற்றி ஆய்வுகள் செய்தவர். பரமானுக்களின் இயக்க ஒழுக்கங்களை (Behaviour of Sub-atomic Particles) நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து, அவற்றுக்கு அநேக விஞ்ஞான விளக்கங்கள் அளித்துத் தெளிவாக்கியவர். இந்தியாவில் முற்போக்குப் பௌதிக (Advanced Physics) கல்விக்கு விதையிட்டு, அதன் விருத் திக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் ஆய்வுக்கூடங்கள் அமைத்தவர். பாரதத்தில் அணுவியல் விஞ்ஞான ஆய்வுக்கும், அணுசக்தி நிலையங்கள் அமைப்புக்கும் திட்டங்கள் வகுத்து அவற்றை நிறைவேற்ற ஆராய்ச்சிக்கூடங்கள், இரசாயனத் தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றைப் பக்க பலமாக நிறுவனம் செய்தவர். அவரது விஞ்ஞான

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை இந்திய விஞ்ஞானத் தொழிற் துறையின் பொற்காலம் என்று வரலாற்றில் அழுத்தமாகச் செதுக்கி வைக்கலாம்! அப்புதிய பொற் காலத்தைப் பாரதத்தில் உருவாக்கிய சிற்பிகளுள் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர் டாக்டர் பாபா.

நேரு 1954இல் பம்பாயில் அணுசக்தி நிலைப்பகத்தைத் (Atomic Energy Establishment, Trombay) துவக்கச் செய்தார். 1958 மார்ச் 14இல் நேரு இந்திய அணுசக்தி ஆணை யகத்தை (Indian Atomic Energy Commission) நிறுவனம் செய்து பாபாவுக்குத் தலைவர் (Chairman) பதவியை அளித்தார். நேருவைப் போன்று டாக்டர் பாபாவும் ஒரு தீர்க்கதரிசியே.

நேரு விண்வெளி ஆராய்ச்சியைத் துவங்க, விஞ்ஞானி டாக்டர் விக்ரம் சாராபாயை (Dr Vikram Sarabai) கண்டுபிடித்து, தும்பா ஏவுகணை மையத்தை (Thumba Rocket Launching Centre) நிறுவி, அவரைத் தலை வர் ஆக்கினார். இப்போது இந்தியா ஆசியாவிலே அணுவியல் ஆராய்ச்சியிலும், அண்டவெளி ஏவுகணை விடுவதிலும் முன்னணியில் நிற்கிறது. அணுசக்தி நிலையத்தை நிறுவனம் செய்ய ஏறக்குறைய எல்லாச் சாதனங்களும் இந்தியாவிலே இப்போது உற்பத்தியா கின்றன! அதேபோல் அண்டவெளி ஏவுகணைகள் முழுக்க முழுக்க இந்தியப் படைப்பு. 1974இல் பாரதம் தனது முதல் அடித்தள அணுகுண்டு வெடிப்பை (Underground Atomic Implosion) செய்து, உலகில் அணு குண்டு வல்லமையுள்ள ஆறாவது நாடாகப் பெயர் பெற்றது! அப்பெரும் விஞ்ஞானச் சாதனைகளை மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்புநோக்கினால், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை இந்திய விஞ்ஞானத் தொழிற் துறையின் பொற்காலம் என்று வரலாற்றில் அழுத்தமாகச் செதுக்கி வைக்கலாம்! அப்புதிய பொற் காலத்தைப் பாரதத்தில் உருவாக்கிய சிற்பிகளுள்

ஆக்கத்திற்கும், நிறுவன ஆட்சித்திறமைக்கும், அகில நாட்டு விஞ்ஞானிகளின் மதிப்பைப் பெற்றவர். இந்தியாவிலும் வெளிநாட்டிலும் விஞ்ஞானப் பேரவை களில் பொறுப்பான பெரிய பதவிகள் ஏற்றவர். குறிப்பாக ஆக்க வினைகளுக்கு அணுசக்தியைப் பயன் படுத்தும் அகிலச் சபைகளில் (Organizations for the Peaceful Uses of Atomic Energy) உயர்ந்த பதவி வகித்தவர். இந்தியாவின் பாரத ரத்னா விருதையும், இங்கிலாந்தின் ஃபெல்லோ ஆஃப் ராயல் சொசைடி (Fellow of Royal Society) கௌரவ அங்கீகரிப்பையும் பெற்றவர். எந்த ஆசிய நாட்டிலும் இல்லாத மாபெரும் அணு சக்தித் துறைகளை இந்தியாவில் நிறுவி, பாரத நாட்டை முன்னணியில் நிறுத்திய டாக்டர் பாபா, பாரதத்தின் அணுவியல் துறைப் பிதாவாகப் போற்றப்படுகிறார்.

ஆரம்ப வாழ்க்கை

ஹோமி பாபா ஒரு பார்ஸி குடும்பத்தில் 1909ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 30ஆம் தேதி மும்பையில் (Bombay) பிறந்தார். அங்கே பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு, யந்திரப் பொறியியல் (Mechanical Engineering) பட்டம் பெற, 1927இல் இங்கிலாந்து சென்று கேம்பிரிட்ஜ் கான்வில் கையஸ் கல்லூரியில் (Gonville & Caius College, Cambridge) சேர்ந்தார். அங்கே அவரது கணித ஆசிரியர் பால் டிராக் [Paul Dirac (1902-1984)]. பால் டிராக் கணிதத்திலும் நியதி இயற்பியலிலும் (Theoretical Physics) வல்லுநர். அவர்தான் முதன் முதலில் சார்புநிலை மின்னியல் நியதியை (Relativistic Electron Theory) படைத்தவர். அந்த நியதி எதிர்த்துகள்களின் (Anti-

Particles) இருப்பை முன்னறிவித்துப் பின்னால் பாஸிடிரான் (Positron) கண்டுபிடிக்க உதவியது. 1933இல் அலை இயந்திரவியல் (Wave Mechanics) துறைக்கு ஆக்கம் அளித்ததற்கு இன்னொரு விஞ்ஞானியுடன் டிராக் நோபெல் பரிசைப் பகிர்ந்துகொண்டார். அவரது கல்விப் பயிற்சி பாபாவைக் கணிதத்திலும், நியதிப் பௌதிகத்திலும் தள்ளி, விஞ்ஞானத்தில் வேட்கை மிகுந்திடச் செய்தது.

1930இல் யந்திரப் பொறியியலில் முதல் வகுப்பு ஹானர்ஸ் பட்டம் பெற்ற பிறகு, கேம்பிரிட்ஜ் காவென் டிஷ் ஆய்வகத்தில் (Cavendish Laboratories) ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தார். அப்போது ஐரோப்பாவிற்கு விஜயம் செய்து, உல்ஃப்காங் பாலி (Wolfgang Pauli), அணுவியல் ஆராய்ச்சி விஞ்ஞானி எனரிகோ பெர்மி (Enrico Fermi), அணுவின் அமைப்பை விளக்கிய நீல்ஸ் போஹர் (Niels Bohr), பளு சக்திச் சமன்பாடு (Mass Energy Equation) படைத்த ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் (Albert Einstein) போன்ற ஒப்பற்ற விஞ்ஞான மேதைகளைக் கண்டு உரையாடி, அவர்களது நட்பைத் தேடிக்கொண்டார். பாலி, ஃபெர்மி, போஹர், ஐன்ஸ்டைன் அத்தனை பேரும் இயற்பியல் படைப்புகளுக்காக நோபெல் பரிசு பெற்றவர்கள்.

1935ஆம் ஆண்டு இயற்பியலில் முனைவர் (Ph.D.)

சி. ஜெயபாரதன்

1956இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மெக்கானிகல் எஞ்சினியரிங் பட்டம் பெற்று, பாம்பே பாபா அணுவியல் ஆய்வக கூடத்தில் 1957ஆம் ஆண்டு சேர்ந்து, பாரதத்தின் முதல் பேராற்றல் கொண்ட (40 MWe) ஆராய்ச்சி அணு உலையான சைரஸ் (CIRUS) ஆய்வு உலையை இயக்கும் எஞ்சினியர்களில் ஒருவராக 1960 முதல் 1966 வரை பணி புரிந்தார். அதன் பிறகு கோட்டா, ராஜஸ்தானில் கனடா உதவியுடன் கட்டப்பட்ட முதல் கான்டு அணு மின்சக்தி நிலையத்தை இயக்க மூன்றரை ஆண்டுகள் (1966-1970) கனடாவில் உள்ள டக்ளஸ் பாயிண்ட் அணு மின்சக்தி நிலையத்தில் (Douglas Point Nuclear Power Station) பயிற்சி பெற அனுப்பப்பட்டார். பயிற்சி முடிந்த பின்பு 8 ஆண்டுகள் (1970-1978) ராஜஸ்தானிலும், 4 ஆண்டுகள் (1978-1982) சென்னை கல்பாக்கத்தில் அணு மின்சக்தி நிலையங்களில் பெரிய பதவிகளில் பணியாற்றினார். அவரது சிறப்புப் பயிற்சி அணு மின் உலைக்குச் சுயமாக எரிக் கோல் ஊட்டும் சிக்கலான யந்திரத்தை (Reactor On-power Fuelling Machine) இயக்குவது, பராமரிப்பது, மற்றவருக்குப் பயிற்சி தருவது. 25 ஆண்டுகள் இந்திய அணுசக்தித் துறையகத்தில் வேலை செய்து, முன்னோய்வு எடுத்துக்கொண்டு 1982 முதல் 1999 வரை கனடாவில் இயங்கும் பேராற்றல் கொண்ட (4x750 MWe (3000 MWe)) கான்டு புரஸ் அணுமின் நிலையத்தில் (Bruce Nuclear Power Station A & B) பணியாற்றி இப்போது முழு ஓய்வில் இருக்கிறார். இவர் 1960-1966ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதி வந்த கதை, கவிதை, விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் பல மஞ்சரி, கலைமகள், தினமணிக் கதிர், இதயம் பேசுகிறது போன்ற வார, மாத இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. "ஆக்க வினை களுக்கு அணுசக்தி" என்னும் இவரது முதல் புத்தகத்துக்கு 1964இல் சென்னை பல்கலைக்கழகம் மாநில முதற் பரிசை அளித்துள்ளது. 200க்கும் மேற்பட்ட கதை, கவிதை, விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் திண்ணை, பதிவுகள் போன்ற அகில வலை மின்னிதழ்களில் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. இவரது இரண்டாவது அணு மின்சக்தி புத்தகம் சென்னை அச்சகத்தில் இப்போது தயாராகி வருகிறது.

பட்டம் பெற்று, 1939ஆம் ஆண்டு வரை கேம்பிரிட்ஜில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் செய்து வந்தார். அப்போது இங்கிலாந்தின் ஃபெல்லோ ஆஃப் ராயல் சொசைடி (Fellow of Royal Society) அங்கீகரிப்பும் பாபா பெற்றார். அதே சமயத்தில் F.R.S. பெற்ற கனடாவின் அணுவியல் மேதை டாக்டர் W.B. லூயிஸ் (Dr. W.B. Lewis) பாபாவின் நெருங்கிய நண்பர். 1957இல் கனடா இந்திய அணு உலை, சைரஸ் (Canada India Reactor, CIRUS) பம்பாயில் நிறுவச் செய்யவும், ராஜஸ்தான் கோட்டா, சென்னை கல்பாக்கம் ஆகிய இடங்களில் கான்டு (CANDU) அணுசக்தி மின்சார நிலையங்கள் தோன்றுவதற்கும், பாபா-லூயிஸ் கல்லூரி நட்பு அடிகோலியது.

அகிலக் கதிர்கள் பற்றிய அடிப்படை விஞ்ஞானச் சாதனைகள்

உயர் சக்தி பௌதிகத்தின் (High Energy Physics) பாகமான குவாண்டம் மின்னியக்கியலின் (Quantum Electrodynamics) ஆரம்ப விருத்திக்கு, டாக்டர் பாபா மிகுந்த படைப்புகளை அளித்துள்ளார். அவரது முதல் விஞ்ஞான வெளியீடு, பிண்டத்தில் உயர் சக்தி காமாக் கதிர்கள் விழுங்கப்படுவதை (Absorption of High Energy Gamma Rays in Matter) பற்றியது. ஒரு பிரதமக் காமாக் கதிர் எலக்டிரான் பொழிவாக (Electron Showers) மாறித் தன் சக்தியை வெளியேற்றுகிறது. பாஸிடிரானைச் (Positron) சிதறும் எலக்டிரானின் குறுக்குவெட்டை (Cross Section) 1935இல் முதன் முதல் கணக்கிட்ட விஞ்ஞானி டாக்டர் பாபா. (அணுக்களின் உலகில் குறுக்குவெட்டு என்பது மிகச் சிறிய அணுக்கருப் பரப்பளவு. அந்தப் பரப்பளவு ஓர் அணுக்கரு இயக்கம் நிகழக்கூடும் நிகழ்தகவை (Probability) கணிக்கிறது). அந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்தகவு 'பாபா சிதறல்' (Bhabha Scattering) என்று இப்போதும் இயற்பியலில் அழைக்கப்படுகிறது.

டாக்டர் பாபா அகிலக் கதிர்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்தார். பூமியின் மட்டத்திலும், தரைக்குக் கீழும் காணப்படும், ஆழத்தில் ஊடுருவும் துகள்கள் (Highly Penetrating Particles) எலக்டிரான்கள் அல்ல என்று 1937இல் பாபா எடுத்துக் கூறினார். ஒன்பது ஆண்டுகள் கழித்து, 1946இல் அக்கூற்று மெய்யானது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆழமாய் ஊடுருவும் அந்தத் துகள்கள் மியூ-மேஸான் (Mu-Meson) என்று பின்னால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வெக்டர் மேஸான் (Vector Meson) இருப்பதை டாக்டர் பாபா ஒரு நியதி மூலம் எடுத்துரைத்தார். 1938இல் பூமியின் வாயு மண்டலத்தை அதிவேகமாய்த் தாக்கும் அகிலக் கதிர்களின் ஆயுளைக் கணித்து ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் தொகுத்த 'சிறப்புச் சார்நிலை நியதியின்' (Special Theory of Relativity) கால நீட்சியை (Time Dilation Effect) உறுதிப்படுத்தினார். அந்த முறைக்கு ஒரு பூர்வீக வழியையும் வகுத்தார். ஒப்புமை நியதி உரைத்தது போல் அதே துல்லிய அளவு அகிலக் கதிர்களின் ஆயுட் காலம் நீடிப்பதாகக் காணப்பட்டது.

பாரத தேசத்தில் பாபா தோற்றுவித்த விஞ்ஞான ஆய்வகங்கள்

1939இல் இரண்டாம் உலகப் போர் மூண்டது. விடுமுறையில் இந்தியாவுக்கு வந்த பாபா, யுத்தம் நடந்த காரணத்தால் மீண்டும் இங்கிலாந்துக்குப் போக முடியவில்லை. டாக்டர் பாபாவுக்குப் பெங்களூர், இந்திய விஞ்ஞானக் கழகத்தில் (Bangalore, Indian Institute of Science) அகிலக் கதிர் (Cosmic Rays)

ஆய்வுத் துறைப் பகுதியில் ஓரிடம் காத்திருந்தது. அப்போது அதன் ஆணையாளர், நோபெல் பரிசு பெற்ற பாரத விஞ்ஞான மேதை, டாக்டர் சி.வி. ராமன் (Dr. C.V. Raman (1888-1970)). டாக்டர் ராமன் மீது டாக்டர் பாபாவுக்கு அளவு கடந்த மதிப்பு. அவரது விஞ்ஞான மேதமை ஆழ்ந்த முறையில் பாபாவை ஊக்கியது. பாபா பாரதத்திலே தங்க முடிவு செய்து விஞ்ஞான முற்போக்கிற்கும், பொறியியல் தொழில்விருத்திக்கும் பணிசெய்ய முற்பட்டார்.

1944இல் தொழிற் துறை வளர்ச்சி அடைய விஞ்ஞானிகளுக்கு முற்போக்கான பௌதிகப் பயிற்சி அளிக்க ஓர் அரிய திட்டத்தை வெளியிட்டார். அதைப் பின்பற்றி டாடா அடிப்படை ஆராய்ச்சிக் கூடம் (The Tata Institute of Fundamental Research) பம்பாயில் 1945இல் நிறுவப்பட்டு, சாகும் நாள் வரை டாக்டர் பாபா அதன் ஆணையாளராக (Director) பணியாற்றி வந்தார். ஆசியாவிலே அதி உன்னத விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் செய்துவரும் ஓர் உயர்ந்த ஆய்வுக்கூடம் அது. 1952ஆம் ஆண்டில் அடிப்படைத் துகள் மேஸான்களில் (Fundamental Particle, Mason) ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து 'மேனன் மேஸான்' (Menon Mason) என்று பெயரிட்ட பேராசிரியர் எம்.ஜி.கே. மேனன், இந்தியப் படைத்துறை ஆலோசகர் டாக்டர் ராஜா ராமண்ணா ஆகிய விஞ்ஞான மேதைகளை உருவாக்கியது டாடா அடிப்படை ஆராய்ச்சிக் கூடம்.

இந்தியாவில் அணுவியல் விஞ்ஞானத் துறைகளின் வளர்ச்சி

டாக்டர் பாபாவின் உன்னதப் படைப்பு, பாரத தேசத்தில் நிலையாக வளர்ச்சி பெறும், உயர்ந்த ஓர் அணுவியல் துறைத் தொழில் அமைப்பு. அணு ஆய்வுக் கூடங்கள், அணுசக்தி மின்சார நிலையங்கள், அவற்றுக்கு ஒழுங்காக எரிப்பண்டங்கள் ஊட்டும் யுரேனியம், தோரியத் தொழிற்சாலைகள் (Indian Rare Earths), காண்டு அணு உலைகளுக்கு வேண்டிய மிதவாக்கி (Moderator), கனநீர் உற்பத்திச் சாலைகள் (Heavy Water Plants), கதிரியக்கப் பிளவுக் கழிவுகளை (Radioactive Fission Products) சுத்திகரித்துப் புளுடோனியத்தைப் பிரிக்கும் ரசாயனத் தொழிற்சாலை (Spent Fuel Reprocessing Plant), தாதுப் பண்டத்தை மாற்றி அணு உலைக்கேற்ற எரிக்கோல் கட்டுகள் தயாரிப்பு (Nuclear Fuel Bundle Fabrication), அணுசக்தி நிலையங்களை ஆட்சி செய்ய மின்னியல் கருவிகள், உடல் நிலையைக் கண்காணிக்கக் கதிரியக்க மானிகள் (Control System Instrumentations, Radiation Monitors), மின்சாரச் சாதனங்கள், கன யந்திரங்கள், கொதி உலைகள், பூதப் பம்புகள், வெப்ப மாற்றிகள் போன்று ஏறக்குறைய எல்லாவித பாகங்களும் பாரத நாட்டிலே தயாராகின்றன. அணு உலைகளை இயக்கும் இளைஞர் பயிற்சி பெற அணுவியல் துறைக் கல்வி மற்றும் பயிற்சிப் பள்ளிகள் பாரதத்தில் உள்ளன.

இந்தியா கீழ்த்தள அணுகுண்டை 1974 மே மாதம் 18இல் வெடித்ததற்கு முன் அணுவியல் சாதனங்கள் பல அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து ஆகிய மேலை நாடுகளிலிருந்து வந்தன. அணுகுண்டு வெடிப்பிற்குப்

பிறகு, அம்முன்று நாடுகளும் வெகுண்டு அணுவியல் சாதனங்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதில்லை. 1974 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அணுசக்தித் துறை விருத்தியில் பாரத நாடு தன் காலிலே நிற்கிறது! சில குறிப்பிட சாதனங்களை மட்டும் ஐரோப்பாவில் வாங்கிக்கொள் கிறது இந்தியா. இவ்வாறு பல்துறைகள் இணைந்து முழுமை பெற்று சீராய் இயங்கும் மாபெரும் அணுவியல் துறை அமைப்பகம் இந்தியாவைப் போல் வேறு எந்த ஆசிய நாட்டிலும் இல்லை!

பாரதத்தில் அணுசக்தி மின்சார நிலையங்கள் அமைப்பு

டாக்டர் பாபா முதலில் ஆராய்ச்சி கள் புரிய ஆய்வு அணு உலைகளை (Research Reactors) நிறுவினார். இந்திய விஞ்ஞானிகள் அமைத்த 'அப்ஸரா' நீச்சல் தொட்டி அணுஉலையும் (Swimming Pool Reactor, Apsara), கனடா இந்தியக் கூட்டுறவில் கட்டப்பட்ட 'சைரஸ்' வெப்ப அணு உலையும் (Canada India Reactor Utility & Service, CIRUS) டிராம்பே அணுசக்திக் கூடத்தில் (Atomic Energy Establishment, Trombay, Now Bhabha Atomic Research Centre) அமைக்கப்பட்டன. சைரஸ் ஆராய்ச்சி அணு உலையை இயக்க 1957இல் பல எஞ்சினியர்கள், விஞ்ஞானிகள் கனடாவில் உள்ள NRX ஆய்வு உலையில் பயிற்சி பெற அனுப்பப்பட்டார்கள். 1960இல் இயங்க ஆரம்பித்த சைரஸ் அணு உலையை பிரதமர் நேரு திறந்து வைத்தார். துவக்க விழாவிற்கு அகில நாட்டு விஞ்ஞானிகள் பலர் வந்திருந்தனர்.

அடுத்து சென்னை கல்பாக்கத்தில் இரண்டாவது அணுவியல் ஆய்வுக் கூடம் (Indira Gandhi Atomic Research Centre) தோன்றியது. அங்கு வேகப் பெருக்கிச் சோதனை அணுஉலையும் (Fast Breeder Test Reactor), காமினி அணுஉலையும் (Kamini Reactor), இரட்டை அணுசக்தி மின்சார நிலையமும் (CANDU Model) உள்ளன. அணு சக்தி ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள், மற்றும் அணுவியல் துணைத் தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் அணுசக்தித் துறையகத்தின் (Dept of Atomic Energy) கீழ் பணி புரிகின்றன.

அடுத்து பாபா அணு மின்சக்தி நிலையங்களை (Atomic Power Station) அமைக்க அடிகோலினார். முதலில் அமெரிக்காவின் ஆதரவில் தாராப்பூரில் கொதிநீர் அணுசக்தி மின்சார நிலையம் (Boiling Water Reactor, BWR) இரண்டை ஜெனரல் எலக்ட்ரிக் கம்பெனி கட்டியது. ஒப்பந்தப்படி இதற்கு வேண்டிய செழிப்பு யுரேனிய (Enriched Uranium) மூலத் தாது, அமெரிக்காவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, ஹைத ராபாத் எரிக்கோல் தயாரிப்புத் தொழிற்சாலையில் (Fuel Fabrication Plant) உருவானது. கொதிநீர் அணுஉலை இயக்கத்தில் தீவிரக் கதிரியக்கத் தீண்டல்கள் (Radioactive Contaminations) உண்டாவதால், அம்மாடல் கள் பிறகு இந்தியாவில் பெருகவில்லை. கொதி நீர் அணுஉலை இயக்கத்தில் பயிற்சி பெற பல பொறியாளர்கள் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

அடுத்து கனடாவின் கூட்டுறவில், கனடாவின் காண்டு (Canadian Deuterium Uranium, CANDU) மாடலில் இரட்டை அணுசக்தி மின்சார நிலையங்கள் ராஜஸ் தானில் கோட்டாவுக்கு அருகிலும், சென்னை கல்பாக்கத்திலும் கட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அவர்

றுக்குத் தேவையான இயற்கை யுரேனியம் (Natural Uranium) பாரதத்தில் மிஞ்சிய அளவில் கிடைக்கிறது. கனடா இந்திய ஒப்பந்தத்தின்போது, டாக்டர் பாபா இந்தியாவிலே காண்டு எரிக்கோல் (CANDU Fuel Bundles) தயாரிக்கவும், காண்டு அணுஉலைக் கலன்களைப் புதிதாய் உற்பத்தி செய்யவும், அந்த மாடல் நிலையங்களைப் பெருக்கும் உரிமைகளையும் கனடாவிடமிருந்து முதலிலேயே வாங்கிக்கொண்டார்.

அணு மின்சக்தி உற்பத்திக்கு ஆதரவான தொழிற்சாலைகள்

2005இல் தற்போது புதிதாக 10 காண்டு அணுசக்தி நிலையங்கள் இந்தியரால் கட்டப்பட்டு, அவை இயங்க ஆரம்பித்து மின்சாரத்தை பரிமாறிக்கொண்டு வருகின்றன. மேலும் புதிதாக 4 காண்டு அணுசக்தி நிலையங்கள் நிறுவனமாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. மொத்தம் 16 அணுசக்தி நிலையங்கள் இயங்கி வருகின்றன. முதல் ராஜஸ்தான் காண்டு நிலையத்தில் பக்கப் பாதுகாப்புறை (End Shields) ஒன்றில் கதிரியக்க நீர் தொடர்ந்து கசிவதால், அணுஉலை இயக்கம் நிறுத்தப்பட்டது. தற்போது இயங்கி வருகின்றது.

இந்திய அணுசக்தித் துறையகத்தின் வரலாற்றில், 2005 மார்ச் மாதம் 6ஆம் தேதி பொன்னெழுத்துக் களில் பொறிக்கப்பட வேண்டிய நாள்! அன்றுதான் மகாராஷ்டிராவில் உள்ள தாராப்பூரில் பூத ஆற்றல் (540 Mwe) கொண்ட புதிய கனநீர் அணுமின் சக்தி உலையின் ஆரம்ப இயக்கம் 'பூரணத்துவம்' (Criticality) எய்தியது! அந்த அசுரப் பணியின் மகத்துவம் என்ன வென்றால், ஐந்தாண்டுகளில் முதல் யூனிட் கட்டப்பட்டு ஆய்வு வினைகள் அனைத்தும் முடிக்கப்பட்டு, முதல் தொடக்க இயக்கம் துவங்கி மாபெரும் சாதனையை நிகழ்த்தியுள்ளது. பாரத அணுவியல் விஞ்ஞானிகளும், பொறியியல் வல்லுநர்களும் முழுக்க முழுக்க டிசைன் முதல் நிறுவகம் வரை செய்து முடித்து, அயராது பணியாற்றி வடிவம் தந்த இரட்டை அணுமின் உலைகள் கொண்ட நிலையம் அது. இப்போது செப்டம்பர் 2005 இரண்டு 540 மெகாவாட் நிலையங்களும் முழு ஆற்றலை உற்பத்தி செய்து வட இந்திய மின்கம்பிக் கோபுர வடங்களில் பரிமாறி வருகின்றன.

அணு உலைகளுக்குத் தேவையான மூலத் தாதுகளை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகள் (Indian Rare Earths, Uranium Corporation of India Ltd), எரிக்கோல் தயாரிக்கும் கூடங்கள் (Nuclear Fuel Complex), கழிவு எருக்களைச் சுத்திகரிக்கும் தொழிற்சாலைகள் (Fuel Reprocessing Plants), கனநீர் உற்பத்திச் சாலைகள் (Heavy Water Plants, Several), உலைக் கலன், உலைச் சாதனங்கள் உற்பத்திக்கு கன மின்சாரச் சாதனத் தொழிற் கூடம் (Bharath Heavy Electricals, Bhopal), (Larson & Tubro), (KSP Poona), அணுஉலை இயக்கக் கருவிகள், கதிரியக்க மானிகள் தயாரிக்கும் கூடங்கள் (Electronic Corporation of India Ltd) போன்ற சில குறிப்பிடத்தக்கவை.

1955இல் ஜெனிவாவில் நிகழ்ந்த ஐக்கிய நாடுகளின் ஆக்கவினை அணுசக்திப் பேரவைக்கு (United Nations Conference on the Peaceful Uses of Atomic Energy) டாக்டர் பாபா தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1960 முதல் 1963 வரை அகில நாடுகளின் தூய & பயன்படும் பௌதிக ஐக்கிய அவைக்கு (International Union of Pure & Applied Physics) தலைவராகப் பணியாற்றினார். 1964இல் நடந்த ஐக்கிய நாடுகளின் ஆக்க வினை

அணுசக்திப் பேரவையில், முன்னேறும் நாடுகளைப் பார்த்து, "மின்சக்தி இல்லாமை போல் செலவு மிக்க எந்த மின்சக்தியும் இல்லை" (No power is as costly as no power) என்று பாபா கூறிய ஒரு பொன் மொழியை உலக நாடுகள் எடுத்துப் பறைசாற்றின.

பாரதத்தின் அணுவியல் மேதை பாபாவின் மரணம்

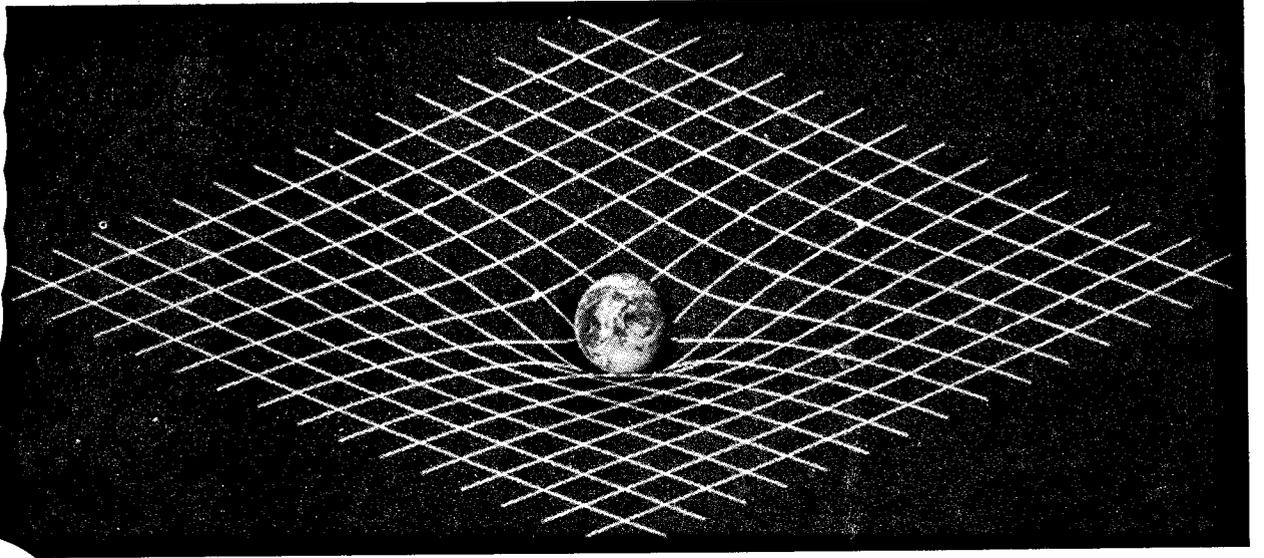
1962 அக்டோபர் 26இல் சீனா இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வடக்கே சில பகுதிகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனது. பாரதம் எதிர்க்க வலு வற்றுத் தோல்வியுற்று தலைகுனிய நேரிட்டது! பண்டித நேரு 1964 மே 27இல் காலமாகி, வால் பகதூர் சாஸ்திரி பிரதமரானார். அடுத்து சீனா 1964 அக்டோபர் 21இல் தனது முதல் அணுகுண்டு வெடிப்புச் சோதனையைச் செய்து, அண்டை நாடான இந்தியாவைப் பயமுறுத்தியது! டாக்டர் பாபா, பாரதம் வலுவடைய பிரதமரை ஒப்ப வைத்து, அணு ஆயுதம் உண்டாக்க அடிகோலினார். பின்னால் ஹோமி சேத்னா (Homi Sethna) காலத்தில் அணுகுண்டு தயாரிக்கப்பட்டு கீழ்த்தள வெடிப்பு (Underground Implosion) சோதனை 1974 மே மாதம் 18இல் ராஜஸ்தான் பொக்ரான் பாலைவனத்தில் நிறைவேறியது.

1966 ஜனவரி 24ஆம் தேதி வியன்னாவில் அகில நாட்டு அணுவியல் நிகழ்ச்சியில் பங்குகொள்ளச் செல்லும்போது, ஆல்ப்ஸ் மலைத்தொடர் மான்ட் பிளாங்கில் (Mont Blanc) விமானம் மோதி, டாக்டர் பாபா தனது 57ஆம் வயதில் அகால மரணம் எய்தினார். பாரதம் ஓர் அரிய விஞ்ஞான மேதையை இழந்தது. அவர் விதையிட்டுச் சென்ற அரும்பெரும் அணுவியல் திட்டங்களை, அவருக்குப் பின் வந்த ஹோமி என். சேத்னா, டாக்டர் ராஜா ராமண்ணா, டாக்டர் எம்.ஆர். சீனிவாசன் ஆகியோர் நிறைவேற்றி, அவை யாவும் பன்மடங்கு இப்போது பெருகி, ஆல விழுதுகள் போல் விரிந்துகொண்டே போகின்றன. 2005ஆம் ஆண்டு மார்ச் 6ஆம் தேதி இந்திய அணுசக்தித் துறையின் மாபெரும் புதிய காண்டு 540 MWe அணுமின் நிலையம் தாராப்பூரில் 'பூரணம்' (Criticality) அடைந்துள்ளது மகத்தான சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது. தற்போது 16 அணுமின் நிலையங்கள் இந்தியாவில் இயங்கி வருகின்றன. தாராப்பூரின் இரட்டைப் புதிய நிலையங்கள் மின்னாற்றலை இன்னும் சில மாதங்களில் பரிமாறும்போது, மொத்தம் 3960 MWe மின்சாரம் அனுப்பப்படும். அடுத்து 8 அணுமின் நிலையங்கள் பாரதத்தில் கட்டுமானமாகி வருகின்றன. அவை எதிர்பார்க்கும் 2008ஆம் ஆண்டில் மின்சக்தி உற்பத்தி செய்யும்போது மொத்த ஆற்றல் 6780 MWe ஆகப் பெருகி, கி.பி. 2020இல் 20,000 MWe மின்சார ஆற்றலை அடையும் குறிக்கோள் நிறைவேறும்.

டாக்டர் பாபா திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. அவரது அன்பு இல்லத்தரசி விஞ்ஞானம் ஒன்றுதான்! நேரடிப் பார்வையில் அவர் பம்பாயில் உருவாக்கிய டிராம்பே அணுசக்தி நிலைப்பகம் (Atomic Energy Establishment, Trombay), பாபா அணுவியல் ஆராய்ச்சி மையம் (Bhabha Atomic Research Centre) எனப் பெயர் பெற்று, அவரது நினைவை நிரந்தரமாக்கிவிட்டது. இந்திய அணுவியல் தொழிற் துறைகளின் பொற்காலத் திற்கு டாக்டர் பாபாவின் பணிகள் பேரொளி அளித்துள்ளன என்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லை.

காலம்-ஒரு அறிவியல் பார்வை

வே. வெங்கட்ரமணன்

இறந்த காலம், நடப்பு, எதிர்காலம், இந்த நொடி போன்றவற்றை நாம் தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்துகிறோம். சொல்லப்போனால் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் வினைச்சொல்லும் காலம் காட்டி நிற்கிறது. உண்மையில் காலம் என்பதுதான் என்ன? மனிதனுக்கு இதைப்பற்றிய கேள்விகள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இருந்துவருகின்றன. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தூய அகுஸ்தின் தனது 'வாக்குமூலங்கள்' என்ற நூலில் இறந்த காலம், எதிர்காலம் என்பவை மெய்யானவைதானா என்பதைப் பற்றிய சந்தேகங்களை எழுப்பியதாகச் சொல்கிறார்கள். தீர்மானமான விடைகளைத் தராவிட்டாலும் அகுஸ்தினால் முன்வைக்கப்பட்ட இந்தக் கேள்விகள் மிகவும் முக்கியமானவை. கடந்த காலம், நிகழ்காலம் போன்றவை அறுதியாக வரையறுக்கப்பட முடியாதவை. சென்ற நொடி என்று சொல்லும்பொழுது இறந்தகாலமாகிறது, ஆனால் இந்த நூற்றாண்டு என்று சொல்லும்பொழுது - கடந்துபோன அந்த நொடி உட்பட எல்லாமே நிகழ்காலமாக மாறிப்போகின்றன. அப்படியென்றால் உண்மையில் காலம் என்பதுதான் என்ன?

காலத்தை அளத்தல்

காலத்தை உணர்ந்தறியக் காலம் காட்டும் கருவிகளின் தேவை அவசியமானதாக இருக்கிறது. நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தரையில் நடப்பட்ட குச்சிகளின் நிழலைக் கொண்டு எகிப்தியர்கள் நேரங்களை வரையறை செய்ததாகத் தெரிகிறது. தொடர்ந்து கோபுரங்களின் நிழல்கள், ஒழுகிச் செல்லும் நீரோட்டத்தின் அளவு, மேலிருந்து கீழே ஒழுகும் மண்சாடி போன்றவற்றைக் கொண்டு காலம் அளக்கப்பட்டது.

கிறிஸ்துவுக்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே பாபிலோனியர்கள் ஒரு நாளை மணிகளாலும், ஒரு மணிக்கு அறுபது நிமிடங்களாகவும், நிமிடத்திற்கு அறுபது நொடிகளாகவும் அலகிட்டு அறிந்திருக்கிறார்கள். எகிப்திய, சீன, பாபிலோனிய, இந்தியத் தொல்நாகரீகங்கள் எல்லாமே சூரியன் மற்றும் விண்மீன்களின் இருப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் இவை எல்லாமே துல்லியமான அளவுகளாக இருந்திருக்கின்றன. வெற்றுக் கண்களால் நட்சத்திரத்தின் இருப்பை அறிந்து கால்மணிநேரப் பிழைக்குள்ளாகக் காலத்தைக் கணித்துச் சொல்லும் துல்லியம் பண்டைய விண்ணியலாளர்களுக்குச் சாத்தியமாகி இருந்திருக்கிறது.

தொலைவில் இருக்கும் நட்சத்திரங்கள் சொல்லும் காலங்கள் ஒருபுறமிருக்க, மனிதனுக்குள் இருந்தே ஒருவகை காலங்காட்டும் கருவியும் இயங்குகிறது. மனிதனின் இதயம் நொடிக்குக் கிட்டத்தட்ட 70 துடிப்புகள் என்ற ஒருவித சீரான கால இடைவெளியில் இடையறாது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நம் பசி, தூக்கம், மனநிலைகள் தொடங்கி பெண்களின் கருச்சுழற்சி வரை எல்லாமே ஒருவித சீரான இடைவெளிகளில் இயங்குகின்றன. இதற்கு உயிர்க்கடிகாரம் (Biological Clock) என்று பெயர். நம் உடலில் இருக்கும் மெலனின் என்ற சுரப்பு தினசரி உடற்சுழற்சிக்கு

முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது. மனிதர்கள், மற்றும் விலங்குகள் மாத்திரமல்லாமல் தாவரங்களிலும் இதுபோன்ற இயற்கைக் காலச் சுழற்சி இருக்கிறது. சூரியனைக் கண்டதும் மலரும் தாமரையும், சந்திரனைக் கண்டதும் மலரும் அல்லியும் உண்மையில் மலர்விக் கச்சு சூரியனையும் சந்திரனையும் காத்து நிற்பதைவிட அவற்றின் உள்ளிருந்து இயங்கும் நேரத் தூண்டலினால்தான் மலருகின்றன. இதைப்போன்ற பல பூக்களைக் கண்டறிந்த ஸ்வீடிஷ் நாட்டுத் தாவரவியலாளர் கார்ல் லின்னேயஸ் (Carl Linnaeus) கி.பி. 1750 வாக்கில் ஒரு நாளின் பல நேரங்களைக் காட்டும் மலர்கடிகாரத்தை அமைத்தார்.

தாவரங்களின் மலர்ச்சி, மனிதனின் பசி போன்றவை வரையறுக்கும் கால இடைவெளிகள் அவ்வளவாகத் துல்லியமானவையல்ல. உதாரணமாக, வேலையில் அல்லது களிப்பில் மூழ்கிக் கிடப்பவர்களின் பசி தாமதமாகிறது. அதேபோல சூரியனின் வெப்ப அளவு, காற்றின் ஈரப்பதம் போன்றவை மலரும் நேரங்களை மாற்றியமைக்கின்றன. இவற்றை விடத் துல்லியமாகக் காலம் காட்ட சூர்யவில்களின், பற்சக்கரங்களின் அடிப்படியிலான இயந்திரக் கடிகாரங்கள் பிறகு உருவாக்கப்பட்டன. உலோகங்களால் ஆன சூர்யவில்களின் விரியும் தன்மை நாளாக ஆகக் குறைந்துபோகிறது. இதைத் தவிர்க்க சாதாரண உலோகங்களைவிட வலுவேற்றப்பட்ட உலோகக் கலவைகள் அதிகம் உதவுகின்றன. ஸ்வீஸ் நாட்டின் கடிகார நுட்பர்கள் இந்தத் துறையில் பெயர் பெற்றவர்கள். அவர்களின் இயந்திரக் கடிகாரங்கள் அதி துல்லியமானவை. இருந்தாலும் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு இவையும் நெகிழ்ந்துபோய் தளர்வடைகின்றன.

வெறும் சூரிய வெளிச்சம் பூமியில் விழும் இடம் என்பதாக இல்லாமல், வானத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நட்சத்திரங்கள், சூரியன், சந்திரனின் இருப்பிடங்களைக் கொண்டு - அவற்றுக்கிடையேயான, மற்றும் அவற்றுக்கும் பூமிக்கு இடையேயான இருப்பிடங்களைக் கணக்கிட்டு நேரக்கணிப்பு துல்லியமாக்கப்பட்டது. நாளின் வெவ்வேறு சமயங்களில் சூரியனின் இருப்பிடத்தை வைத்து வரையறை செய்யப்படும் காலங்களின் துல்லியமின்மை விரைவிலேயே உணரப்பட்டது. உத்திராயணம், தட்சிணாயணம் போன்ற காலங்களில் சூரியனின் இருப்பிடங்கள் சற்றே மாறுபடுவதால் ஏற்படும் குழப்பங்கள் இத்தகைய அளவீடுகளை இன்னும் சிக்கலாகவும், நம்பகமற்றனவாகவும் ஆக்கின.

இன்று இருப்பனவற்றிலேயே மிகத் துல்லியமான கடிகாரங்கள் அணுக்கடிகாரங்கள்தாம். 1948 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க இயற்பியலாளர் இஸிடார் ரபை (Isidor Rabi) என்பவர் அணுக்களின் உள்ளே இருக்கும் அதிர்வுகள் மிகவும் துல்லியமானவை என்றும் இதன் அடிப்படையில் கால இடைவெளியை வரையறுக்கலாம் என்றும் முன்வைத்தார். சீஸியம் அணு 9,192,631,770 முறை அதிர்ந்தால் அது ஒரு நொடியைக் குறிக்கிறது என்று அதி துல்லியமாகக் கணக்கிடப்பட்டது. (ஒப்பிட்டுப் பார்க்க நம் இதயம் ஒரு நொடிக்குத் தோராயமாக 70 முறை துடிக்கிறது). இந்தக் கருத்தியலின் அடிப்படையில் அமெரிக்காவில் கொலராடோ மாநிலத்தில் இருக்கும் ஆய்வகமொன்றில் முதன் முறையாக அணுக்கடிகாரம் அமைக்கப்

வே. வெங்கட்ரமணன்

பெங்களூர் இந்திய அறிவியல் கழகத்தில் லேசர்கள் குறித்த ஆய்வுக்காக முனைவர் பட்டம் பெற்ற வெங்கட்ரமணன் தொடர்ந்து கிளாஸ்கோவில் (ஐக்கியக் குடியரசு) லீவாஹூம் அமைப்பின் பொதுநல நாடுகள் மற்றும் அமெரிக்காவிற்கான முதுமுனைவர் மாணியம் (Leverhulme Commonwealth/USA Fellow) பெற்ற ஆய்வாளராக இருந்தார். பின்னர் இரண்டு வருடங்கள் இந்திய அணுசக்தித் துறையில் விஞ்ஞானியாகவும், போர்த்துகல் நாட்டின் பராஹன் பல்கலைக்கழகத்தில் வருகைத் து ஆய்வாளராகவும் (Visiting Researcher) இருந்தார். தொடர்ந்து ஐயபான் அறிவியல், தொழில்நுட்ப அமைச்சகத்தின் அழைப்பு பெற்ற ஆராய்ச்சியாளராக (Japanese Government Science & Technology Fellowship) டோக்கியோவின் அருகே யிருக்கும் இயற்பியல் மற்றும் வேதியியல் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தில் பணியாற்றினார். பின்னர் கண்டாவின் ஓண்டாரியோ மாநில சிறப்பு ஆய்வகத்தில் (Photonics Research Ontario) வேலைசெய்த இவர் தற்பொழுது டொராண்டோ பல்கலைக்கழகத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒளியியல் பிரிவில் முது விஞ்ஞானியாகப் பணியாற்றுகிறார். கணினிகளில் தமிழ்மயமாக்கல் குறித்து ஆர்வம் கொண்ட இவர் முதன்முதலாக முற்றிலும் தமிழ் இடைமுகம் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கணினியின் வெளியீட்டில் பங்காற்றியிருக்கிறார். உலகத் தமிழ்த் தகவல் தொழில்நுட்ப மன்றம் (உத்தமம்) அமைப்பில் திறமூலம் மற்றும் லினக்ஸ் நுட்பக் குழுவின்தலைவராகப் பணியாற்றியிருக்கிறார். கண்டாவிலிருந்து ஒளிப்பரப்பாகும் தமிழ் விஷன் தொலைக்காட்சியிலும் வானொலிகளிலும் அறிவியல் நிகழ்ச்சிகளை அளித்துவருகிறார். தமிழில் அறிவியல் கட்டுரைகளைக் கொண்ட 'குவாண்டம் கணினி' என்ற இவரது புத்தகம் வெளியாகியிருக்கிறது. இவரது சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் திணை, ஆராம் திணை, காலம், காலச்சுவடு, உயிரமை போன்ற ஊடகங்களில் வெளியாகியிருக்கின்றன. அறிவியல், நுட்பம், இலக்கியம், இசை, சமூகம் குறித்த இவரது வலைக்குறிப்புகளை <http://domesticatedonion.net/blog> தளத்தில் காணலாம்.

பட்டது. தொடர்ந்து பாரிஸிலும் உலகின் பிற இடங்களிலும் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வப்பொழுது இவற்றுக்கு இடையே இருக்கும் மாறுபாடுகள் துல்லியமாக அளக்கப்படுகிறது.

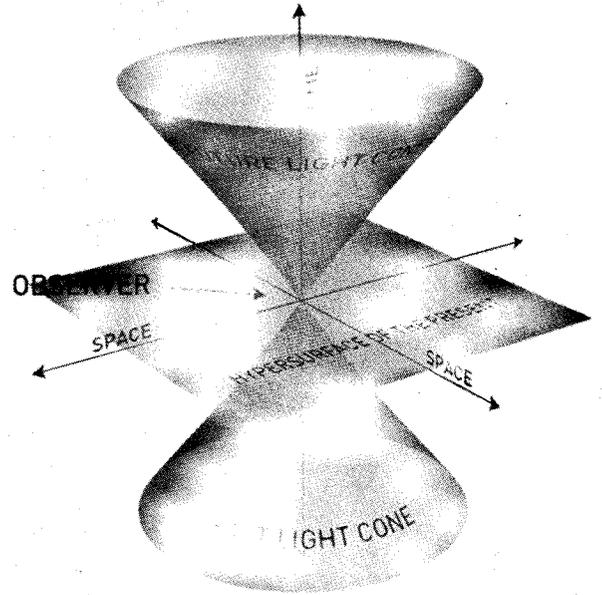
இவ்வளவு துல்லியமாக இருந்தாலும் இந்த அணுக்கடிக்காரமும் அறுதியானதில்லை என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு இருபது மில்லியன் வருடங்களிலும் இந்தக் கடிக்காரம் ஒரு நொடி பிழையாகக் காட்டும் என்று கணக்கீடுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் இதை வழி என்று வரையறுப்பதைக் காட்டிலும் துல்லியம் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

காலத்தின் துல்லியம்

நம்மிடம் இருப்பதிலேயே அதிதுல்லியமான கடிக்காரம் இருபது மில்லியன் வருடங்களுக்கு ஒரு முறை ஒரு நொடி வழுவானது என்று எப்படித் தீர்மானமாகச் சொல்கிறோம்? அதாவது அந்த ஒரு நிமிட வழி எப்படி உணர்ந்தறியப்படுகிறது? இந்த இடத்தில்தான் இயற்பியல் விதிகள் வருகின்றன. இதை முதலில் வரையறுத்தவர் ஐசக் நியூட்டன். அவர் நம்மால் அளந்தறியப்படும் காலத்திற்கும் உலகின் பொதுமைக் காலத்திற்கும் மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார். நாம் எப்பொழுதும் கால இடைவெளியைத்தான் அளக்கிறோம். மெய் நேரம் நியூட்டனைப் பொருத்தவரை எந்தக் கடிக்காரத்தையும் சார்ந்ததில்லை. சொல்லப்போனால் இது உலகில் இருக்கும் எந்தச் சடப்பொருளுக்கும் சம்பந்தமில்லாதது. நேரம் இவ்வலகின் பொருள்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை, தன் ஒழுக்கில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்றார். எனவேதான் அதிதுல்லியமான சீலியம் கடிக்காரத்தினால் அளக்கப்படும் நேரத்தின் வழுவை இயற்பியல் விதிகளைக் கொண்டு வரையறுக்க முடிகிறது.

இயற்பியல் விதிகள் எப்படி காலக் கணிப்புக்கு உதவுகின்றன என்பதை ஒரு சிறிய உதாரணம் மூலம் பார்க்கலாம். ஒரு அதி உயர் கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்று சிறிய இரும்புக்குண்டைத் தரையை நோக்கிப் போடுவோம். முதலில் இதன் திசைவேகம் குறைவாக இருக்கும், பின்னர் இது மெதுவாக முடுக்கம் பெற்று அதிகரித்துக்கொண்டே வரும் பின்னர் தரைக்கு மிக அருகில் வரும்பொழுது இதன் வேகம் ஆகக்கூடி அதிகமாக இருக்கும். இப்பொழுது கோபுரத்தின் உயரம், இரும்புக் குண்டின் பொருண்மை போன்றவை நமக்குத் தெரிந்திருந்தால் இது பூமியைச் சென்றடைய ஆகும் காலத்தைத் துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியும். செவ்வியல் இயற்பியல் (Classical Physics) விதிகள் இப்படிக்கீழே விழும்பொருளின் ஆர்முடுக்கம் (acceleration) மாறலியாகும் என்று வரையறுக்கிறது.

இயற்கையின் விதிகளுக்கு ஆதாரம் மாறாத துல்லியமான கடிக்காரம். நேரத்தை அளப்பதில் நமக்கிடையே ஒரு ஒழுங்கில்லை என்றால் இது போன்ற விதிகளை வரையறுப்பது கடினம். ஒரே உயரமுடைய கோபுரத்திலிருந்து குண்டு விழும் நேரத்தை நாம் ஊசலைக்கொண்ட அந்தக் காலத்துச் சுவர்க் கடிக்காரம் ஒன்று கொண்டு அளந்தால் அதன் அளவீடுகள் நிலநடுக்கோட்டுக்கு அருகிலும், துருவத்திலும் வெவ்வேறாக இருக்கும். இது

மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் இரண்டு விதமான முடிவுகளுக்குத்தான் வர முடியும்; 1. ஊசல் கடிக்காரம் துல்லியமானது, ஆனால் இயற்பியல் விதிகள் துருவங்களிலும் நிலநடுக்கோட்டிலும் வெவ்வேறானவை 2. இயற்பியல் விதிகள் உலகப் பொதுமையானவை - ஊசல் கடிக்காரத்தின் துல்லியம் புவியில் அதன் இருப்பிடத்திற்குத் தகுந்தவாறு மாறுகிறது.

இதில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது மிகவும் எளிதாகப் போகிறது. ஒற்றை ஊசல் கடிக்காரத்தின் துல்லியத்தை விட உலகப்பொதுமை விதிகள் நமக்கு அதிகப் பயன் தரக் கூடியவை. எனவே உலகப் பொதுவிதிகளை எந்த இடத்திலும் மாறாதவையாகக் கொண்டு கடிக்காரத்தைத் துல்லியமற்றதாக வரையறுப்பதுதான் சாத்தியம். இப்படி எந்தவிதப் புறக் காரணிகளையும் (உதாரணம் நமது ஊசல் கடிக்காரம்) சாராதவையாக வரையறுக்கப்பட்ட இயற்பியல் விதிகள்தான் நாம் அதி துல்லியம் என்று வரையறுத்து நேரத்தை அளக்கும் சீலியம் அணுக்கடிக்காரத்தில் இருபது மில்லியன் வருடங்களில் ஒரு நொடி வழி இருக்கிறது என்று கணக்கிட்டு அறியப் பயன்படுகிறது. இந்த ஒரே காரணத்தால்தான் வலு இழந்துபோன சுருள்வில்லைக் கொண்ட கடிக்காரம், மின்சக்தி இழந்துபோன சேமக்கலனைக் கொண்ட டிஜிட்டல் கடிக்காரம், கோடைகாலத்தில் நீளம் அதிகரித்துப் போன ஊசல் கடிக்காரம் போன்றவற்றையும் கடந்து உலகம் முழுவதுக்குமாகப் பொதுவான நேரத்தை வரையறுப்பது, அளந்தறிவது சாத்தியமாகிறது.

பொதுமை நேரம், சார்நிலை நேரம்

இப்படி நியூட்டனால் வரையறுக்கப்பட்ட நேரத்திற்குப் பொதுமை நேரம் என்று பெயர். இது புறக்காரணிகளால் மாறுவதில்லை. ஆனால் இது ஒன்றுதான் உண்மையில் நேரம் என்று பல விஞ்ஞானிகள் ஒத்துக்கொண்டதில்லை. உதாரணமாக, பிரெஞ்சு இயற்பியலாளரும், கணிதவியலாளருமான ஹென்றி பாங்கரே (Henri Poincare) நேரம் என்பதை வரையறுக்கையில் இயற்பியல் விதிகளின் எளிமை கணக்கில் கொள்ளப்

பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். நாம் ஒரு வகையாக நேரத்தை அளக்கிறோம். இது ஒன்று தான் நேரத்தை அளக்கும் வகை என்றில்லை, இதை அளக்கச் சாத்தியமான பல வழிகளில் இது ஒன்றைத் தான் நாம் கடைபிடிக்கிறோம் (அதாவது இதுதான் நேரத்திற்கான வரையறை என்றில்லை; இது நம் வசதிக்கான வரையறையறை) என்றார். நேரத்தை அலையும் படகில் வைத்துத்தான் அளக்க வேண்டும் என்று நாம் கொண்டிருந்தால் அதன் அளவீடுகள் வேறு மாதிரியாக இருக்கும். அந்த நிலையில் பொதுவான நேரத்தை வரையறுப்பது சிக்கலாக மாறிப் போகும் (ஒவ்வொரு முறையும் அலைகளின் இயக்கத்தைக் கணக்கில் கொண்டு அதை ஊசலின் அலைவிலிருந்து கழித்தெடுக்க வேண்டியிருக்கும். இதுபோன்ற சிக்கல்களைக் குறைக்கும் விதத்தில் வரையறைகள் இருக்க வேண்டும் என்பதே பாங்கரேயின் கொள்கை.

நியூட்டனின் உலகில் காலம் நிலையற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது, நாம் அதை வேண்டும்பொழுது அளந்துகொள்கிறோம். மாறாக சார்நேரக் கொள்கையாளர்கள் உலகில் நாம் அளப்பதால்தான் நேரம் இருக்கிறது. (அல்லது நாம் காலத்தை அளக்கவில்லை, காலமாறுபாட்டைத்தான் அளக்கிறோம்). கோட் ஃப்ரெய்ட் வில்ஹெம் லெய்ப்னிட்ச் (Gottfried Wilhelm Leibnitz) என்பவர் புகழ் பெற்ற ஜெர்மன் கணிதவியலாளர். நுண்கணிதம் (Calculus) என்ற பிரிவை இவரும் நியூட்டனும் ஒரே சமயத்தில் தனித்தனியாகக் கண்டுபிடித்தார்கள் (இதற்கு யார் உரிமை கொண்டாடுவது என்று இவர்கள் இடையே நடந்த குடுமிபிடிசண்டை கேவலத்தின் உச்சங்களை எட்டியது). இவரும் நியூட்டனின் பொதுமை நேரத்தின் வரையறையை எதிர்த்தார். நியூட்டன் சொல்வது உண்மையானால் இந்த உலகம் ஒரு நொடி முன்போ அல்லது பின்போ படைக்கப்பட்டிருந்தால் (கடவுளால்) எந்த மாற்றமும் இருந்திருக்காது. எனவே கடவுளுக்கு அந்தப் படைப்புத் தருணத்திற்கான விசேடம் இல்லாமல் போகிறது என்று வாதிட்டார். நியூட்டன் (கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவராக இருந்தாலும் கூட) “இது போன்ற இறையியல் விளக்கங்கள், விசனங்கள் இவற்றைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. பொதுமை நேரம் அறிவியலில் திடமாக வேலை செய்கிறது. எனவே வேறு அறிவியல் காரணங்கள் இல்லாத நிலையில் காலம் பொதுமையானது, இதை மாற்றக் கூடாது” என்று வாதிட்டார்.

நாற்பரிமாணம் — காலமும் வெளியும்

வெளியை அளக்கும் விதத்தை நாம் நன்றாக அறிவோம். ஒரு பொருளை அதன் நீள, அகல உயரங்களால் முப்பரிமாணத்தில் எளிதாக வருணிக்க முடியும். நாம் இருக்கும் இடத்திலிருந்து கிழக்கே நான்கு கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்பது +4 கி.மீ என்றால் நமக்கு மேற்கே மூன்று கி.மீ தொலைவில் இருப்பது -3 கி.மீ என்று நாம் இருக்கும் இடத்தை ஆதியாகக் கொண்டு தொலைவுகளை அறுதியிட முடியும். நியூட்டன் உருவாக்கிய செவ்வியல் இயற்பியல் உலகில் காலமும் வெளியும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்றவை. 1905 ஆம் ஆண்டு ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் வெளியிட்ட

காலமும் வெளியும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை என்றாகிப்போனது. ஒற்றைப் பரிமாணத்தை ஒரு நேர்க்கோடும் (நீளம் மட்டும்), இரண்டு பரிமாணங்களை (நீள, அகலம்) ஒரு தளமும், முப்பரிமாணத்தை (நீள, அகல, உயரம்) ஒரு கனவடிவமும் வரையறுக்கின்றன. இருபரிமாணத்தை ஒரு காகிதத்தில் வரைந்து காட்டமுடியும், முப்பரிமாணத்தை காகிதத்தில் விசேடக் கோடுகளையும், நிழல் உருவங்களையும் வரைவதன் மூலம் உணர்த்த முடியும். நான்காம் பரிமாணமாகிய காலத்தை வரைந்து காட்ட முடியாது.

1905ஆம் ஆண்டு ஐன்ஸ்டைன் முன்வைத்த கோட்பாட்டின்படி ஒளியின் திசைவேகம் நிற்கும் மற்றும் முடுக்கம் பெறாமல் நகரும் எல்லா சட்டகங்களிலும் ஒன்றாகவே இருக்கும் என்பது. ஒரு மணிக்கு நூறு கி.மீ வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு புகைவண்டியின் கடைசிப்பெட்டியில் நான் நின்று கொண்டு மணிக்கு முப்பது கி.மீ வேகத்தில் பந்தை வண்டியின் உள்ளே இருக்கும் ஒருவனிடம் எறிவதாகக் கொண்டால் (நானும் அவனும் ஒரே வேகத்தில் செல்லும் பெட்டியில் இருப்பதால்) அவனுக்கு அதே வேகத்தில்தான் அது வருவதாகத் தெரியும். அந்த வேகத்தில் வரும் பந்தை அவனால் பிடிக்க முடியும். மாறாக, வண்டியின் வெளியே நிற்கும் ஒருவனை நோக்கிப் பந்தை வீசினால் அது (100-30=70 கி.மீ/மணிக்கு) திசைவேகத்தில் நிற்கும் அவனை நோக்கி வரும் அந்த வேகத்தில் வரும் பந்தைப் பிடிப்பது கடினம். மாறாக நான் வண்டியில் நின்றுகொண்டு ஒரு விளக்கைக் காட்டினால் அதிலிருந்து புறப்படும் ஒளி வண்டியில் இருப்பவர், தரையில் நின்றுகொண்டிருப்பவர் இருவருக்கும் ஒரே அளவு திசைவேகத்தில்தான் காணப்படும். அதாவது நகரும் புகைவண்டியின் திசைவேகம் ஒளியின் திசைவேகத்தைப் பாதிப்பதில்லை. ஒளியின் திசைவேகம் ஒரு மாறிலி. ஐன்ஸ்டைன் முன்வைத்த இந்தக் கோட்பாடு ஆரம்பத்தில் பலருக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தாலும் பின்னர் பல சோதனைகளின் மூலம் திடமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நான் இரயிலின் நடுவில் நின்றுகொண்டுவளக்கை அசைக்கிறேன் என்று கொள்வோம். இப்பொழுது இரயிலின் உள்ளேயிருந்து பார்க்கும் ஒருவருக்கு இரயிலின் முதல் பெட்டியையும், கடைசிப் பெட்டியையும் ஒளி ஒரே சமயத்தில்தான் சென்றடையும் (கடைசிப் பெட்டி விளக்கை நோக்கி வருகிறது, முதல் பெட்டி விளக்கிலிருந்து விலகிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இருந்தபொழுதும் இரண்டு எல்லைகளையும் ஒளி ஒரே சமயத்தில்தான் சென்றடையும். ஏனெனில் ஒளியின் திசைவேகம் புறக்காரணிகளால் பாதிக்கப்படுவதில்லை). மாறாக இரயிலின் பின்னே தரையில் நிற்கும் ஒருவருக்கு கடைசிப் பெட்டியின் ஒளி முதலிலும், முதல் பெட்டியின் ஒளி பிறகும் தெரியும்.

அதாவது ஒருவருக்கு ‘ஒரே சமயத்தில்’ நடக்கும் ஒரு நிகழ்வு, மற்றவருக்கு ‘வெவ்வேறு சமயங்களில்’ நடப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இது நியூட்டன் விதித்த ‘பொதுமை நேரம்’ கோட்பாட்டுக்கு நேரெதிரானது. ஐன்ஸ்டைனின் இந்தத் தத்துவத்திற்குப் “விசேடச்

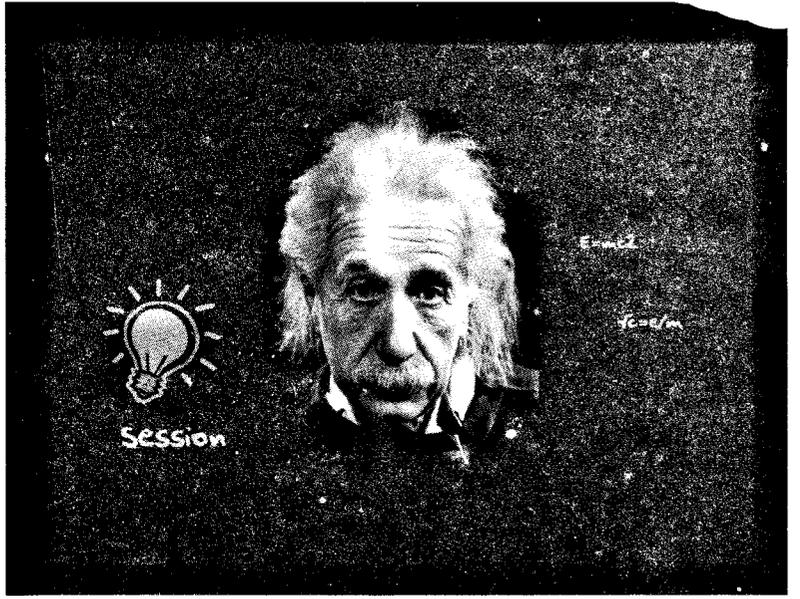
சார்நிலைத் தத்துவம்” (Special Relativity) என்று பெயர். (இதன் கணக்கீடுகளில் ஐன்ஸ்டைன் இரண்டு பொருள்களுக்கு இடையேயான ஈர்ப்பு விசையைக் கணக்கில் கொள்ளவில்லை, எனவே இது ‘விசேட’ சார்நிலை. பின்னாட்களில் அவர் ஈர்ப்பு விசையையும் கணக்கில் கொண்டு ‘பொதுமை’ சார்நிலைக் கோட்பாட்டை (General Relativity) உருவாக்கினார்).

இரட்டையர் கதை

ஐன்ஸ்டைனின் சார்நிலைக் கோட்பாட்டின் ஒரு வெளிப்பாடு ‘காலநீட்சி’ (Time Dialation) எனப்படும் விளைவு. மீண்டும் இரயில் தண்டவாளத்திற்கு அருகில் வருவோம். நீங்கள் தண்டவாளத்திற்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு இரண்டு முறை கையைத் தட்டுகிறீர்கள் என்று கொள்வோம் (முதல் முறைக்கு நிகழ்வு-A என்றும் இரண்டாம் கைத்தட்டலுக்கு நிகழ்வு-B என்றும் குறித்துக் கொள்வோம்). இரண்டுக்கும் இடையேயான கால இடை வெளி T நொடிகள் என்று உட்கார்ந்திருக்கும் நீங்கள் அளக்கிறீர்கள். மாறாக சீரான வேகத்தில் செல்லும் இரயில் வரும் உங்கள் நண்பர் அளக்கும் நேர வித்தியாசம் T-க்குப் பதிலாக (அதைவிட அதிகமாக, ஏனென்றால் அவர் உங்களை விட்டு விலகிச் செல்கிறார், எனவே ஒலி அவரைச் சென்றடைய இன்னும் அதிக நேரம் பிடிக்கும்) T1-ஆக இருக்கும். ஐன்ஸ்டைனின் சார்நிலைத் தத்துவத்தின்படி நீங்கள் அளக்கும் காலமும் விரைந்துகொண்டிருக்கும் அவரது காலமும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் பயணிக்கும் வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நீங்கள் இருவரும் அளக்கும் காலத்தின் வித்தியாசம் (T1-T) அதிகரித்துக்கொண்டே போகும். இயற்பியல் விதிகளின்படி ஒளியின் வேகம்தான் உலகிலேயே மிகவும் அதிகமானது. அந்த அளவை எட்ட எட்ட காலம் நீண்டு கொண்டே போகும். இதற்குக் காலநீட்சி என்று பெயர்.

ஒரே நாளில் பிறந்த இரட்டையரில் ஒருவரை ஒரு விண்ணோடத்தில் ஏற்றிப் பயணம் அனுப்புவோம். அந்த விண்ணோடம் ஒளியின் கதியில் பயணிக்கிறது என்று கொண்டால், ஐந்து வருடங்கள் பயணம் செய்துவிட்டுத் திரும்பவருபவரின் காலம் நிலையாக ஓரிடத்தில் இருப்பவரின் காலத்தைவிடக் குறைவாக இருக்கும். அதாவது ஒளியின் வேகத்தில் பயணம் செய்பவர் திரும்ப வந்தவுடன், தன்னுடைய இரட்டைச் சகோதரரைவிட இளையவராக இருப்பார். (பயணிப்பவர் ஐந்து வருடங்களை மாத்திரமே கடந்திருப்பார், நிலையில் இருப்பவருக்கு இது அதிகமாக இருக்கும்). இதுபோலவே ஒளியின் வேகத்துக்கு இணையாக விரையும் பொருள்களின் பொருண்மை உயர்ந்துகொண்டே போகும் (எடை அதிகரிப்பு), நீளங்கள் குறைந்துபோகும் (நீள ஒடுக்கம்).

அதாவது தற்காலப் புரிதலின்படி காலம் என்பது அளப்பவரின் நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடுகிறது. அது பொதுமையானது அல்ல. இதன் பின் விளைவாக

வெளி (நீள, அகலங்கள்)யும் மாறுபடுகிறது. இப்படிக்காலம் வெளி என்று தனித்தனியே இல்லாமல் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே வரையறுக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஐன்ஸ்டைனின் சார்நிலைக் கோட்பாட்டின் தீர்ப்பு.

காலப்பயணம்

வெளியையும் காலத்தையும் ஒன்றாகவே சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னவுடன் முதலில் தோன்றும் கேள்வி, வெளியைக் கடக்கப் பயணம் செய்வதைப் போல காலத்தையும் கடக்கப் பயணிக்க முடியுமா என்பதே. இயற்பியல் விதிகளின்படி காலப் பயணம் சாத்தியமானதா? விசேடச் சார்நிலைக் கோட்பாட்டின்படி இது ஒருவகையில் சாத்தியமானதுதான் என்று முன்னரே சொல்லியிருக்கிறோம். ஒளியின் கதியில் பயணம் செய்பவர்களுக்குக் காலம் நீண்டுகொண்டே போவது ஒரு வகையில் காலப் பயணம்தானே! காலநீட்டிப்பு சோதனைமூலம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1972ல் ஜோஸப் ஹஃபேல் (Joseph Haffael), ராபர்ட் கீட்டிங் (Robert Keating) என்ற இரு விஞ்ஞானிகள் துல்லியமான அணுக்கடி காரத்தை ஒரு ஜெட் விமானத்தில் அனுப்பி அதன் கால மாறுபாட்டைச் சோதித்தார்கள். கிழக்கு திசையில் பறக்கும் ஜெட்டில் இருக்கும் கடிகாரம் பூமியின் ஒரு சுற்றுக்கு 59 நானோநொடிகளை இழப்பதாகக் கணக்கிடப்பட்டது. ஒரு நொடியின் ஆயிரம் மில்லியனில் ஒரு பகுதி நானோநொடியாகும் (மில்லி - ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு, மைக்ரோ - மில்லியனில் ஒரு பங்கு, நானோ - ஆயிரம் மில்லியனில் ஒரு பங்கு). இதே மேற்கு நோக்கிப் பயணிக்கும் ஜெட் விமானத்தில் இருக்கும் கடிகாரம் 273 நானோநொடிகளை அதிகம் பெற்றதாக அளக்கப்பட்டது. இது அதிவிரைவாகப் பயணிக்கும் பொருள்களில் காலம் நீண்டுபோவதன் நேரடிச் சோதனை விளக்கம்.

ஆனால் இதுபோன்ற காலப்பயணம் அவ்வளவாக சுவாரசியமானதல்ல. நம்மிடம் இருப்பதிலேயே மிக உன்னதமான ஜெட்டில் ஏறி தொடர்ச்சியாக 25 வருடங்கள் (இடையில் எரிபொருளுக்கு எங்கே போவது?) பயணித்துத் திரும்பி வந்தால் தரையில்

இருப்பவரைவிட ஒரு நொடி அதிகமாக உங்களுக்குக் கிடைக்கும். இதன் சாத்தியமின்மை எளிதில் புலப்படுகிறதா?

பொதுமைச் சார்நிலை

நாம் முன்னர் சொன்னதுபோல, ஐன்ஸ்டீனின் இந்தக் கணக்கீடுகளில் ஈர்ப்புவிசை (Gravitation) கணக்கில் கொள்ளப்படவில்லை. சில வருடங்களுக்குப் பின் ஐன்ஸ்டீன் இதையும் கணக்கில் கொண்டு 'பொதுமைச் சார்நிலைக் கோட்பாட்டை' முன்வைத்தார். சாதாரணமாக ஒளி ஒரு நேர்க்கோட்டில் தான் பயணிக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். A என்ற துவக்கப் புள்ளியிலிருந்து B என்ற இறுதிப் புள்ளியைச் சென்றடைய ஒரு நேர்க்கோட்டில் செல்வதுதான் குறைந்தபட்ச வழி. ஒளியும் இதையே போல சாதாரணமாக நேர்க்கோட்டில் தான் செல்லும். மாறாக, மாபெரும் பொருண்மைகொண்ட (உதாரணம் சூரியன்) ஒரு பொருளுக்கு அருகில் சொல்லும்பொழுது ஈர்ப்பு விசை அதன் மீது செயல்பட ஒளி செல்லும் பாதை வளைந்துபோகும். இன்னும் சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் காலம்-வெளி ஒன்றிணைந்த தொடர்மம் (Spacetime Continuum) வளைந்துபோகும். ஒளியின் பாதை வளைய பல அசாத்திய விளைவுகள் சாத்தியமாகின்றன.

இதை விளக்குவது மிகவும் கடினம். ஆனால் இதன் ஒரு சாத்தியத்தைப் பார்க்கலாம். ஒரு நேர்க்கோட்டை (ஒரு பரிமாணம்) நெளித்து நெளிகோடாக ஆக்க முடியும். இந்த நெளிகோட்டை வரையறுக்க இரண்டு பரிமாணங்கள் தேவை - நெளிகோட்டின் நீளம், அதன் அலைகளின் உயரம். இதேபோல இருபரிமாணமுள்ள சதுரம் ஒன்றை நெளித்தால் ஒரு ரக்பி பந்தைப் போல உருமாறும். (முப்பரிமாணம் உள்ளது). அதாவது ஒரு பரிமாணத்தை நெளிக்க இருபரிமாணம் கொண்ட வடிவமும், இருபரிமாணத்தை நெளிக்க முப்பரிமாணம் கொண்ட உருவமும் உருவாகும். இதையே நீட்டித்தால், முப்பரிமாணமுள்ள (ஒரு கோளம் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம்) பொருளை நெளிக்க நான்கு பரிமாணம் கிடைக்கும்.

நாம் ஏற்கனவே விசேட சார்நிலையில் நீளம், அகலம், உயரம், காலம் என்று நான்கு பரிமாணங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்தே பார்க்க வேண்டும் என்று பார்த்தோம். இந்த நாற்பரிமாணத்தை வளைக்க அதிசயமாக ஐந்துபரிமாணம் தேவையில்லை. ஒரு முக்கோணத்தின் மூன்று கோணங்களையும் கூட்ட 180 பாகை என்பதை நாம் பள்ளியில் படித்திருக்கிறோம். இந்த முக்கோணத்தின் மூன்று பக்கங்களையும் நேர்க்கோடுகள் தீர்மானிக்கின்றன. மாறாக ஒரு கால்பந்தின் பரப்பில் ஒரு முக்கோணத்தை வரைந்தால் அதன் கோணங்களின் கூடுதல் 180 பாகைக்கும் அதிகமாக இருக்கும். முப்பரிமாண கோளத்தின் பரப்பில் வரையப்பட்ட இருபரிமாண முக்கோணத்தின் வளைவை எப்படிப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறதோ அதேபோல நாற்பரிமாண உலகின் வளைவையும் உருவாக்க முடியும். இதற்கு காலம் - வெளி கடந்த ஐந்தாவது பரிமாணம் தேவையில்லை. நாற்பரிமாண உலகே வளைந்திருப்பதாகக் கொண்டால் நெளிப்பின் தன்மையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

சமதளமாக விரிக்கப்பட்ட ஒரு தடிமனான ரப்பர் மெத்தையின் மீது ஒரு கோலிக் குண்டை உருட்டி விட்டால் அது நேர்க்கோட்டில் செல்வதைப் பார்க்க முடியும். இப்பொழுது அந்த ரப்பர் மெத்தையின் மீது மிக மிகக் கனமான பெரிய இரும்புக் குண்டு ஒன்று இருப்பதாகக் கொள்வோம். இந்தப் பெரும் குண்டு தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் இரப்பர் மெத்தையின் பரப்பைக் குழிவானதாக ஆக்கும். அந்த நிலையில் உருட்டிவிடப்படும் கோலிக்குண்டு நேர் பாதையிலிருந்து விலகி பெரும் குண்டை நோக்கி வளைந்து வரும். இதைப் போன்றதே சூரியனைப் போன்ற பெரும் பொருண்மையுள்ள பொருளின் ஈர்ப்பு விசை ஒளியின் நேர்க்கோட்டுப் பாதையை வளைக்கும் திறம்.

கடந்ததும் வருவதும்

பொதுமைச் சார்நிலைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அதி விரைவாகச் செல்லச் செல்ல நேர்க்கோட்டில் செல்லாமல் வளைவுப் பாதையில் செல்லத் தொடங்குவோம் என்று கண்டோம். இதன் அடிப்படையில் காலப்பயணம் என்னவாகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். முப்பரிமாண உலகில் காலப் பயணம் மேற்கொள்வது என்பது ஒரு உருளையின் பரப்பில் சுற்றப்பட்ட சுருள்கம்பியின் பயணிப்பதைப் போன்றது. (இந்த உருளையின் மைய அச்ச நிகழ் காலம், அதன் மேலுள்ளவை எதிர்காலம், கீழிருப்பவை கடந்த காலம்). அதாவது உருளையில் மேல் நோக்கிப் பயணிப்பதாகச் செய்யும் அதே பயணத்தில் சில காலம் கடந்து உருளையின் அடிப்பரப்பில் இருப்போம். அதாவது எதிர்காலத்தில் பயணிக்கத் தொடங்கிய நாம் கடந்தகாலத்தை வந்தடைவோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், கடந்த காலத்திற்குப் பயணிக்க விரும்பினால், முதலில் நீங்கள் உலகின் எதிர்கால வரலாறு முழுவதையும் கடந்தாக வேண்டும்.

சார்நிலைக் கோட்பாடு எதிர்காலம், வருங்காலம் என்பதையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. இன்றைய அறிவியலின்படி இந்தக் குழப்பம்தான் காலம் பற்றிய நம் புரிதல். ஆனால் கவனிக்கவும் இதுபோன்ற சிக்கல்கள் எல்லாம் ஒளியின் திசைவேகத்திற்கு மிக அருகில் பயணிக்க மாத்திரமே சாத்தியமாகும். எனவே சராசரி வாழ்வில் இதன் சாத்தியப்பாடுகளை நாம் உணர்ந்தறிய முடியாது. ஆனால் இதுபோன்ற சிக்கலான சித்தாந்தங்கள்தான் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி போன்ற தத்துவத்தின் உச்சகட்ட கேள்விகளுக்கு விடைகாண அறிவியலாளர்களுக்கு உதவுகின்றன.

ஐன்ஸ்டீனின் பொதுமைச் சார்நிலைக் கோட்பாட்டுடன் நம் அறிவியல் புரிதல் நின்றுவிடவில்லை. இன்றளவும் விஞ்ஞானிகள் இயற்பியலின் அடிப்படை விதிகளை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஐன்ஸ்டீன் 'பொதுமைப் புலக் கோட்பாடு' (Unified Field Theory) என்று பெயரிடப்பட்ட அறிவியல் விதிகளின் ஒருங்கிணைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் வாழ்நாளில் அப்படியொரு 'எல்லாவற்றுக்குமான விளக்கம்' சாத்தியமாகவில்லை. இன்றைய உலகின் அதியற்புத மூளைகள் பல ஒன்றிணைந்தும் இது இன்னும் சாத்தியமாகவில்லை. காலம் - வெளி குறித்த புரிதலில் நாம் பயணிக்க வேண்டிய தூரம் இன்னும் நிறையவே இருக்கிறது.

மண்புழுவிருந்து மனிதனாகி வந்தேன்

டொமினிக் ஜீவா

சந்திப்பு : விக்னேஸ்வரன்

டொமினிக் ஜீவாவுக்கு அறிமுகம் தேவையில்லை. கிட்டத்தட்ட நான்கு தசாப்தங்களாகப் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் மல்லிகை இதழைத் தொடர்ச்சியாக வெளிக்கொணர்ந்துகொண்டிருக்கும் அவரது அர்ப்பணிப்பான உழைப்பு சாதாரணமான ஒன்றல்ல. மல்லிகையையே தனது வாழ்வின் முழுமையாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வரும் அவரைக் காலம் 25வது இதழ் வருகையோடொட்டி கௌரவிக்க விரும்பினோம். அந்த நோக்குடன் கொழும்பில் அவரது இல்லத்தில் நடந்த நீண்ட உரையாடலிலிருந்து ஒரு சில பகுதிகளைக் காலம் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறோம். இந்த உரையாடல் உண்மையில் ஒரு உரையாடல் என்பதை விட ஜீவாவின் அரை நூற்றாண்டு கால நினைவு மீட்டலாகவே அமைந்தது, நாமும் அது அப்படி அமைவதையே விரும்பினோம். ஒரு பத்திரிகையாளராக, படைப்பாளியாக, சமூகச் செயற்பாட்டாளராக அவர் தனது சிந்தனைகள், தன்னை வழிநடாத்திய உந்துதல்கள் பற்றி இங்கே எம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார் :

ஆரம்பம்

அப்போது எங்களுக்கெல்லாம் - எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் - களமாக அமைந்தது சுதந்திரன் பத்திரிகைதான். சுதந்திரன் ஒரு தமிழரசுக் கட்சியின் பத்திரிகை என்றாலும் கூட அது எங்களைப் போன்ற எழுத்தாளர்களை எல்லாம் அரவணைத்துப் போகிற தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஆசிரியராக எஸ்.டி. சிவநாயகம் இருந்தார். பிரேம்ஜி உதவி ஆசிரியராக இருந்தார். ஆனாலும் அது மட்டும் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் இருந்து எம்மைப் போன்ற முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எழுத்தாளர்களுக்கு களம் தருவதாக விஜயபாஸ்கரன் அவர்களால் நடாத்தப்பட்டு வந்த சரஸ்வதி வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. பின்னர் அது நின்றுபோக ரகுநாதனின் சாந்தி என்ற பத்திரிகை வெளிவந்தது. அதுவும் நின்ற பிறகு எமக்கு எமது கருத்துக்களைச் சொல்ல ஒரு பத்திரிகையின் தேவை எழுந்தது. இது மல்லிகையைக் கொண்டுவருவதன் அவசியத்தை எனக்கு ஏற்படுத்தியது. சரஸ்வதியில் எழுதியது மூலமாகவும், தமிழ்நாட்டு இடதுசாரிகளுடனான உறவாலும் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்புகள் பல விடயங்களைப் புதிதாகச் சிந்திக்க வைத்தன. விந்தன் என்ற படைப்பாளியின் எழுத்துகளும் அவர் நடாத்திய மனிதன் என்ற சஞ்சிகையும் என்னை மிகவும் ஆட்கொண்டன.

மல்லிகையின் முதலாவது இதழ் யாழ்ப்பாணத்தில் - ஒரு சலூனில் இருந்து, அந்தச் சலூனில் சுவரத் தொழிலாளியாக வேலை செய்த ஒருவனை ஆசிரியராகக் கொண்டு - வெளிவரத் தொடங்கியது. இருபது சதம் ஒரு பிரதியின் விலை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் மல்லிகை ஒரு வெறும் பத்திரிகையாகத் தோன்றியதாக நான் கருதவில்லை. பல்வேறு முரண்பாடுகள், பல்வேறு கருத்துக்கள், பல்வேறு எண்ணங்களின் தொகுப்பாகத்தான் மல்லிகை தோன்றியது. அன்றைய முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் கருத்துக்களை நான் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், மல்லிகை முழுக்க முழுக்க அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதவில்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்க விமர்சகர்களாக இருந்த கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் மகாகவியை அங்கீகரிக்காத போதும், நான் அவரது படத்தை அப்போதே மல்லிகையின் அட்டைப் படமாகப் பிரசுரித்தேன். கொழும்புக்குச் சென்று, அவரைக் கண்டு அவரது படத்தை வாங்கி வந்து பிரசுரித்தேன்; இது வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான சம்பவம். எனக்கு ஒரு உறுதியான கருத்து இருந்தாலும் கூட முழு தேசத்திலும் உள்ள ஆரோக்கியமான கருத்துக்களையும் மல்லிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று நான் கருதினேன் உண்மையில் சொல்வதென்றால், நான் எனது சுய கருத்துக்குள் ஆட்பட்டு இருந்திருப்பேன் என்றால் என்னால் இவ்வளவு காலத்திற்கு மல்லிகையைக்

கொண்டுவந்திருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். மல்லிகையின் ஜனநாயகப் பரம்பல், அதன் அரவணைத்துப் போகும் போக்கு என்பன அதன் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணங்கள் ஆகும்.

இன்னொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். நான் சாதாரணமாக மனிதனாக உருவெடுக்கவில்லை. மண்புழுவிருந்து மனிதனாக வளர்ந்தவன். ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக்கும் எவ்வளவோ விலை கொடுத்து மேலே வந்தவன். அந்தப் பதினெட்டு வயதில் இருந்த இலட்சிய வேகத்தில் நான் எடுத்த முடிவு, இலட்சிய உறுதி இன்று வரை என்னுள் நின்று என்னை இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. எனது தனிப்பட்ட வாழ்வு பற்றி நான் அதிகம் யோசிக்க வில்லை. உண்மையில் அதற்காக நான் எதையும் செய்யவில்லை. ஒரு நல்ல கணவனாக, நல்ல தந்தையாக நான் இருந்ததில்லை. இயக்கம், எழுத்து, பத்திரிகை என்ற வேகம் மட்டுமே என்னை முழுதாக ஆட்கொண்டிருந்தது. இதுதான் நான் உலகெங்கிலும் இல்லாத ஒரு புதுமையைச் செய்ய எனக்கு அடிப்படையாக இருந்தது

வரலாறு படைத்தோம்

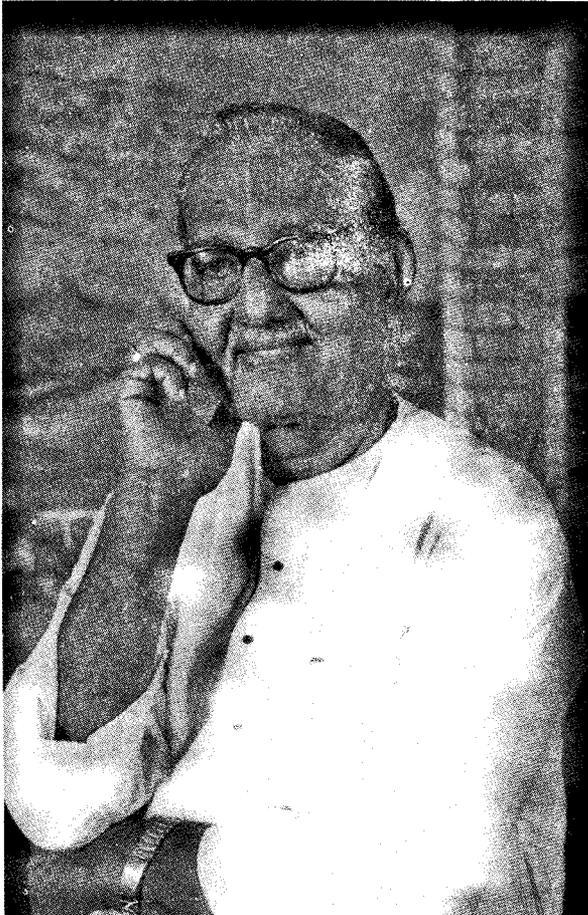
இன்றைக்கும் எனக்கு எதிரான பல முரண்பாடுகள், நீதியற்ற பிரச்சாரங்கள் இருக்கக்கூடும். இருந்தாலும் நான் அதைப் பற்றி அக்கறைப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் சொல்ல வேண்டும். நான் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு விடயத்தைச் சாதித்திருக்கிறேன். உலக நாடுகள் எங்கேயும் - ருசியாவில் கூட - நடக்காத ஒரு பெருமைக்குரிய வேலையை

செய்திருக்கிறேன். இது இன்றைக்கு விளங்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் நான் செய்த பெருமை நின்று நிலைக்கக்கூடியது. ஒரு சலூனுக்குள் இருந்து ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை வெளிவந்தது. அந்தச் சலூனில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சுவரத் தொழிலாளியை ஆசிரியராகக் கொண்டு அது வெளிவந்தது. அதிலும் வெளியில் பகிரங்கமாக விளம்பரம் போட்டு எல்லோர் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் விதத்தில் சிறப்பாக அது செய்யப்பட்டது. சுவரத் தொழிலாளியாக இருந்துகொண்டே நான் மல்லிகையை ஏழு எட்டு வருடமாகத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தேன். பிரபலமான பல கல்வி மாண்கள் எல்லாம் அப்போது மல்லிகையில் எழுதினார்கள். இதற்கு பக்கபலமாக இருந்தது தமிழ் நாட்டில் எனக்கு இருந்த தளம்; அதனோடு எனக்கு இருந்த இலக்கிய உறவு. மாவிட்டபுரத்தில் ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் ஆலயப் பிரவேச உரிமை வேண்டி போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் சலூனுக்குள் இருந்து மல்லிகை வெளிவந்தது. இது என்னைப் பொறுத்தவரையில் உலகத்தில் வேறெங்கும் நடக்காத பெருமை என்றே சொல்வேன். இன்னொரு விடயத்தையும் சொல்ல வேண்டும். யு.என்.பி. அரசாங்கத்தின் - எமது கொள்கைகளுக்கு முரண்பாடான கருத்துக்களைக் கொண்ட - யு.என்.பி. அரசாங்கத்தின் அமைச்சர் அஸ்வர் அவர்கள் மல்லிகையையும் அதன் ஆசிரியரையும் பாராட்டி பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றினார். இது பாராளுமன்ற கண்காட்டில் பதிவுப் புத்தகத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது. இதுவும் உலக வரலாற்றில் இருக்கக்கூடிய எந்தச் சிற்றிலக்கியச் சஞ்சிகைக்கும் கிடைக்காத ஒரு பெருமை என்று சொல்வேன். இவை வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டிய பெருமைகள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகம்

எங்கடை யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் நாங்கள் எவ்வளவு மோசமாக அடக்கப்பட்டு, உரிமை பறிக்கப்பட்டு அவலத்தில் இருந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. அந்தளவு மோசமான ஒடுக்குமுறைகள் நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து தான் இந்தப் புதுமையும் நடந்தது. சலூனுக்குள் இருந்து ஒரு பத்திரிகை - இலக்கியப் பத்திரிகை - வெளிவந்தது. நாங்கள் அண்டைக்கு இருந்த அவலத்திலை இது ஒரு நம்ப முடியாத புதுமைதான்.

பாருங்கள், நான் சாகித்ய அக்கடமிப் பரிசு பெற்ற - தண்ணீரும் கண்ணீரும் தொகுதிக்கு இது கிடைத்தது - செய்தியை வீரகேசரியில் வாசித்த ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர் - கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலையில் படிப்பித்த ஒரு பண்டிதர் - தமது மாணவர்களைக் கூப்பிட்டு - இந்த மாணவர்களில் தெணியானும் ஒருவர் - இந்தத் தேசத்தில் ஒரு அதிசயம் நடந்திருக்கு தெரியுமா என்று கேட்டாராம். மாணவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. அவர் சொன்னாராம் நாவிதனுக்கு சாகித்ய அக்கடமிப் பரிசு கிடைச்சிருக்கு என்று. அந்தளவுக்கு எள்ளலை எதிர்கொண்டு வந்தனாங்கள். எவ்வளவு விலை குடுத்து நாங்கள் வந்திருக்கிறோம் என்று தெரியுதானே? ஆனால் எந்த யாழ்ப்பாணத்தான் இந்தளவுக்கு எங்களை ஒடுக்கிறானோ, இந்தளவு அவலங்கள் நாம் அனுபவிக்கக் காரணமாக இருந்தானோ அதே யாழ்ப்பாணம்

பாணத்திலிருந்துதான் மல்லிகை தொடர்ந்து வெளி வருவதற்கான உதவியும் கிடைத்தது. எவ்வளவு மோசமாக நாம் நடத்தப்பட்டோமோ, எமது மனித உரிமைகளும் சமூக உரிமைகளும் நசுக்கப்பட்டனவோ அந்த அளவுக்கு மல்லிகை தொடர்ந்து வெளிவருவ தற்கான உதவியும் கிடைக்கத்தான் செய்தது. அந்த அளவுக்கு ஆரோக்கியமான ஆதரவு உயர்சாதியைச் சேர்ந்த ஆக்கமிருந்தும் எனக்கு கிடைக்கத்தான் செய்தது.

இதிலை என்ன கெட்டித்தனம்? பெரிசா ஒண்டு மில்லை. நான் ஒண்டும் வானத்தை வில்லா வளைச் சுப் போட்டன் எண்டு சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்தச் சமூகத்துக்கை இருக்கிற ஆரோக்கியமான சக்திகளில் இனம் கண்டதுதான் எண்ட கெட்டித்தனம். இந்தப் பின்னணி பலருக்கு இப்பதான் விளங்குது. ஆனால் எனக்கு அப்பவே தெரியும் - செய்யும் போதே தெரியும் - ஏனென் டால் நான் பல போராட்டங் களுக்குள்ளாலை வந்தவன். ஒரு மார்கழி மாதத்தில் நட் ட நடுச் சாமத்தில் மாவிட்ட புரத்திலே வைச்சு எங்களுக்கு பீவாளி கரைச்சு ஊத்தின வங்கள். சுந்தரலிங்கத்தின்ரை தலைமையிலே. இதை நான் பகிரங்கமாகப் புல கூட்டங் களிலை சொல்லியிருக் கிறேன். அப்பிடிப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தது நாங்கள் வரலாறு படைச்சி ருக்கிறம். இது வேறையாருக் கும் கிடைக்காத அனுபவம். அவை தங்கட அறிவு மட்டத் தில் இருந்து, கெட்டித்தனத் திலை இருந்து எழுதியிருப் பினம். ஆனால் அடிமட்டத் திலிருந்து வளர்ந்தவர்கள் நானும் டானியலும். ஏனென் டால் எங்களைத் தூக்கி

விடுகிற அளவுக்கு எந்தச் சமூகப் பின்னணியோ, பொருளாதாரப் பின்னணியோ, கல்விப் பலமோ எமக்கு இருக்கவில்லை. நாங்கள் வெறும் உதிரிகள். ஆனால் உதிரிகள் எண்டு சொல்கிற நாங்கள் வரலாறு படைச்சிருக்கிறம். இதுக்கு காரணம் இலட்சியம் - பதினெட்டு வயதிலே ஈழத்து இலக்கியம் கொடி கட்டிப் பறக்கும் எண்ட நம்பிக்கையுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட இலட்சியம் - இண்டைக்கு அது நடந்தி ருக்கு. அது ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, முழு உலகத்திலும் கொடிகட்டிப் பறந்துகொண்டிருக்கு.

இடதுசாரி இயக்கம்

உங்களுக்குத் தெரியும், நான் ஒரு பரம்பரை இடதுசாரி. இந்த இடதுசாரி இயக்கத்தில் பல அனுபவங்கள் எனக்கு உண்டு. உயிர்ப் பயம் கூட

ஏற்பட்டிருக்கு. ஒரு முறை எம்.சி. சுப்பிரமணியம் எம்.பி.யாக வந்தபோது பருத்தித்துறைக்கு ஒரு அரசியல் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது வல்லை வெளியில் வைத்து எங்கடை காருக்கு பாம்ஸ் எறியப்பட்டது. அப்பவே மாற்றுக் கருத்துகளுக்கு எதிரான பயங்கர வாதம் அங்கை ஆரம்பிச்சிட்டுது. ஆனாலும் எவ்வளவுதான் எங்களை எதிர்த்தாலும் நாங்கள் இந்த மக்களை நேசிக்கிறனாங்கள் எண்ட மதிப்பு அவையருள்ளுள்ளை உள்ளூர இருந்தது எனக்குத் தெரியும். இன்னொரு தடவை தமிழரசுக் கட்சியும் டட்லியும் சேர்ந்து மந்திரிசபை அமைத்து அதில் திருச்செல் வம் சேர்ந்த நேரம், ஒரு மே தின ஊர்வலம் நடந்தது. ஒரு பக்கத்தில் தமிழரசுக் கட்சி யின்ரை ஊர்வலம். மற்றப் பக்கம் எங்கடை இப்ப இருக் கிற யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலை யத்தில் தான் எங்கடை கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்தது. எங்கடை ஊர் வலத்துக்கு கல்லெறி விழுந் தது. நான் மண்டை உடை பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அனு மதிக்கப்பட்டேன். எனக்கு 9 இழை போடப்பட்டது. எனக்கு தையல் போட்டு மருந்து கட்டினது டொக்டர் நந்திதான். அவர் அப்ப அந்த ஆஸ்பத்திரியில் டொக்டராக இருந்தார்.

சந்திப்பு மையம்

கொழும்பிலை இருந்தோ, பிற பிரதேசங்களிலை இருந் ததோ யாழ்ப்பாணம் வாற எழுத்தாளர்கள் யாழ்ப் பாணத்தில் உள்ள எழுத்தா ளர்களைச் சந்திக்கிற சந்திப்பு மையமாக மல்லிகைக் காரி யாலயம் இருந்து வந்தது. ஜீவாட்டை வந்திடுங்கோ

சந்திப்பம் எண்டு சொன்னால் சரி. இது எனக்கு ஒரு வளமான இலக்கிய வட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. அதை நானும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டேன். எங்கடை நோக்கம் நானும் ஒரு எழுத்தாளனாக பலர் மத்தியிலும் பேசப்பட வேணும் எண்டதல்ல. அப்படி நான் ஒரு காலமும் நினைக்க யில்ல. மல்லிகையூடாக நிறைய எழுத்தாளர்கள் உருவாக வேண்டும், எழுத்துக்கள் வர வேண்டும் எண்டுதான் நான் விரும்பினேன். இப்ப திரும்பிப் பார்க்கிறேன். எங்கடை சாதனை மிகப் பெரிசு எண்டு தெரிகிறது. இப்ப கிட்டடியில் நடந்த - பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் நடந்த - புத்தகக் கண்காட்சி விழாவிலே பார்க்கேக்கை நாங்கள் நினைச்சுப் பார்க்க முடியாத பல இடங் களில் இருந்து நிறையப் புத்தகங்கள் வெளிவந்திருக்

**மல்லிகையின் முதலாவது இதழ்
யாழ்ப்பாணத்தில் - ஒரு
சலூனில் இருந்து, அந்தச்
சலூனில் சவரத்
தொழிலாளியாக வேலை செய்த
ஒருவனை ஆசிரியராகக்
கொண்டு - வெளிவரத்
தொடங்கியது. இருபது சதம்
ஒரு பிரதியின் விலை. என்னைப்
பொறுத்தவரையில் மல்லிகை
ஒரு வெறும் பத்திரிகையாகத்
தோன்றியதாக நான்
கருதவில்லை. பல்வேறு
முரண்பாடுகள், பல்வேறு
கருத்துக்கள், பல்வேறு
எண்ணங்களின்
தொகுப்பாகத்தான் மல்லிகை
தோன்றியது.**

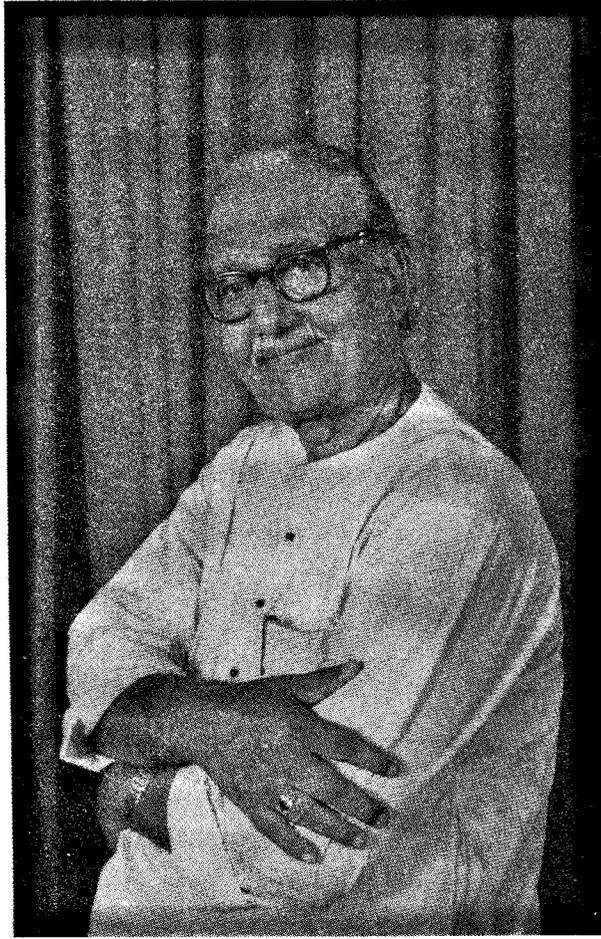
கிறதைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் 50களில் இலக்கிய உலகுக்கு வரேக்கை கணேசலிங்கன்ரை ஒரு தொகுப்புத்தான் - நல்லவன் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு - வெளிவந்திருந்த ஒரு உருப்படியான நூல். அதுவும் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இப்ப ஒரு கிழமைக்கு 2-3 புத்தங்கள் இஞ்சையிருந்தே வருகிறது. இப்படிவாறதிலை கணிசமான அளவு நல்லதுகளும் வருகிறது. இது ஒரு பெரிய சாதனை.

சந்தைப்படுத்தல்

பத்திரிகை வெளியிடுகிறது என்று நாங்கள் வீம்பு பேசினாலும் எங்களிடடை ஒரு பெரிய பலவீனம் இருக்குது. எங்களுக்கு சந்தைப்படுத்தத் தெரியாது. இப்ப ஈழத்து இலக்கியம் அது இது என்று பேசப்படுகிறது. ஆனால் அப்ப மல்லிகையைத் தொடங்கியபோது அதை ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளை வேலையாகத்தான் எல்லோரும் பார்த்தினம். பொதுவா 3-4 இதழ்களுக்கு மேல் சிற்றிலக்கியப் பத்திரிகைகள் தாக்குப்பிடிக்கிறதில்லை. இதுக்கு காரணம் எங்கடை சந்தைப்படுத்தல் பலவீனம்தான். எங்கடை சனத்துக்கு ஒரு பத்திரிகை வந்தால் அது தொடர்ந்து வெளிவரும் எண்ட நம்பிக்கையே இல்லாமல் போய்விட்டது. அது வரும் எண்ட நம்பிக்கையைக் கூட்டி எழுப்புவது எங்கடை பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. யாரும் முதல்லை காசு தராவிட்டாலும் பரவலாக்குவதும் திணிப்பதும் அவசியம் என்று நான் நினைச்சேன். அதுக்கு எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது. தென்னிந்தியப் பிரசா உரிமைச் சட்டம் வந்தபோது இலங்கையிலை இருந்த எல்லா சலூன்களிலுமிருந்த தென்னிந்திய சுவரத் தொழிலாளிகள் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார்கள். அவர்கள் வெளியேற இந்த சலூன்களை கைப்பற்றிக் கொண்டது எங்கடை யாழ்ப்பாணத்துத் தொழிலாளிகள்தான். எனக்கு அந்த உறவு நல்ல பலமாக இருந்தது. கொழும்பு, பதுளை, நாவலப்பிட்டி என்று இலங்கையின்ரை கணிசமான பகுதிகளில் இருக்கிற சலூன்களோட எனக்கு தொடர்பு இருந்தது. எனக்கு இப்படிச் செய்யலாம் எண்ட எண்ணம் வந்ததுக்கு காரணம் பெரியார்தான்.

மலேசியாவில் பெரியார்

பெரியார் ஒரு தடவை மலேசியாவுக்கு வந்தபோது இரு நண்பர்கள் பார்க்கச் சென்றிருந்தார்கள். அவர்களிடம் பெரியார் எப்படி இருக்கிறீர்கள்,

என்ன செய்கிறீர்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார். நண்பர்களில் ஒருவருக்கு சற்று தயக்கம். சங்கடப்பட்டுக்கிறார். மற்ற நண்பர் சொல்லும்படி அவரை வற்புறுத்தவே தான் சிகையலங்கரிப்பு நிலையமொன்று நடாத்துவதாக அவர் தெரிவித்திருக்கிறார்.

பெரியாருக்கு மிகப் பெரிய சந்தோசம். சிகையலங்கரிப்பு நிலையம் நடத்திறியனோ? எனக்கு உங்களைப் பார்த்ததிலை எவ்வளவு சந்தோசம் தெரியுமோ? குடியரசுப் பத்திரிகை தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவலாகப் போவதற்கு இந்த சிகையலங்கார நிலையங்கள் தான் பெருமளவு உதவி செய்துகொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லி நன்றியுடன் அதை நினைவு கூர்ந்தார்.

இந்த இருவரில் ஒருவர் எனது நண்பர்.

அவர் இந்தக் கதையை எனக்குச் சொன்னபோது நான் அதைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டேன். எல்லா சலூன் முகவரிகளையும் தேடி எடுத்துக்கொண்டேன். காசு வருகுதோ இல்லையோ எல்லா சலூனுக்கும் மல்லிகையை அனுப்பத் தொடங்கினேன். இது எனக்கு நல்லா உதவிச்சது. இது ஒரு வகை சுய சாதி அபிமானம் எண்கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அதை நான் என்றை தனிப்பட்ட லாபத்திற்குப் பயன்படுத்தவில்லை. ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகையை வளர்க்கப் பயன்படுத்தினேன். ஒரு சலூனுக்குள்ளை ஒரு பத்திரிகை இருந்தால் அது அந்தப் பிரதேசம் முழுக்கப் பிரபலமாகிவிடும். அட்டையில என்றை பேரை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா என்று போட்டு வருகிறேன். இது நல்ல வேலை செய்யுது. என் பிரபலத்துக்கு இது ஒரு முக்கிய காரணம். நான் படிச்ச மாஸ் சைக்கோலஜி. அந்தச் சமூகத்திலை பிறந்தவன் என்ற முறையிலை நான் அதைச் சரியாத் தெரிஞ்சுகொண்டேன். மல்லிகை தொடர்ந்து வருகிறது என்று நிறையப் பேர் சொல்லுகினம். ஆனால் அதற்கு நான் குடுத்த விலை பலருக்குத் தெரியாது. என்னை விட வசதியான பொருளாதாரப் பலம் கொண்டவர்களாகூட இதைச் செய்ய முடியாது. பத்திரிகை நிலைச்சு நிக்கிறது என்றை கெட்டித்தனம் அல்ல. வெகுசன மனோபாவத்தை விளங்கிக் கொண்டதுதான் என்றை கெட்டித்தனம். என்றை சமூக ஆதரவை நல்லாப் பயன்படுத்தி அதை ஒரு வலைப்பின்னலா மாற்றிக்கொண்டேன். திரும்பிப் பார்க்கையுக்குள்ள இது ஒரு நல்ல பெறுபெறாகத்தான் தெரியுது.

(இன்னும் வரும்)

ஐகதி

சுந்தர ராமசாமி

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் சுமார் பதினைந்து மைல் தொலைவிலிருந்த பள்ளப்படி கிராமத்திற்கு அடிக்கடி போவேன். அங்குதான் வள்ளி அக்காளைக் கட்டிக்கொடுத்திருந்தது. தனியாகப் போகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தது பெரிய பெருமையாக இருந்தது.

அக்கா தொலைவில் அனாதையாகத் தவிப்பது மாதிரி அம்மாவுக்கு ஒரு எண்ணம். வெள்ளிக்கிழமை காலையிலேயே சீடை, மறுக்குக்கு அரைக்கத் தொடங்கிவிடுவாள். சனிக்கிழமை காலை பணியாரங்களை என்னிடம் தந்து பள்ளப்படிக்கு அனுப்பி வைப்பாள். சில சமயம் அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் சிறிது பணமும் வைத்திருப்பாள். மூன்று நான்கு ரூபாய் இருக்கும். பட்சணங்களுக்கு அடியில் காலி சாம்பிராணிக் குழலில் நோட்டைச் சுருட்டி வைத்திருப்பாள்.

பள்ளப்படி அற்புதமான ஊர். மேடும் பள்ளமுமாக இருக்கும். ஊர் முழுக்கச் செம்மண் புழுதி. காரை பூசாத செம்மண் சுவர்கள். வீடுகள் குறுகிய சந்துகளின் மட்டங்களிலிருந்து கால் பனை, அரைப் பனை உயரத்தில் இருப்பது போல் தெரியும். செங்கல் களை அடுக்கி வைத்தது போல் காட்சி அளிக்கும் கோணல்மாணலான படிகள், ஏறும்போது காலடியில் நழுவிவிடும் என்று உடல் உதறும்.

ஊரில் அநேகமாக எல்லாம் குடிசைகள்தான். அத்தானுடையது சிறிய ஓட்டு வீடு. சாணி போட்டு மெழுகிய தரை. முன் வாசல் கதவை ஓட்டி இரு புறமும் ஜன்னல்கள் இருந்தன. 'ஓட்டு வீடு' என்றால் அத்தான் வீடுதான்.

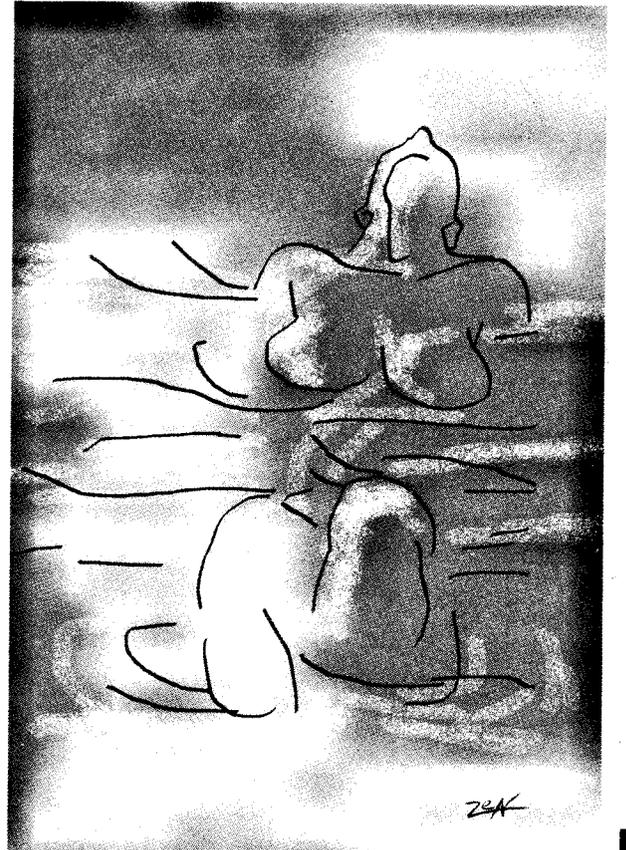
அத்தான் குடும்பத்தினருக்கு தொன்றுதொட்டு பொன்மாணி வேலை. அத்தான் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரையிலும் படித்திருந்தார். அவர் பட்டறையில் உட்கார்ந்து வேலை செய்ய விரும்பவில்லை. ஆள் வைத்து, ஆர்டர் பிடித்து நகை செய்து தருவார். குழித்துறை, பாலராமபுரம், நெய்யாற்றின்கரை போன்ற ஊர்களில் லெட்டர் பிரஸ்ஸுகளுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். அடிக்கடி அங்கு போய் பூப்பெய்தல், கல்யாணம், மறுவீடு, தொட்டில் போன்ற விசேஷங்களுக்குரிய அழைப்பிதழ்களை வாங்கி வந்து உரிய விலாசங்களுக்குப் போய் ஆர்டர் பிடித்து நகை செய்து தருவார். இன்ன ஜாதிக்கு இன்ன நகை, இன்ன மதத்தினருக்கு இன்ன நகை என்பதெல்லாம் அத்துப்படியாக அவருக்குத் தெரியும்.

பள்ளப்படி கிராமத்தில்தான் ஐகதியை நான் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு தடவை அங்கு போகும் போதும் என் சிநேகிதர்கள் ஐகதியைப் பற்றி புதிய

செய்தி ஒன்றேனும் சொல்லாமல் இருக்க மாட்டார்கள். ஐகதி, அத்தான் உருக்கும் தங்க நிறத்தில் இருந்தான். பிருஷ்டம் முழுக்கச் செம்மண்ணில் தோய்ந்த வேட்டியுடன் வெறும் பரட்டையாகத் தெருவில் அலைந்துகொண்டிருந்தான். எப்படி இவ்வளவு அழகான பெண் மனநிலை கெட்டவளாக இருக்க முடியும்? எனக்கு நம்ப முடியாமல் இருந்தது.

பள்ளப்படியில் சனிக்கிழமை காலைகளில் எனக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கும் காட்சியை நினைத்தாலே உடலெங்கும் உஷ்ணம் பரவும். அன்று காலை பள்ளப்படி குளத்தில் ஐகதி அம்மணமாகக் குளிப்பான். ஊர்க் குழந்தைகள் முழுக்கக் கூடிய பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பெரியவர்கள் அன்று காலை ஒன்பது மணிக்குள் தங்கள் குளியலை முடித்துக் கொண்டு குளத்தைக் காலி செய்து கொடுத்து விடுவார்கள்.

சனிக்கிழமை சுப்புச் செட்டியார் கடையில் ஒரு கிண்ணம் நிறைய ஐகதிக்குத் தேங்காய் எண்ணெய் இலவசமாகத் தருவார்கள். குளப்படியில் வந்து உட்கார்ந்ததும் ஐகதி தன் துணிகளைக் களைந்து

படிகளில் கண்டபடி வீசியெறிவாள். பையன்கள் ஓவென்று கத்துவார்கள். அதன் பின் சாவகாசமாக எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்வாள். முலைகளைக் கைகளால் ஏந்திப் பிடித்துக்கொண்டு தேய்ப்பாள். அப்போது பையன்கள் குளப்படியில் இறங்கி நிற்பார்கள்.

பொன்மாணிக்காரர்கள் இரவில் சீட்டு விளையாட பாழடைந்த ஒரு வீட்டைப் பிடித்துப் போட்டிருந்தார்கள். இரவு ராந்தல் கட்டித் தொங்க விடுவார்கள். அந்த நேரத்தில் பப்புத் தம்பியும் சுக்குக் காப்பிக் கடை திறந்து, பீடிக் கட்டுக்களைப் பரப்பிக் கங்குக் கயிற்றையும் தொங்க விட்டிருப்பான். ஜகதி அந்த வீட்டின் திண்ணையில் படுப்பான். பீடியும் சுக்குக் காப்பியும் இரவு இரண்டு மணி வரையிலும் எல்லோருக்கும் வாங்கித் தருவான்.

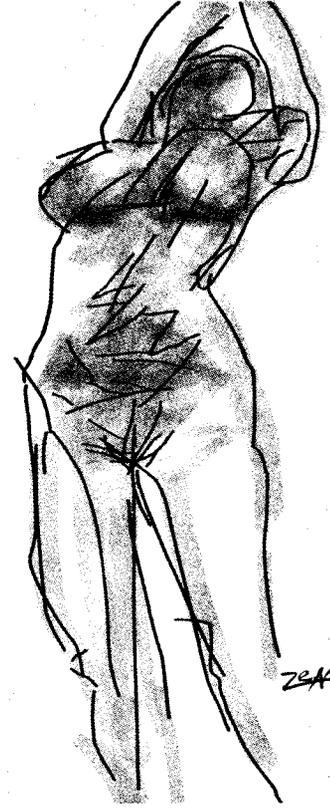
நான் முதன் முதலாவதாகப் பார்த்தபோது ஜகதி நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தான். பிரசவம் பட்டப்பகலில் தெருவில் கடைப்படியில் நடந்ததாம். அத்தானுடைய ஒன்றுவிட்ட அத்தையும் அவளுடைய தங்கையும் கொடி கட்டிப் பழஞ்சீலை மறைவில் பிரசவம் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆண் குழந்தை. ஊர்க்காரர்கள் அனுஜன் என்று அழைத்தார்கள். அனுஜனின் முகச்சாடைக்கு ஊரில் நூறு ஆண்களின் பெயர்களையாவது பெண்கள் மாறி மாறி அடையாளம் சொன்னார்கள். 'உங்க ஊட்டுக்காரருக்குச் சாடை தெரியுதல்லா?' 'போடி மூதேவி, உனக்க ஊட்டுக்காரருக்குச் சாடைதான் தெரியுது. கூட்டித் தந்துட்டு வாய் பேசுதயா?'

வள்ளியக்காளின் மாமியார், ஜகதியிடம் 'யாராச்சும் பக்கத்திலே வந்து படுத்தா படக்கென வேட்டியை அவிழ்த்திரப்படாது, மூதேவி' என்பாள். 'நம்மாலான உபகாரம், அக்கா' என்பாளாம் ஜகதி.

குழந்தைக்கு நல்ல ஊட்டம். ஊர்ப் பெண்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அதற்குப் பாலும் முட்டையும் தந்தார்கள். அமுக்கி வைக்கப்பட்ட கை கால்களுடன் சாண்டோவின் சுருக்கம் போல் இருந்தது குழந்தை. 'அனுஜா' என்று யார் கூப்பிட்டாலும் சரி, முன்னால் பாய்ந்து இரண்டாக மடிந்து தொங்கும். ஒரே சிரிப்பு. இரு கைகளையும் மேலே தூக்கியபடி பறக்க முயலும்.

குழந்தை இறந்துபோன சம்பவத்தைப் பள்ளப்படி பையன்கள் விதவிதமாக என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்போது குழித்துறை ஜங்ஷனில் ரோட்டுக்குத் தார் போடும் வேலை நடந்து கொண்டிருந்ததாம். ஜங்ஷனில் பத்துப் பதினைந்து வெற்றிலை பாக்குக் கடைகளிலேனும் ஜகதியின் குழந்தைக்கு மட்டிப்பழம் இலவசமாகத் தருவார்கள். அன்று அதை வாங்கிக் குழந்தைக்குத் தந்துவிட்டு ஒரு கடைப்படியில் உட்கார்ந்து தானும் மிச்சத்தைத் தின்றிருக்கிறான் ஜகதி.

ரோட்டில் தார்த் தொட்டியில் தார் கொதித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. மார்த்தாண்டம் சந்தைக்குப் போகும் பெண்கள் குழந்தை உயிர் பிரியக் கத்தும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோதுதான் ஜகதி குழந்தையைத் தார்த் தொட்டியில் சாவகாசமாக முக்கிக் குளப்பாட்டிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பெண்கள் அலறியபடி அவளை விரட்டினார்கள். குழித்துறையிலிருந்து மார்த்தாண்டம் வரை கற்களை

ஓவியங்கள் : ஜென்

விட்டெறிந்தபடி அவளை விரட்டினார்களாம். முகம், தோள்பட்டை, முதுகு, சகல இடங்களிலும் ரத்தம் வழிய, கை கால் துணி போல் தொங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தையுடன் ஓடியிருக்கிறாள் ஜகதி.

இதெல்லாம் பழைய கதை. பள்ளப்படி ஜனங்கள் கோபித்துக்கொண்டு ஜகதிக்குச் சோறு தண்ணி தராமல் இருந்த காலம் எல்லாம் இப்போது அவர்களுக்கே மறந்து போய்விட்டது.

சென்ற வாரம் நான் பள்ளப்படி சென்றிருந்தபோது புதிய செய்தி ஒன்று கிடைத்தது. அத்தானின் ஒன்று விட்ட அத்தை ஒரு நாள் தெருவில் ஜகதியைப் பார்த்திருக்கிறான். பத்துக் குழந்தை பெற்றவளுக்கு மணக்காமலா இருக்கும்?

'மூதேவி, திரும்பவும் புள்ளெ உண்டாயிருக்கயா?' என்று கேட்டாளாம் அத்தை.

ஜகதி வேட்டியைப் பிரித்து அடிவயிற்றைக் காட்டியிருக்கிறாள்.

'இந்தத் தவா யாருட?''

'பரமசிவம். ஹிமாசல மலயிலே இருக்காமில்லா, அந்தப் பய.'

'பார்வதி முண்டை எங்க தொலஞ்சுட்டா?'

'அவளுக்கு மாச விலக்கு. அவசரத்துக்கு.'

'முன்னப் போலவே குளந்தையெக் குளப்பாட்டு வியா இப்பமும்?'

'இந்தத் தவா குளத்தாரான் பிள்ளை வைத்தியர் கிட்ட மருந்தெண்ணை வாங்கி, நகச்சூட்டிலே வெந்தி போட்டு, சந்தனக்கட்டிச் சோப்பு தேய்ச்சு, குட்டிகூரா பவுடர் பூசி, கண்ணெழுதி, என் செல்லத்தை...'

ஜகதி தன் கைகள் இரண்டையும் முகத்திற்கு முன் உயர்த்தி அந்தக் கையில் இல்லாத குழந்தைக்கு ஆவேசமாக முத்தங்கள் தந்துகொண்டு நின்றாளாம்.

குரங்குகள் வாங்கும் பென்சன்

முனைவர் எம். சஞ்சயன்

தமிழில் : பாலா

அந்த அலுவலகம் பிரம்மாண்டமானதாக, குடைந்து வைத்தது போல குறைவான வெளிச்சத்தில் இருந்தது. இடுப்பளவு உயரத்தில் இருந்து சீலிங் வரைக்கும் நீண்ட பிரெஞ்சு யன்னல்கள். பெரும்பாலான யன்னல்கள் வேலைப்பாடுகள் செய்த வெல்வெட் திரைச்சீலைகளால் மறைக்கப்பட்டு டில்லியின் சூரியனும், வெக்கையும் உள்ளே வராமல் தடுத்தன. புறாக்கள் யன்னல் விளிம்புகளில் உட்கார்ந்து சத்தமிட்டன. அண்மையில் இருந்த மரங்களிலும், கட்டிடங்களிலும் குரங்குகள் நிறைய சஞ்சரித்தன. இயற்கையான வனப்பிரதேசச் சூழல் யன்னல்களை அங்காங்கே சுறைபட வைத்திருந்தது. எந்த மனிதனுக்கு இந்த யன்னல்களைக் கழுவும் பணி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் யோசித்தேன். அதுவரை ஒரு பெண் பணியாளரைக்கூட நான் காணவில்லை.

அந்த அறையில் எதை எடுத்தாலும் அது பிரம்மாண்டமானதாகவே இருந்தது. பிரம்மாண்டமான சோபாக்கள், தடிப்பான கம்பள விளிம்புகள், ராட்சத தொங்கு விளக்குகள். அவருடைய மெய்க்காவலர்கள் கூட திடகாத்திரமாகவும், பாரமாகவும் இருந்தார்கள். பென்னம்பெரிய கதவுகள் வழியாக வந்துபோகும் மிலிட்டரி உடையணிந்த உதவியாளர்கள்கூட கனமான ஆகிருதிகளுடன் காணப்பட்டார்கள். எல்லாமே பாரியதாக இருந்தது, ஒரு மேசையின் முன் உட்கார்ந்து கம்ப்யூட்டர் திரையை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்த மனிதரைத் தவிர. அவருடைய சிறிய உடலில் இருந்து சன்னமாகத்தான் குரல் எழும்பியது. அந்த அறையின் பரப்புக்குள் அவர் குரலைக் கேட்க வேண்டுமென்றால் சுற்றிவர கடுமையான மெளனம் தேவை. ஆனால் அந்தப் புறாக்கள் அவர் பேசுவதை மூழ்கடித்தன. எல் எழுத்துப் போல உயர்ந்த மரத்தில் வடிவமைக்கப்பட்ட அவருடைய தொன்மையான மேசை, ஒரு தூரத்து மூலையில் தள்ளப்பட்டு, இந்த ஆடம்பரங்களுக்கு மன்னிப்பு கேட்பது போல காட்சியளித்தது.

அப்துல் கலாம் ஆட்சி செலுத்துவது போலவே இல்லை. இந்தப் பெரிய படாடோபங்களில் அவர் சங்கடப்படுவது போலவே தோற்றமளித்தார். ஒரு கல்விக்கூடத்திலோ, ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலோ அவர் இன்னும் கூடுதலான சௌகரியத்துடன் தன்னை உணர்ந்திருப்பார் என்று எனக்குப் பட்டது. என்னையும் ஒரு மாணவர் போலவே அவர் வரவேற்றார்.

நான் பிபிசி குழுவுடன் கடந்த ஒரு மாத காலமாக விவரணப் படம் ஒன்று எடுப்பதற்காக இந்தியாவின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் அலைந்திருந்தேன். உலக

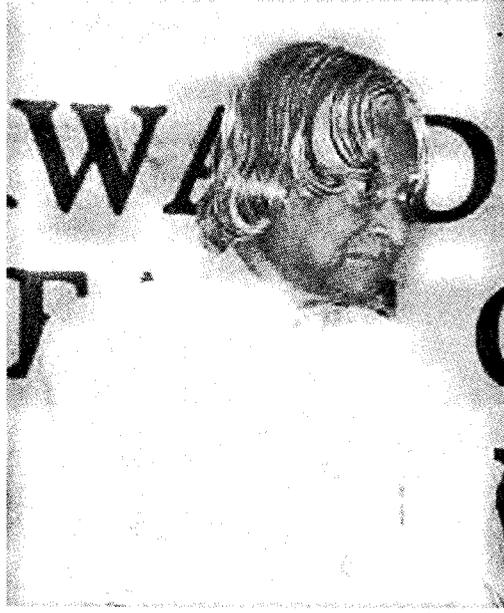

அழகி ஐஸ்வர்யா ராயின் பேட்டி அடுத்த நாளுக்கு தள்ளி வைக்கப்பட்டிருந்ததால் மூன்று மாதம் முன்பாகவே ஒழுங்கு செய்திருந்த ஜனாதிபதியின் பேட்டியிலும் கடைசி நிமிடங்களில் சிறு மாறுதல் செய்ய வேண்டி நேர்ந்தது. ஒரு நாட்டின் ஜனாதிபதியிலும் பார்க்க ஒரு நடிகை பிஸியாக இருந்ததைக் கண்டு பிபிசி டீம் அதிசயித்தது. நாளை பேட்டியே கடைசி. அத்துடன் வந்த காரியம் முடிந்து நான் மறுபடியும் வாஷிங்டனுக்கு பயணமாகிவிடுவேன்.

பிபிசி குழுவில் நாங்கள் எட்டுப் பேர் இருந்தோம். எல்லாமே வெள்ளைக்கார முகங்கள், என்னுடையதைத் தவிர்த்து. பல பாதுகாப்பு அரண்களைத் தாண்டி, பதினைந்து நிமிடங்கள் முன்பாகவே வந்து விட்ட எங்களை ஒரு வரவேற்பு அறையில் உட்கார வைத்திருந்தார்கள். அதுவே ஒரு ஜனாதிபதிக்கு தகுதியான கம்பீரத்தோடு இருந்தது. எங்கள் குழுவின் தலைவர் விவரணப் படக் கலையில் புகழ் பெற்ற பட்டி ஸ்மித் என்பவர். ஜனாதிபதியைப் பார்க்க உள்ளே போக வேண்டிய நேரம் வந்ததும் இரண்டு பாதுகாவலர்களும், ஓர் உயர் அதிகாரியும் எங்களை அழைத்துச் சென்றார்கள். நான் மட்டுமே ஜனாதிபதியிடம் கைகுலுக்கினேன், மற்றவர்கள் காமிராவுக்குப் பின்னே நின்றுகொண்டார்கள். எங்களை அழைத்துவந்த அதிகாரியின் முகத்தில் ஆச்சரியத்திலும் பார்க்க ஏமாற்றமே மிஞ்சியிருந்தது. பாதுகாவலர் படக்கென்று திரும்பி தன் நேரம் வீணாகிவிட்டது என்பதை அப்பட்டமாகக் காட்டியபடி மறைந்து போனார்.

ஜனாதிபதி என்னை சஞ்சயன் என்று உரிமையுடன் அழைத்தார்; நான் பதிலுக்கு 'மிஸ்டர் பிரெசி டெண்ட்' என்றேன். எங்கள் சம்பாசனை தொழில் நுட்பம், இந்தியாவின் எதிர்காலம், சாதாரண மக்களின் அன்றாட சந்தோசம் இவற்றையெல்லாம்

தொட்டது. இந்தியாவின் ஏவுகணைத் திட்டத்தின் சிருட்டிகர்த்தா வான ஒரு ஜனாதிபதியின் சிந்தனைகள் கவித்துவமாகவே இருந்தது என்னை வியப்பிலாழ்த்தியது. 'இங்கே பாருங்கள் சஞ்சயன், நான் நூறு கோடி மக்களைச் சிரிக்க வைக்க விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு புரிகிறதா? நூறு கோடி மக்கள் சிரிக்க வேண்டும். இது முடியும்.' அவர் அதைச் சொன்ன விதம் அறிவை மீறிய ஒரு தேவ வாக்கு போல என் காதுகளில் விழுந்தது. என் தலை என்னையறியாமல் அசைந்தது. அவர் தன் சனைவைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இந்தியா வைத் தொடுக்க வேண்டும். முக்கோண வடிவமான

நான் விடைபெறுமுன் கேட்டேன், 'மிகுந்த அழகுணர்வோடு பராமரிக்கப்படும் உங்கள் தோட்டத்துக்குப் போவீர்களா? குரங்குகள் தொல்லைப்படுத்துவதில்லையா?'

'ஓ, குரங்குகள், அவை பெரிதாக என்னைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை.' இப்படி சொல்லியவாரே தன் மேசையில் பதித்த சிவப்புப் பொத்தானை ஜனாதிபதி அழுத்தினார். அந்தப் பொத்தானை அவருடைய மேசையில் ஒருவித ஒளிவுமறைவுமின்றி ஒட்டி வைத்திருந்தார்கள். அதிலே இருந்து தாறு மாறாகச் சென்ற வயர்கள்

இந்தியாவைக் குறுக்கறுத்து ஆயிரம் புதுச் சாலைகள் ஓட வேண்டும்; இணையம் மூலமும், சாட்டிலைட் மூலமும் இந்தியா முழுவதையும் இணைக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நூறு கிராமத்துக்கும் ஓர் இணைய சேர்வர். அதிலிருந்து ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் மின்னஞ்சல், இணைய தள வசதிகள். ஒரு புதிய EDUSAT என்ற செயற்கைக்கோளை விண்வெளியில் நிறுவுவதற்கான ரொக்கட் ஒன்று விரைவிலேயே ஏவப்படும். உலகத்திலேயே கல்விக்காக முற்றிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு சாட்டிலைட் இதுவாகவே இருக்கும். இதிலிருந்து லட்சக்கணக்கான இந்தியக் கிராமங்களுக்கு கல்வி அறிவுப் போதனைகள் ஒலிபரப்பாகும். போக்குவரத்து நெருக்கடிகளில் அடிக்கடி மாட்டி விழித்துக்கொண்டு இந்தியாவின் புதிய நெடுஞ்சாலைத் திட்டங்களை நாங்கள் ஏற்கனவே பார்த்திருந்தோம். அப்துல் கலாம் 'ignited minds' என்றார். இளம் மனங்களில் ஒரு தீ பற்ற வேண்டும். வெளியே வரத் துடிக்கும் இந்திய இளைஞர்களின் உச்சமான திறமைகளை விடுவிக்க வேண்டும். இந்த அரிய மனிதர் சந்தேகமில்லாமல் தன் பரிவான உள்ளத்தில் கனவுகள் காணும் ஒரு நம்பிக்கைக்காரர்.

தேநீரும் பிஸ்கட்டும் பரிமாறினார்கள். தேநீரை சிறிய பீங்கான் கிண்ணங்களில் பருகியபடி ஜனாதிபதி தன் மாளிகையைப் பற்றிச் சொன்னார். ஐந்தாம் ஜோர்ஜ் மன்னர் காலத்து கட்டிடக் கலைஞர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட அந்த மாளிகையின் முதல் வைஸ்ரோய் ஏர்வின்; கடைசி வைஸ்ரோய் மவுண்ட் பேட்டன். என்றென்றைக்கும் அடக்கியாளலாம் என்ற எண்ணத்தில் பிரிட்டிஷார் எழுப்பிய மாளிகையில் அவர்கள் 17 வருடங்கள் மட்டுமே ஆட்சி செலுத்தினர். ஜனாதிபதி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது எனக்கு இன்னொன்று புலப்பட்டது. இந்த கண்ணைப் பறிக்கும் சோடனைகளும், அலங்காரத் தூண்களும், மாளிகையும் அப்துல் கலாமின் மாபெரும் கனவுகளைத் தாங்குவதற்கு போதாத ஒரு சிறு குடிசையாகவே எனக்கு அப்போது தோன்றியது.

மேசையின் ஓரத்தில் ஸ்டேப்பிள் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒரு விண்வெளி விஞ்ஞானியும், மாபெரும் நாட்டின் ஜனாதிபதியுமான அவருடைய மேசையிலே ஓடும் வயர்களை மறைத்து வைப்பது அவ்வளவு கடினமான காரியமா என்று என்னை யோசிக்க வைத்தது.

'இந்தக் குரங்குகள் எங்களைத் தொந்திரவு செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ள சில உபாயங்கள் உண்டு' என்றார். அப்பொழுது ஜனாதிபதி எழுதிய இரண்டு புத்தகங்களை அவருடைய உதவியாளர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். ஆங்கிலப் புத்தகத்தில் கையொப்பமிட்டு என்னிடம் தந்தார். மற்றது தமிழ்ப் புத்தகம். அதில் தமிழில் கையெழுத்து வைத்து 'இதை எழுத்தாளரான உங்கள் அப்பாவிடம் கொடுங்கள்' என்றார்.

நான் விட்ட இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு 'என்ன உபாயங்கள்' என்றேன்.

'காவல்காரக் குரங்குகள். எங்களுக்கு ஓயாது தொல்லை தரும் சிறிய குரங்குகளுக்கு பெயர் லங்கர். பெரிய குரங்குகளின் பெயர் மக்காக்கி. பயிற்சி கொடுத்த மக்காக்கி குரங்குகளைச் சங்கிலியில் கட்டி காவல்காரர்கள் சுற்றிலும் உலாத்துவார்கள். இவற்றைக் கண்டதும் சிறிய குரங்குகள் ஓடிவிடும், கிட்ட வராது.' என் முகத்தில் தோன்றிய ஆச்சரியத்தை என்னால் மறைக்க முடியவில்லை. 'நாங்கள் தோட்டத்துக்குப் போகலாமா?' என்றார்.

'காவல் காக்கும் பெரிய குரங்குகளுக்கு சம்பளம் உண்டா?' என்றேன், பாதி நகையுடன்.

'நிச்சயமாக. ராஷ்டிரபதி பவன் ஊழியர்களின் பட்டியலில் அவற்றின் பெயர்களும் உண்டே.' உலகத்தின் ஆகப்பெரிய சனநாயகத்தின் அதிபதி என்னுடைய முழங்கையைப் பிடித்து தன் அற்புதமான தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். கருணையே உருவான அந்த நல்ல மனிதருக்கு என்னுடைய மனக்கிலேசம் எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. 'அவை ஓய்வுபெற்ற பிறகு அவைக்கு பென்சனும் இருக்கிறது' என்றார்.

எமக்குக் கிடைத்த சில கொடைகள்

வெங்கட் சாமிநாதன்

எனக்கு மிக உற்சாகமளித்த சில நிகழ்வுகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். இப்படியான நிகழ்வுகள் மிக அபூர்வமாகவே நிகழ்கின்றன. நான் அந்நிகழ்வுகள் என்னவென்று சொன்னால், பலருக்குச் சிரிப்பாகக் கூட இருக்கக்கூடும். எனக்கு அது வருத்தம் தராது. வழக்கமாகத் தமிழர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்துப் பழகிய எதிர்வினைதான். நான் குறிப்பிட விருப்பது சில புத்தகங்கள் பற்றி. அவற்றைத் தொகுப்பு என்று சொல்வதா, தேர்வு என்று சொல்வதா, அல்லது ஒரு மாதிரியான வரலாறு என்று சொல்வதா? ஒன்றொன்றும் தான், எல்லாமும்தான். இப்போதைக்கு இவற்றைத் தொகுப்பு என்று சொல்லித் தொடங்கலாம்.

தொகுப்புகள் என இதற்கு முன் பல வந்துள்ளன தான். அவை ஒவ்வொன்றும் அவரவர் வேண்டாத, சொல்லப்படாத ஆசைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளத் தயாரிக்கப்பட்டவை. ராபி. சேதுப்பிள்ளையின் பாரதி இன்கவித்திரட்டிலிருந்து, நேற்று என்ன வெளிவந்ததோ அது வரை. அவை அவ்வளவிலிருந்தும் ராஜமார்த்தாண்டனின் கொங்கு தேர் வாழ்க்கை-2 முற்றிலும் வித்தியாசமான முயற்சியும் செயலுமாகும். ராஜமார்த்தாண்டன், இன்றைய தமிழின் சிறுபத்திரிகை உலகினுள்ளேயே தெரியப்பட்டவர். இருபத்து ஐந்து வருட காலமாக இவ்விலக்கிய உலகில் உலகிக் கொண்டு இருப்பவர். கொல்லிப்பாவை என்னும் இலக்கிய சிறுபத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு கவிஞர். கவிஞர் என்று நான் சொல்லித் தெரிய வேண்டியவர். 55-56 வயதாகும் இவரது முழுத் தொகுப்பு ராஜமார்த்தாண்டன் கவிதைகள். சுமார் 140 பக்கங்களில் அந்த அளவு எண்ணிக்கை கொண்ட கவிதைகளை உள்ளடக்கியது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்தான் வெளிவந்தது. அது என் நோக்கில் அவரை ஒரு சிறப்பான, ஒதுக்கிவிட முடியாத கவிஞராக அறிவித்தது. ஆனால் டமாரச் சந்தங்கள்தான் இங்கு யார் செவியையும் எட்டுகின்றன. இவையெல்லாம் தகுதியாகக் கணிக்கப்படாதபோதிலும், அவர் தொகுத்துள்ள கொங்கு தேர் வாழ்க்கை எனக்கு மிகச் சிறப்பாக வெளிவந்துள்ளதாகத் தோன்றுகிற தென்றால், அதற்குக் காரணமாக இருந்த தகுதிகள்

நான் மேற்சொன்னவைதான் என்று நான் சொல்லுவேன். இத்தொகுப்பு புதுக்கவிதையின் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து அதன் ஆரம்பங்களையும், பின் இன்று வரைய அதன் வளர்ச்சியையும், பங்களிப்பையும் பதிவு செய்கிறது. 1964-லோ என்னவோ சி.சு.செல்லப்பாவின் புதுக்குரல்களிலிருந்து தொடங்குகிறது, புதுக்கவிதையின் பங்களிப்பைப் பதிவு செய்யும் காரியம். அது விமர்சனபூர்வமானதுதான் என்றபோதிலும் தான் துவக்கி வைக்கும் தன் முதல் அடிவைப்பு என்ற உற்சாகமும் அதில் கலந்துள்ளது. இன்று அவரே ஒதுக்கக்கூடிய கவிதை முயற்சிகள் பல அதில் உண்டு. ஆனால் அது மிக நேர்மையான, இதயபூர்வ

மான காரியம். ஆனால் பின் வந்தவை எல்லாம் குழு விசுவாசங்கள், அரசியல் பார்வைகள், ஜாதித் தோழமைகள், சொந்த நட்பு, விரோதங்கள் பின்னிருந்து தூண்டப் பிறந்தவை. அல்லது, வம்பு எதற்கு, எல்லோரையும் மகிழ வைக்கலாமே என்று புல்லுக்கும் நெல்லுக்கும் ஒருங்கே பொசிய வைத்த சர்வபூத ரக்ஷகர்கள் அவர்கள். கவிஞர்களையே 'ஆளுக்கு ஒன்றிரண்டு கொடுங்கள்' என்று கேட்டுப் பெற்ற தொகுப்புகள். அது பிச்சைக்காரன் சாம்பாராக இருக்கும். ஒரு கடையில் கிடைத்த ஒரு கத்தரிக்காய், இன்னொன்றில் ஒரு வெண்டைக்காய், இப்படியான கலவை. எல்லாமே. ஆமாம், எல்லாமேதான். நிர்ந்தாகக்ஷண்மமான, விருப்பு வெறுப்புகளை ஒதுக்கிய விமர்சனபூர்வமான முயற்சிகள் இல்லை. அப்படி ஒரு தொகுப்பு வெளிவந்ததுதான். ஆனால் அது சாகித்ய அகாடமியின் பாரதிய ஸம்காலீன் என்ற ஹிந்தி வெளியீட்டிற்காக நான் தொகுத்தது. ஆனால் அது கணக்கில் சேர்க்கப்பட மாட்டாது. காரணம் ஒன்று: அது ஹிந்தியில் வெளிவந்தது. இரண்டாவது, ராஜமார்த்தாண்டனின் வீச்சும் பரப்பும் அதற்கு இருக்கவில்லை. 10 வருடங்களுக்கு முந்திய தொகுப்பு அது. இந்த பத்து வருடங்களில் கவிஞர்களும் கவிதாயினிகளும் நிறைய அவதரித்துவிட்டார்கள். எங்கள் நாட்டில் தெருவுக்கு ஒரு கவிக்கோ, பேட்டைக்கு ஒரு கவியரசு தோன்றியுள்ளார்கள்.

ராஜமார்த்தாண்டனின் தொடர்ந்த ஈடுபாடு, தன் விருப்பத்திற்கும் மகிழ்வுக்கும் என்றே கொண்ட ஈடுபாடு தமிழ்க் கவிதைதான். வெளிவரும் கவிதைத்

தொகுப்புகளையெல்லாம் ஒன்று விடாது தொடர்ந்து கவனித்து வருபவர். இது அவரை நண்பர்களிடையே கேலிப் பொருளாக்கியும் இருக்கிறது என்று அவரே சொல்கிறார். அது பற்றிக் கவலை இல்லை. தனக்கு ஈடுபாடுள்ள மகிழ்ச்சி தரும் காரியம். அவருடைய தொகுப்பைப் பார்க்கும்போது, கவிதைத் தொகுப்பு என்று அச்சிட்டு வெளிவந்தவை எதுவும் அவர் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை என்று தோன்றும். இப்படி ஒரு சிரத்தையான மொத்தப் பார்வை செலுத்தியவர் என்று இன்னொருவரை நான் சொல்ல முடியாது என்றே நினைக்கிறேன்.

முதலில் ராஜமார்த்தாண்டனின் கவிதை பற்றிய பார்வையைச் சொல்லிவிட வேண்டும். அதற்கு அவர் கவிதை ஒன்றையே உதாரணிக்கலாம்:

ஒரு பறவையின் பறத்தலென
இயல்பாய்
ரம்மியமாய்
சலிப்பற்றதாய்
பிரமிப்பாய்
புத்தம் புதிதாய்
ஜீவத்துடிப்புடன்
இருக்க வேண்டும்
கவிதை

இவற்றில் முக்கியமானதாக இயல்பு, பிரமிப்பு, ஜீவத்துடிப்பு என்னும் மூன்று அளவுகோல்கள் இவரது தொகுப்பு முழுதிலும் செயல்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். புதுக்கவிதையின் ஆரம்ப காலகட்டத்திலிருந்து, அதாவது முப்பதுகளின் புதுமைப்பித்தனின் மகா காவியம் தொடங்கி நேற்றைய ஃப்ரான்ஸிஸ் கிருபா வரை 93 கவிஞர்களின் 893 கவிதைகள் 460 பக்கங்களுக்கு மேல் விரிகின்றன. இன்றைய புதுக்கவிதையின் பங்களிப்பு முழுவதுக்குமான கவிதைகளினாலேயே ஆன ஒரு தொகுப்பு, ஒரு பார்வை, ஒரு கணக்கெடுப்பு, ஒரு மதிப்பீடு என்று பலவிதமாகச் சொல்லிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

இதில் புதியவர், பழையவர் என்ற பாகுபாடில்லை. தன் நோக்கில் கவிதை எனப் பட்டதற்கு மாத்திரமே இங்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேட்டுக்குடியிலிருந்து மக்களுக்கு எடுத்துச் சென்றதோ, பாட்டாளி மக்களின் போராட்டத்திற்குக் கருவியானதோ, ஜனரஞ்சகப்படுத்தியதோ, சித்தாந்தங்களுக்கு குரல் கொடுத்ததோ, நவீன மோஸ்தர்களை, பன்முகத் தயாரிப்புகளை, படிம அலங்காரங்களை மேற் கொண்ட 'பார் பார் பட்டணம் பார்' பயாஸ்கோப் வித்தைகளோ இங்கு இல்லை. இப்படிச் சொல்வது புரியாது போகலாம். இப்படிச் சொல்லிப் பார்க்கலாமே. புதுக்கவிதைக்காகப் போராடி இயக்கமாக வளரச் செய்த சி.சு.செல்லப்பாவோ, புதுக்கவிதை வரலாறு எழுதிய வல்லிக்கண்ணனோ, வானம்பாடிகளென சிறகடித்து வானத்தில் பறந்த வானம்பாடிகள் எவருமோ, சாகித்திய அகாடமி பரிசு பெற்ற எந்த ஜாம்பவானுமோ, கட்சிகள், அதிகாரங்கள், தலைமைகளின், சினிமாவின் ஜொலிப்புகளில் பிரகாசிக்கும் எவருமோ கவிதைக்குப் பங்களித்ததாக ராஜமார்த்தாண்டன் கருதவில்லை. அவர்கள் நிர்தாஷ்ணயமாகத் தமிழ்க் கவிதையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். கவிக்கோக்களின், கவியரசுகளின் தர்பார்களில் ராஜமார்த்தாண்டன் காலடி

பதிவதில்லை. ராஜமார்த்தாண்டனது வாக்குமூலமாக அவர் கவிதை ஒன்றையே இங்கு தரலாம் என்று தோன்றுகிறது.

எழுது எழுது என்றாய்
எழுதினேன்

உன் மீசையின் கம்பீரத்தைப்
போற்றவில்லை என்று ஆத்திரம் கொள்கிறாய்
மீசையின் வரலாறு தெரியுமா?
அதன் வகைகள் அறிவாயா?
மீசையைப் பற்றி அந்த ஆங்கிலக் கவிஞன் எழுதிய
சர்ரியலிஸக் கவிதை படித்திருக்கிறாயா?
கேள்விகளை அடுக்குகிறாய்.

நண்பனே உன் கற்பனை மீசையைத் திருகி
நீ கொள்ளும் பரவசம்
எவ்விதம் நானறிவேன்?
எங்ஙனம் அது குறித்து எழுதுவேன்?

ஆக, திருகிய மீசைகளைக் கண்டு உடல் வியர்த்துப் போகாது, தன் இயல்பில் கவிதைகளை, கவிக்குரல்களை அவர் தேடித் தேடிச் சேர்த்திருக்கிறார். ஓர் இடத்தில் கிடைக்கச் செய்திருக்கிறார். பிரமிக்க வைக்கும் சேகரிப்பு, தாஷ்ணயமின்மை, உழைப்பு. கொங்கு தேர் வாழ்க்கை என்று தலைப்பிட்டதற்கேற்ப அஞ்சிறைத் தும்பியாக சலிப்பின்றிப் பறந்து பறந்து தேன் சுவை மாத்திரமே குறியாகக் கொண்ட சேகரிப்பு.

இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம்: தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலோர் தம் எழுத்தைத் தவிர வேறு படித்தறியாதவர்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள் மிகவும் சிரத்தையோடு தமிழ் எழுத்து அத்தனையையும் தேடித் தேடிப் படிப்பவர்கள். ஆனால் எழுதும்போது மாத்திரம் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாத்திரமே அக்கறை கொள்வார்கள். தமிழ் எழுத்தின் பரப்பு முழுதும் யார் கவனத்திலும் இதுவரை பட்டதில்லை. சமாதானத்திற்கு ஒரு அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்படுவதை நான் கணக்கில் கொள்ளவில்லை. முதன் முறையாக ப. திருநாவுக்கரசு தொகுத்த புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதை இலங்கைத் தமிழர்களிலும் கவிஞர்கள் இருப்பதைத் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர் ஒருவர் அங்கீகரித்ததைச் சொன்னது. ஆனால் அது புலம்பெயர்ந்தோர் என்ற காரணத்தால் பிறந்தது. ஈழத்து எழுத்தையும் தன்னில் வந்து சேர்ந்த உபநதியாகக் காணும் பார்வை பிறந்துள்ளதைச் சொல்லாது. அப்பார்வை இங்கும் இல்லை, அங்கும் இல்லை. இயல் விருது ஒன்றுதான் தன் வழி தனித் தடம் தேடுகிறது. ராஜமார்த்தாண்டனின் தொகுப்பு இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர்களையும் தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டுள்ளது. இலங்கையிலேயே இன்னும் அங்கீகாரம் பெறாத, பேசப்படாத கவிஞர்கள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளார்கள். அகிலன், செழியன், திருமாவளவன், செல்வம் அருளானந்தம் போன்றோர். அங்கு பேசப்படும் முருகையன், சிவசேகரம் போன்ற பலர் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளனர். இதற்கும் மேலாக, காலத்துயர் என்ற ஒரு தொகுப்பைக் கொண்டு கவில்வரத்தினம் பற்றி பெரிதாக நினைக்காத என்னை, ராஜமார்த்தாண்டன்

தேர்ந்து தந்துள்ள வில்வரத்தினம் கவிதைகள், மறு பரிசீலனை செய்யத் தூண்டியுள்ளன. பெரிய தொகுப்பு ஒன்று அவரது வெளிவந்துள்ளதாமே... பார்க்க வேண்டும். இங்கு தமிழ்நாட்டில் மறக்கப்பட்ட அபி, இராமீனாட்சி போன்றோரை ராஜமார்த்தாண்டன் திரும்ப நினைவுக்குக் கொணர்ந்துள்ளார். பல புதிய பெயர்களையும், அவர்களது கவிதை மாதிரிகளையும் நான் இத்தொகுப்பிலிருந்து தெரிந்துகொள்கிறேன். திசோவேணுகோபாலனை இதில் காணாதது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர் தொடர்ந்து எழுதாதது காரணமாகுமா? பசப்பல் ராஜகோபாலன் என்று முன்னர் அறியப்பட்டவர், இப்போது முற்றிலுமாகத் தன்னை விலக்கிக் கொண்டவர் கவனமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளார். பல புதியவர்கள், தொடக்கத்தில் ஒரு சில கவிதைகளே எழுதி காலடி பதித்தவர்கள் இடம்பெற்றிருக்கிறார்கள். இத்தகைய பரப்பும் வீச்சும் கொண்ட தொகுப்பில் அவர்கள் இடம்பெற்றிருப்பது அவர்களுக்கு உற்சாகம் தரலாம்.

அதன் வளம் முழுவதையும் ஒரு பறவையின் வேகமும் வீச்சும் பரப்பும் கொண்டு, திரும்பவும் அஞ்சிறைத் தும்பியாகச் சேகரித்த தேன். இறைவனைப் போல காமம் செப்பாது செய்த காரியம் இல்லை. காமம் செப்பும் காரியம்தான். மலர்களைத் தேடும் காமம். தேனில் கொண்ட காமம். சங்க இலக்கியம் தொடங்கி நேற்றைய செய்குத்தம்பிப் புலவர் வரை, ஊர்பேர் தெரியாத, காலம் தெரியாத தனிப்பாடல் திரட்டுப் புலவர்களையும் சேர்த்து, தமிழ் வளம் அத்தனையையும், ஒவ்வொரு காலத்தின், ஒவ்வொரு கவிஞரின் குரல்கள் அத்தனையையும், மாதிரிக்கு சிலவென்று தன் ரசனை ஒன்றே அளவுகோலாகக் கொண்டு தொகுத்து நமக்கு அளித்துள்ளார். 1800 வருட கால நீட்சியில் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்த அத்தனை பேரும் காட்சி தந்து நம்மோடு உறவாடிச் சென்று மறைகிறார்கள். ஒவ்வொரு கவிஞரின் ஒவ்வொரு நூலின் தேர்ந்தெடுத்த பாடல்கள் மாத்திரமல்ல, அந்த ஒவ்வொரு கவிஞர் பற்றியும், காலம் பற்றியும் ஒரு அறிமுகக் குறிப்பும் தருகிறார். பாடலின்

ராஜமார்த்தாண்டனின் தொடர்ந்த ஈடுபாடு, தன் விருப்பத்திற்கும் மகிழ்வுக்கும் என்றே கொண்ட ஈடுபாடு தமிழ்க் கவிதைதான். வெளிவரும் கவிதைத் தொகுப்புகளையெல்லாம் ஒன்று விடாது தொடர்ந்து கவனித்து வருபவர்... அவருடைய தொகுப்பைப் பார்க்கும்போது, கவிதைத் தொகுப்பு என்று அச்சிட்டு வெளிவந்தவை எதுவும் அவர் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை என்று தோன்றும். இப்படி ஒரு சிரத்தையான மொத்தப் பார்வை செலுத்தியவர் என்று இன்னொருவரை நான் சொல்ல முடியாது என்றே நினைக்கிறேன்.

இத்தொகுப்பில் காணும் 460 பக்கங்களும், 893 கவிதைகளும் நமக்கு இன்றைய கவிதை வளத்தை அறிமுகப்படுத்துபவை. ஒரு பக்கம், ஒரு கவிதை கூட நமக்கு ஏமாற்றம் தருவதாக இராது. தன் கவிதை உலகம் பற்றியும், தன் தமிழ்க் கவிதையின் விமர்சனபூர்வமான வாசிப்பும் அனுபவமும் பற்றி புதுக்கவிதை வரலாறு என்ற வரலாறும் விமர்சனமும் அடங்கிய புத்தகத்தை இத்தொகுப்பின் நியாயத்திற்கான விரிவான முன்னுரையாகக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு குரல் அடங்கிய, பந்தாக்கள் எதுவும் அற்ற ஆனால், எந்த பந்தாவையும் அலட்சியம் செய்து தன் வழிச் செல்லும் ஒரு ரசிகனை, கவிஞனை இங்கு நான் குறிப்பிட்ட ராஜமார்த்தாண்டனின் புத்தகங்கள் அனைத்திலும் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் இவ்வளவு சொல்வது அதிகம் என்று தோன்றலாம். ஆனால் உண்மை. இது கொங்குதேர் வாழ்க்கை - 2.

அடுத்து சொல்லப்போகும் கொங்குதேர் வாழ்க்கை - 1 பற்றி முதலில் பேசியிருக்க வேண்டும். இத்தொகுப்பு சிவகுமார் தொகுத்தது. சிவகுமார் தீவிர இலக்கிய ரசிகர். இசையில் அதிகம் ஆழ்ந்தவர். எழுதுவதிலோ, தன்னைப் பிராபல்யப்படுத்திக் கொள்வதிலோ விருப்பம் இல்லாதவர். மறுபடியும், இத்தொகுப்பு போன்ற ஒன்று இதுவரை தமிழில் நாம் காணாத ஒன்று. யாரும் சிந்தித்தும் பார்க்காத ஒன்று. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுவதையும்,

பாடபேதம் இருப்பின் அது பற்றியும் குறிப்பு உண்டு. அது போக உரையாசிரியர்கள் பற்றியும், அவை வெளிவந்த ஆண்டு பற்றியும், பதிப்பாசிரியர் பற்றியும் நமக்கு விவரங்கள் தரப்படுகின்றன. பாடல்கள் மாத்திரமல்ல, உரையாசிரியர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் தந்த உரைவளம் பற்றியும், இறையனார் அகப்பொருளிலிருந்து அழகிய மணவாள நாயனார் வரை, அவரவர் உரைகளின் உதாரணங்களோடு. இவற்றோடு இத்தொகுப்பில் உள்ள நூல்களின் இப்போதுள்ள பதிப்புகள், வெளியீட்டாளர் போன்ற விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இச்சேகரிப்பு தெரிந்த நூல்கள், கவிஞர்களைத் தொகுத்த காரியமல்ல. நானும்தான் செய்யக்கூடும், புறநானூற்றிலிருந்து, குறந்தொகையிலிருந்து சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து என்று தொடங்கி திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி என்று நான் உலகறிந்தவற்றிலிருந்து பிய்த்து எடுத்துத் தொகுக்கக்கூடும். எனக்கு ஆழ்ந்த ரசனையோ, தெரிவோ தேவை இல்லை. இப்படிப்பட்ட தொகுப்புகள்தான் இன்று வரை தரப்பட்டுள்ளன. சிவகுமார் செய்துள்ளது போன்ற வீச்சிலும் பரப்பிலும் எதுவுமே நடந்ததில்லை என்பது போக, ஒரு குறுகிய கால வரையறை, தனியொரு கவிஞர் என்று கூட ஒரு கவிதவ அனுபவத்தை எந்தத் தொகுப்பாளரும் காட்டியதில்லை. பாரதியின் இன்கவித்திரட்டு முதல், இன்று காணும் புதுக்கவிதைத் தொகுப்புகள் வரை. பாரதிதாசன் கவிதைத் தொகுப்பு

ஒன்று தர பணிக்கப்பட்டவர் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகியும் இன்று வரை அக்கவிஞர் அத் தொகுப்பைத் தந்தபாடில்லை. சிவகுமாரின் தொகுப்பில் புறநானூறும், கம்பனும், சேக்கிழாரும், ஆண்டாளும், ஜெயங்கொண்டாரும் மாத்திரம் இல்லை. புறத்திரட்டிலிருந்தும் ஒரு சில பாடல்களே எஞ்சிய காவியங்களிலிருந்தும் பொறுக்கப்பட்டவையும் உண்டு. வளையாபதி, குண்டலகேசி போன்றவை. தகடூர் யாத்திரையும், நீலகேசியும் இதில் உண்டு. ஆசிரிய மாலை, வாழார் மும்மணிக்கோவை, பொன் வண்ணத்து அந்தாதி, திரிசிராமலை அந்தாதி, வச்சத்தொள்ளாதிருயிரம், வருணகுலாதித்தன் மடல், சேயூர் முருகன் உலா, ஷம்சத்தாசீன் கோவை போன்றவற்றை யார் கேட்டிருக்கிறார்கள்? யார் கண்டார்கள்? அஞ்சிறைத் தும்பிதான் ஒரு மலர் விடாது தேடித் தேடிப் பறந்து அலையும். தேன் என்றால் மாத்திரமே காமம் செப்பும் தும்பி அது. இதுகாறும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுதையும் தன் கவித்வ ரசனைக்காகவே தேடித் துருவி இரண்டாயிர நீட்சியையும் ஒரு ஒன்றிணைந்த பார்வைக்குள் கொண்டுவர, நமக்குத் தர யாரும் நினைத்துப் பார்த்ததாக, திட்டமிட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இத்தொகுப்பில் தமிழ் இலக்கிய முழுமையுமே நம்முடன் சம்பாஷிக்கிறது. அந்த சம்பாஷணை நமக்கு பல மகிழ்ச்சி தரும் ஆச்சரியங்களைத் தரவிருக்கிறது. எனக்குத் தந்தது.

இவ்விரண்டு தொகுப்புகளும் நமது கவித்வ ரசனைக்கு ஒரு கொடை. ஆண்ட தமிழ் மரபுக்கு எந்தக் குந்தகமும் ஏற்பட்டுவிடாதபடி இவ்விரண்டு தொகுப்புகளையும் யாரும் கண்டுகொள்ளவும் இல்லை, பேசவும் இல்லை. இவை பற்றி ஏதும் செய்தியும் இல்லை.

அடுத்து நான் பேசப்போவது வேறு வகைக் கொடை பற்றி. ஆம், இவையும் கொடைகள்தாம். இரண்டும் மொழிபெயர்ப்புகள். இப்போது மொழி பெயர்ப்புகள் நிறைய வரத் தொடங்கியுள்ளன. முப்பது நாற்பதுகளிலும் தமிழுக்கு நிறைய மொழி பெயர்ப்புகள் வந்தன. அவை ஒரு உத்வேகத்தோடு, சேவை உணர்வோடு செய்யப்பட்டவை. மொழி பெயர்த்தவர்களும் சரி, பிரகரித்தவர்களும் சரி, இருவருக்குமே அந்த உணர்வுகள் உந்துதலாக இருந்தன. பின்னர் அது மறைந்துபோனது. வியாபாரமும், வெகுஜன பிராபல்யமும் மேலோங்கின. இப்போது ஒரு அரை நூற்றாண்டு இடைவெளிக்குப் பிறகு மொழிபெயர்ப்பு மிகத் தீவிரமாகப் பரவியுள்ளது. தீவிரத்திற்குப் பெரும்பாலான காரணம் அரசியல் சித்தாந்தச் சார்பும், ஒரு மாதிரியான நவீன மோஸ்தர் மோகமும். இவற்றையும் மீறி சில நல்ல காரியங்கள் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. அநேகமாக இம்மொழிபெயர்ப்புகள் தமிழுக்கு ஒரு சேர்க்கையாக வந்துசேர்வதில்லை. மூல மொழிப் படைப்பின் பெருமையை மோஸ்தராகச் சொல்ல வந்தவை.

இம்மாதிரியான மோஸ்தர் காரியங்களுக்கு ஜப்பானிய ஹைக்கு வெகுவாகக் கைகொடுக்கிறது. தமிழில் ஹைக்கு எழுதவும் மொழிபெயர்க்கவும் நிறைய பேருக்கு ஆசை. புதுக்கவிதை ஈசல்கள் பறக்கும் காட்சி, ஹைக்குவில் காணக் கிடைக்காதது மனதுக்கு நிம்மதி அளிக்கிறதென்றாலும், இவையும்

ஈசல்களே என்பது நிம்மதி தருவதாயில்லை. யசனாரி கவாபாட்டா தம் எழுத்துக்கள் (நாவல்கள்) மேற்கத்திய உலகிற்குப் பிடித்துப்போனது பற்றி அவ்வளவாக உற்சாகம் காட்டவில்லை. என்னதான் அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டாலும், ஜப்பானிய கலாச்சார ஆன்மாவை இவர்களால் உணர முடியாது. அது சாத்தியமே இல்லை. சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரிந்திராது என்றுதான் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வளவுக்கும் கவாபாட்டா அதிகம் மேற்கத்திய உலகால் கவனிக்கப்பட்டவர். வசனத்தின் கதியே இதென்றால், தமிழில் ஹைக்கு எழுதுபவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது?

நான் பேச வந்த இரண்டு மொழிபெயர்ப்புகளும் தமிழுக்கு ஒரு சேர்க்கையாக, கொடையாக வந்துள்ளவை. அதற்கான காரணங்கள் இரண்டு. இரண்டும் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகள்; ஜப்பானிய சீன மொழிகளின் மூலக் கவிதைகள், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் மிக வெற்றிகரமாக, கவிதையாக வந்துள்ளன. தமிழில் அவை கவிதையாக, கவித்வ அனுபவம் தருவளவாக இருக்க வேண்டும். மூல மொழியில் இவை கவிதைகளாக உருவானவை என்பதும் மொழிபெயர்ப்பில் தொனிக்க வேண்டும். அத்தோடு கவிதை என்பது எப்போதும் சம்பந்தப்பட்ட மொழியின், கலாச்சாரத்தின் கட்டுக்குள் வாழ்வது (language and culture specific). மொழிபெயர்ப்பில் அந்த கலாச்சாரத்தின் தொனியின் மயக்கமும் வர வேண்டும். இவ்வளவு தேவைகளையும் இவ்விரண்டு மொழிபெயர்ப்புகளும் பூர்த்தி செய்கின்றன. சில மாதிரிகளைப் பார்க்கலாமே.

ஒன்று யுவன் சந்திரசேகர் மொழிபெயர்த்துத் தொகுத்துள்ள ஜென் கவிதைகள்; இவை ஏதும் ஜப்பானிய மொழியிலிருந்து நேராகத் தமிழுக்கு வந்தவை அல்ல. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழுக்கு வந்துள்ளவை. இருப்பினும் இவை ஒரு கவிதையில், பேசப்படும் புதிய பார்வையையும், மன சஞ்சாரத்தையும் நமக்கு உணர்த்துபவை. கவிதையாக வந்துசேர்ந்துள்ளவை. தான் இரண்டாம் கையாக மொழிபெயர்க்க எடுத்துக்கொண்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் உடன் தருகிறார் யுவன். இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று அரண் செய்யட்டும் என்று. ஒன்றிரண்டு மாதிரிகளைப் பார்க்கலாமே:

இரவு முழுதும்/தூங்க முடியவில்லை என்னால்/
என் படுக்கையில்/நிலா வெளிச்சம் கிடந்ததால்/
எங்கிருந்தோ ஒரு/குரல்/அழைப்பதைக்/கேட்டுக்
கொண்டிருந்தேன், தொடர்ந்து/

ஆமோதிக்கிற மாதிரி/பதிலளிக்கவில்லை எதுவும்.

ஸியி (நாடோடிப் பாடல்) சீனா, கி.மு. 600 – 300
All night I could not sleep/ because of the moonlight on
my bed/ I kept on hearing a voice calling/

Out of nowhere/ Nothing answered "yes".

வண்ணத்துப் பூச்சியே,/உன் இறக்கைகளை/
அசைக்கும்போது நீ/காணும் கனவு/ எதைப் பற்றி?

Oh butterfly/ what are you dreaming of/ when you move
your wings?

சி யோ நீ (பெண், ஜப்பான்) 1804
ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளிலிருந்து சுமார்
200 கவிதைகளைத் தேர்ந்து மொழிபெயர்த்திருக்
கிறார் யுவன் சந்திரசேகர். அவரும் ஒரு கவிஞர்.

ஜென் கவிதைகளைப் பற்றி, அதன் கலாச்சார மூலங்களைப் பற்றி, வரலாறு பற்றி ஒரு நீண்ட முன்னுரையும் தருகிறார். கடைசியில் இக்கவிதைகள் ஒரு தரிசனம், ஒரு மன நிலை என்பதையும் சொல்லியிருக்கிறார். கவிதைகளோடு, ஜப்பானிய பாரம்பரியச் சித்திரங்களும் உடன் காட்சி அனுபவத்தையும் தருகின்றன. அவையும் ஒரு மன நிலையின் விளைவுகள். எதுவும் குறிப்பாகச் சொல்வது மில்லை. சொல்வதாகக் கண்டால் நிறையவே அவை சொல்வதாகவும் தோன்றும். இதன் உச்சமான பாஷோவின் கவிதை ஒன்று.

இலையுதிர் கால அந்தி/வெற்றுக் கிளையில்/
காகம்

மட்குவோ பாஷோ, ஜப்பான், 1644-1694

Autumn evening/A crow on a bare branch.

அடுத்து சீன மொழியிலிருந்து கன்ஃபூசியஸுக்கும் முந்தி வாழ்ந்த லாவோ ட்சு என்ற ஞானியின் தாவோ தே ஜிங்-ஐ சூ தா காவோ என்னும்

எனவே, அவை நீண்ட காலம் வாழ்கின்றன.

இது இன்னும் நீண்டுபோகிறது. இருப்பினும் இவ்வளவே போதும், கிடைக்கவிருக்கும் அனுபவத்தைச் சுட்ட. இவை மிக எளிதானவையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் இந்த எளிமையும் தெளிவும் அதே சமயம் இவற்றின் முரண் குணத்தையும் (சொல்லியும் சொல்லாமலும்) கொணர்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல. சி.மணிக்கே உள்ள ஈடுபாடும், மொழி வன்மையும், சிரத்தையும்தான் நமக்கு இவ்வளவு எளிமையையும் தெளிவையும் தந்துள்ளன. மிக அழகிய புத்தகம். ஒரு கொடை. தமிழுக்கு ஒரு கொடை. முந்திய புத்தகம் போலவே இப்புத்தகத் திலும் இடையிடையே தரப்பட்டுள்ள புகைப்படங்களும் தாவோவைக் காட்சிப்படுத்துபவை. பார்ப்பதற்கு ஜப்பானிய பழங்காலச் சித்திரங்களை புகைப்படமெடுத்தது போலக் காட்சி தரும் இக்காட்சிகள் உண்மையில் மேற்குத் தொடர் மலைப்பிரதேசக் காட்சிகள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

நூறு பக்கங்களுக்கு மேல் விரியும் இப்புத்தகம்,

இப்போது மொழிபெயர்ப்புகள் நிறைய வரத் தொடங்கியுள்ளன. மூப்பது நாற்பதுகளிலும் தமிழுக்கு நிறைய மொழிபெயர்ப்புகள் வந்தன. அவை ஒரு உத்வேகத்தோடு, சேவை உணர்வோடு செய்யப்பட்டவை. மொழிபெயர்த்தவர்களும் சரி, பிரசுரித்தவர்களும் சரி, இருவருக்குமே அந்த உணர்வுகள் உந்துதலாக இருந்தன. பின்னர் அது மறைந்துபோனது. வியாபாரமும், வெகுஜன பிராபல்யமும் மேலோங்கின.

சீனரே ஆங்கிலத்தில் தந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து சி.மணி தமிழுக்குத் தந்துள்ளது. இதில் பலர் மேற்பார்வையும் உழைப்பும் சி.மணிக்கு உதவியுள்ளது. தாவோ தே ஜிங்-ஐ தரிசனம் என்பதா, ஸ்லோகங்கள் என்பதா கவிதை என்பதா, தெரியவில்லை. வேதங்கள் என்ன, கவிதையாகவும், தரிசனங்களாகவும், எல்லாமாகவும் இருப்பது போலத்தான் இவையும். ஒரு அனுபவத்தை, மன நிலையை, தரிசனத்தை இவை சொல்கின்றன. உதாரணத்திற்கு,

வாசலைத் தாண்டிப் போகாமலே

உலகம் அனைத்தையும்

ஒரு மனிதன் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்க்காமலே

வானத்துத் தாவோவை

ஒரு மனிதன் பார்க்க முடியும்.

அதிகம் பயணிக்கும் ஒருவன்

மிகவும் குறைவாகவே தெரிந்துகொள்கிறான்.

எனவே, ஞானி பயணம் செய்யாமலே

எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்கிறான்;

எனவே, அவன் எதுவும் பார்க்காமலே

எல்லாவற்றுக்கும் பெயர் தருகிறான்;

எனவே அவன் எதையும் செய்யாமலே

எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்.

இன்னும் ஒரு சில வரிகளே உதாரணத்திற்கு:

வானம் நீடித்திருக்கிறது.

வையகம் நிலைத்திருக்கிறது.

அவை நீடித்திருப்பதும் நிலைத்திருப்பதும்

அவை தமக்காக வாழ்வதில்லை என்பதால்.

தாவோ பற்றிய விளக்கங்கள், உதவிய புத்தகங்கள், கலைச் சொற்கள் பற்றிய விளக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுள் கொண்டது.

திரும்பவும், இச்சிறப்பான வெற்றிகரமான மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றியும் ஏதும் பேசப்படவில்லை. தமிழ் உலகம் கண்டுகொள்ளவும் இல்லை. ஏனெனில் இவை கொடைகளாகிப் போய்விட்டன. ஆனால் இந்நான்கு புத்தகங்களும் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமும், உற்சாகமும் நிறைந்த கணங்களைக் கொடுத்தன.

1. கொங்கு தேர் வாழ்க்கை - 1, எஸ். சிவகுமார்: பாடல் தொகுப்பு: சங்க காலம் தொட்டு 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை. பக்கம்: 432
2. கொங்கு தேர் வாழ்க்கை - 2, ராஜமார்த்தாண்டன்: புதுக்கவிதைத் தொகுப்பு: 93 கவிஞர்கள், 893 கவிதைகள்: பக்கம்: 462
3. ராஜமார்த்தாண்டன் கவிதைகள்
4. புதுக்கவிதை வரலாறு: (ராஜமார்த்தாண்டன்) பதிப்பு: யுனைடெட் ரைட்டர்ஸ்: 130/2, அவ்வை ஷண்முகம் சாலை, கோபாலபுரம், சென்னை - 86.
5. தாவோ தே ஜிங்: லாவோ ட்சு (தமிழில் - சி மணி), பதிப்பு: கரியா, 2, 24வது கிழக்குத் தெரு, திருவான்மியூர், சென்னை - 41
6. பெயரற்ற யாத்ரீகன்: ஜென் கவிதைகள்: (தமிழில் - யுவன் சந்திரசேகர்), உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29, சுப்பிரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை - 18.

என்னை உயிரோடு வைத்திருப்பவர் அவர்

டேவிட் செடாரிஸ் (David Sedaris)

சந்திப்பு : அ. முத்துலிங்கம்

நான் சோர்ந்துபோயிருந்த ஒரு நாள் மாலை எனக்கு ஒரு தொலைபேசி வந்தது. ஒரு பெண் பேசினாள். டேவிட் செடாரிஸ் ரொறொன்ரோ வருகிறார். அவரைச் சந்திப்பதற்கு உங்களுக்கு ஒரு மணி நேரம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம், சம்மதம்தானே என்றாள். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அவள் மேலும் பல விபரங்களைத் தந்துவிட்டு டெலிபோனைத் துண்டித்தாள்.

டேவிட் செடாரிஸை நான் சந்தித்ததில்லை. அவர் பெரிய அமெரிக்க எழுத்தாளர். 2004ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது அவருடைய *Dress Your Family in Corduroy and Denim* என்ற புத்தகம். நியூ யோர்க் டைம்ஸ் வெளியிடும் ஆகத் திறமான புத்தகங்களின் பட்டியலில் முதலாம் இடத்தைப் பிடித்து வெகு காலம் வைத்திருந்தது. அந்த எழுத்தாளரை எனக்கு கடிதம் மூலமாகவும், டெலிபோன் மூலமாகவும்தான் தெரியும். ரொறொன்ரோ வந்தால் என்னுடன் தொடர்பு கொள்வதாக அவர் சொல்லியிருந்தார். நான் அது மரியாதையான வார்த்தைகள் என்று நினைத்தேன். யூன் மாதம் 29ஆம் தேதி காலை ஒன்பது மணிக்கு ரொறொன்ரோ ஜேர்மையின் ஹொட்டலில் சந்திப்பு என்று ஏற்பாடு. இது பேட்டியல்ல, ஆனபடியால் நான் ஒரு வித ஆயத்தங்களும் செய்யத் தேவையில்லை. அவருடன் சாதாரண உரையாடல், மனம் விட்டுப் பேசலாம்.

ஹொட்டல் வரவேற்பறையில் அவரைச் சந்தித்து வணக்கம் என்றேன். எனக்கு அவரை அடையாளம் காண்பதில் பிரச்சினையே கிடையாது. அவருடைய படங்களைப் புத்தகங்களில், பத்திரிகைகளில் எத்தனை தடவை பார்த்திருக்கிறேன்.

நேற்று மாலையா வந்தீர்கள் என்று ஆரம்பித்தேன்.

நேற்று இரவு வந்தேன். ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக ஐந்து நேர்காணல்களை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். Toronto Star, Globe and Mail, National Post, இன்னும் சில ரேடியோக்காரர்களும் வந்திருந்தார்கள். இரவு நான் படுக்கும்போது இரண்டு மணி.

இன்று எப்படி?

நீங்கள்தான் முதல். இது வெறும் சந்திப்பு. அதனால் பரவாயில்லை. உங்களுக்கு பிறகு ஆறு நேர்காணல்கள். இரவு ஏழு மணிக்கு புத்தக வாசிப்புக் கூட்டம். நாளை காலை ஆறு மணிக்கு மறுபடியும் விமானத்தைப் பிடிக்க வேண்டும்.

இப்படி கூட்டங்களும், நேர்காணல்களும் உங்களுக்கு அலுப்பு தருவதில்லையா?

எல்லாமே பழகிவிட்டது. மே 29ஆம் தேதி புத்தக வாசிப்புச் சுற்றுலா தொடங்கியது. முப்பது நாட்கள்,

முப்பது கூட்டங்கள். ஒரு நாள் தங்கிய ஹொட்டலில் அடுத்த நாள் தங்கியது இல்லை. நான் கொடுத்த நேர்காணல்கள் ஒன்றையும் படித்தது கிடையாது. ரேடியோக்களைக் கேட்டதும் கிடையாது. நேரமும் இல்லை. அது சரி, நீங்கள் எங்கே வேலை பார்த்தீர்கள் என்றார்.

நான் பல நாடுகளில் வேலை செய்திருக்கிறேன். ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் மாத்திரம் 20 வருடங்கள் என்றேன்.

அவர் தன்னுடைய ஆண் நண்பரைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினார். அவருடைய பெயர் ஹ்யூ ஹாம்ரிக். ஹ்யூவினுடைய தகப்பன் அமெரிக்க தூதரகத்தில் வேலை பார்த்தார். ஆகவே ஹ்யூ சிறுவயதில் பல ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் - கொங்கோ, சோமாலியா, எத்தியோப்பியா - வசித்திருக்கிறார். சமீபத்தில் அவர்கள் சோமாலியாவுக்குப் போவதற்கு திட்டம் போட்டார்கள். அங்கே பெண்கள் பருவம் வரும்போது பெண் உறுப்பைச் சிதைத்து அதை ஒரு சடங்கு போல கொண்டாடுவார்கள். அதைப் பற்றி எழுதுவதற்காக அனுமதி கேட்டு விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். ஆனால் கடைசி நிமிடத்தில் அது நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டது.

உங்களுடைய அவுஸ்திரேலியப் பயணம் பற்றிய கட்டுரை நியூ யோர்க்கரில் நன்றாக வந்திருக்கிறது. இதுதான் முதல் தடவை உங்கள் ஆண் நண்பரைப் பற்றி இவ்வளவு விவரமாக நீங்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்படியான கட்டுரைகள் இன்னும் நிறைய எழுதலாமே.

நான் உல்லாசப் பயணம் போவது வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. புத்தக வாசிப்புக் கூட்டங்களுக்கு ஓயாமல் போவதால் பிரயாணம் என்றாலே எனக்கு அலுத்துவிட்டது. ஆசியாவுக்குப் போக வேண்டும்

என்பது என் ஆசை. தாய்லாந்துக்கு மட்டும் போயிருக்கிறேன். இந்தியாவுக்கு பயணிக்க வேண்டும் என்று பல நாளாகத் திட்டம் போட்டு இன்னும் சரிவரவில்லை. அகில் சர்மாவின் The Obedient Father நாவலை வாசித்ததிலிருந்து இந்த ஆவல் கூடியிருக்கிறது.

அகில் சர்மா காட்டும் இந்தியா சரியான இந்தியா அல்ல. அவர் இந்தியாவை விடும்போது அவருக்கு ஆறு வயது. அதற்குப் பிறகு அவர் தன்னுடைய விடுமுறைகளை மட்டுமே அங்கே கழித்திருக்கிறார். ஒரு வெளிநாட்டுக்காரரின் பார்வையிலேயே அதை எழுதியிருக்கிறார்.

எப்படி சொல்கிறீர்கள்?

ஒரு இடத்தில் அவர் எழுதுவார், என்னுடைய அம்மா வீட்டிலே செருப்பு அணியாமல்தான் நடமாடுவார் என்று. எல்லா அம்மாமாருமே இந்தியாவில் வீடுகளில் செருப்பு அணியாமல்தான் நடமாடுவார்கள். ஒரு வெளிநாட்டுக் கண்தான் இதை அவதானிக்கும். ஒரு இந்தியர் அதைப் பற்றி எழுத மாட்டார். இப்படி இன்னும் பல. வேறு புத்தகங்கள் படித்தீர்களா இந்தியாவைப் பற்றி?

ஏன் இல்லை. அதிலே ஒன்று Rohinton Mistry எழுதிய The Fine Balance. இந்தியாவில் நிலவும் சாதிக் கொடுமை பற்றியும், வறுமை பற்றியும் சொல்லும் நாவல். இரண்டு தையல்காரர்கள், மாமனும் மச்சானும் சாதிக் கொடுமையில் இருந்து தப்புவதற்காக தங்கள் கிராமத்தை விட்டு ஓடுகிறார்கள். நிறையத் துயரமும், சிறு சிறு மகிழ்ச்சிகளும் உண்டு. ஆனால் இறுதி வரை நிரந்தரமான சந்தோசம் அவர்களுக்கு இல்லை.

ஒரு வறுமையான இந்தியாவைப் பார்ப்பதற்குத் தானா போவீர்கள்?

எனக்கு ஒரு வறுமையான இந்தியாவுக்கோ, சாதி வெறிபிடித்த இந்தியாவுக்கோ அல்லது ஊழல் நிறைந்த நாட்டுக்கோ சுற்றுலாப் பயணியாகப் போவதற்கு விருப்பமில்லை. இந்தியாவிலே எத்தனை பேர் சுற்றுலா போகும் வசதி படைத்தவர்கள்? சுற்றுலா போக வசதி படைக்காதவர்கள் வாழும் ஒரு நாட்டுக்கு சுற்றுலா போவது சரியில்லை. ஆனால் பணி நிமித்தமாகப் போகலாம். நான் பணி நிமித்தமாகப் போகலாம் என்று இருக்கிறேன். ஒரு பஸ் நிறைய பிரிட்டிஷ் முதியோர்களை ஏற்றிக்கொண்டு இந்தியா போகவே எனக்கு விருப்பம். இந்த முதியவர்கள் இந்தியாவை, தாங்கள் முந்தி ஆண்ட ஒரு நாட்டை எப்படி பார்க்கிறார்கள், அவர்கள் என்ன கற்கிறார்கள், எதை ஏற்கிறார்கள், எதைத் தள்ளி வைக்கிறார்கள் என்று அவதானித்து ஒரு கட்டுரை எழுதுவது. இந்தியாவை இப்படி பார்க்கவே நான் விரும்புகிறேன், ஒரு சுற்றுலாப் பயணியாக அல்ல.

நீங்கள் எட்ட செய்து சமீபத்தில் வெளியான 'Children Playing Before a Statue of Hercules' ஒரு பொக்கிசம் போன்றது. எனக்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் நிரம்ப பிடிக்கும். ஏனென்றால் ஒரு புத்தகத்தில் பல எழுத்தாளர்களை சாம்பின் பார்க்க முடியும். அதன் பிறகு உங்களுக்குப் பிடித்த எழுத்தாளரின் புத்தகங்களை வாங்கிப் படிக்கலாம். அதிலும் புத்தகத்திற்கு நீங்கள் கொடுத்த தலைப்பு அபூர்வமானது.

அந்தத் தலைப்பு எப்படி வந்தது தெரியுமா? நான் தொகுப்பிற்கு ஒரு தலைப்பு தேடிக்கொண்டிருந்

தேன். அந்த நேரம் மியூனிச் நகர மியூசியம் ஒன்றில் இருந்த ஓவியம் என் கண்ணில் பட்டது. 'Children Playing Before a Statue of Hercules' என்ற தலைப்பு எனக்கு நல்லாகப் பிடித்துக்கொண்டது. ஹேர்குலிஸ் ஒரு பலவான். அவன் முன்னிலையில் ஒன்றும் அறியாத பாலகர்கள் விளையாடுவார்கள். இந்தத் தொகுப்பில் எழுதியிருக்கும் எல்லோருமே பலவான்கள். இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கும் நானும், வாசகர்களும் அறியாப் பாலகர்கள் போல. அந்தப் பொருள் தொனிக்க கொடுத்த தலைப்புத்தான் இது என்றார் டேவிட்.

தொகுப்பில் எனக்கு அலிஸ் மொன்றோவின் கதை பிடித்துக்கொண்டது. கதையின் தலைப்பு Half A Grapefruit. அவர் எழுதிய எல்லாக் கதைகளிலும் பார்க்க இதுதான் மிகச் சிறந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். இதை முன்பே படித்திருக்கிறேன். ஆனால் தொகுப்பில் படிக்கும்போது ஒரு கூடிய freshness சேர்ந்திருக்கிறது. இவர் ஒரு கனடிய எழுத்தாளராக இருந்தும் இவரை என்னால் இதுவரை சந்திக்க முடிந்ததில்லை.

எனக்கும் அலிஸ் மொன்றோவைப் படிக்கும். நான் எழுத ஆரம்பித்த காலங்களில் அவருடைய எழுத்தைப் புத்தகங்களில் இருந்து நகல் எடுத்து, கையினால் எழுதி வைத்து படிப்பேன். உங்களுக்கு Richard Yates உடைய கதை பிடித்ததா?

அதுவும் ஒரு அபூர்வமான கதைதான். நான் இதற்குமுன் படிக்காதது. Oh, Joseph, I'm So Tired என்ற தலைப்பு. அலுப்பான தலைப்பு. வேறு நல்ல தலைப்பு கொடுத்திருக்கலாம். 'The Night Sounds' நல்லாக இருந்திருக்கும். எனக்குப் பிடித்தது அந்த subject. ஒரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் உருவத்தைச் சிலையாக செய்வது பற்றிய கதை. நல்ல கதைசொல்லல், நல்ல மொழி. அந்தக் கதையில் ஏற்படும் திருப்பம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. ஆனால் அந்தத் திடுக்கிடல் சுதாசிரியர் வேண்டுமென்று புகுத்தியது அல்ல. இயற்கையாகவே கதை அங்கே நகர்ந்தது. கதை உச்சத்தையும் தாண்டிப் போனபோது நான் 'தோல்வி' என்று நினைத்தேன். ஆனால் மனதைத் தொடுவது மாதிரியான முடிவு.

இந்தத் தொகுப்பிலே எழுதிய ஆசிரியர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு பெரிய எழுத்தாளர்கள். இவர்கள் முன்னிலையில் நான் ஒரு ஆரம்ப! எழுத்தாளன் போலவே என்னை உணருகிறேன் என்றார் டேவிட் செடாரிஸ்.

அது எப்படி சொல்ல முடியும்? உங்களுடைய Halloween கதை ஆங்கிலச் சிறுகதை எழுத்திலே ஒரு முன்னோடி. இதை நான் மட்டுமல்ல, பலரும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறுகதையின் முடிவு அபூர்வமானது. டிவியில் நியூஸ் வருகிறது அதைப் பார்ப்பேன். அதற்குப் பிறகு என்ன வருகிறதோ அதையும் பார்ப்பேன் என்று முடியும்போது மனதை என்னவோ செய்கிறது. இந்தக் கதையை மட்டுமே நான் பல தடவை படித்திருக்கிறேன். இந்த முடிவு உங்களுக்கு எப்படி தோன்றியது?

உண்மையில் வழக்கமாக ஒரு கதையை அதன் முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு நான் மிகவும் சிரமப்படுவேன். ஆனால் இந்தக் கதையை நான் எழுதிக் கொண்டு போகும்போதே அந்த முடிவு தானாகவே வந்து அமைந்துவிட்டது. அப்படியே எழுதினேன்.

அது சரி, 'பனி கொட்டட்டும்' (Let It Snow) என்ற சிறுகதை ஒன்று The New Yorkerல் வெளியாகி மிகவும் பிரபலமானதே, அதை எப்படி எழுதினீர்கள்? அதை நான் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். அது மிகவும் சுவாரஸ்யமான கதை. அதன் முடிவை எப்படி தீர்மானித்தீர்கள்?

நியூ யோர்க்கர் பத்திரிகை பனிக்காலத்தைப் பற்றி ஏதாவது எழுதித் தரும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அப்போது எனக்கு சிறுவயதில் நடந்த ஒரு சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. என்னுடைய அம்மாவைப் பற்றியது. உடனேயே அதை எழுதி, முடிக்கும் சமயம் வந்தபோது எப்படி யோசித்தும் அதை என்ன மாதிரி முடிப்பது என்று என்னால் முடிவெடுக்க முடியவில்லை. அந்தக் கதை மூன்று பக்கம் மட்டுமே வரும் ஒரு சிறிய கதை. நான் இரண்டரைப் பக்கம் எழுதியிருந்தேன். மீதி அரைப் பக்கம் வரவில்லை. நான் புத்தக வாசிப்புச் சுற்றுலா போக வேண்டும். என்ன செய்தேன் என்றால் எழுதிய இரண்டரைப் பக்கத்தையும் அனுப்பி வைத்தேன். மீதி அரைப் பக்கத்தை அடுத்த நாள் அனுப்புவதாகக் கூறினேன்.

இப்படி அரைவாசிக்கு கதை அனுப்புவதை நியூ யோர்க்கர் பத்திரிகை ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

மாட்டார்கள். ஆனால் இது ஒரு ஸ்பெசல் இதழ். அவர்களாகவே கேட்டது. நான் சுற்றுலா போக வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அதனால் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

நான் அந்த அரைப் பக்கத்தை அரை மணி நேரத்தில் எழுதி முடித்துவிடலாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால் முடியவில்லை. அடித்து அடித்து எழுதினேன். எப்படி எழுதியும் திருப்தியாகவில்லை. இப்படியே மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. கடைசியில் நாலாவது நாள் ஒரு பிடி கிடைத்தது. அப்படி எழுதிப் பூர்த்தி செய்ததுதான் அந்தக் கதை.

இவ்வளவு நுட்பமாக நீங்கள் எழுதுவதை உங்கள் வாசகர்களெல்லாம் புரிந்துகொள்கிறார்களா?

அதுவே பெரிய துக்கம். மிகக் குறைந்த வாசகர்கள் தான் உண்மையான இலக்கியத்தை ரசிக்கிறார்கள்.

அவர் குரலில் திடீரென்று கொஞ்சம் சோகம் தெரிந்தது.

உங்கள் நாவல் முயற்சி எப்படி இருக்கிறது?

சில பகுதிகளை எழுதிவிட்டேன். சுற்றுலாவில் அவற்றை வாசித்த வாசகர்களுடைய எண்ணங்களை அறிவது எனக்கு முக்கியம். அப்படியே சில அத்தியாயங்களை அவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டினேன். சிறுகதை என்றால் வாசிப்பின் இறுதியில் அது ஒரு முடிவுக்கு வரும். நாவல் அப்படியில்லை. அது ஒரு இடத்தில் வந்து நிற்கும், முடிவுக்கு வராது. ஆகவே வாசகர்களுக்கு அதில் திருப்தி இல்லை. எனக்கும் அப்படித்தான்.

சமீபத்தில் உங்களுடைய கட்டுரை Turbulence என்ற தலைப்பில் நியூ யோர்க்கரில் வந்திருந்ததே, அது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. என்னுடைய இரண்டு நண்பர்கள் தொலைபேசியில் அழைத்து அதைச் சிலாகித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும் நான் உங்கள் ரசிகன் என்று.

அப்படியா? (சிரிக்கிறார்) நான் அதற்கு வேறு தலைப்பு Saturday Puzzle என்று கொடுத்திருந்தேன். எட்டர் அதை மாற்றிவிட்டார்.

அது எப்படி நீங்கள் கொடுத்த தலைப்பை அவர்கள் மாற்றலாம்?

சில விஷயங்களைப் பெரிதுபடுத்தக் கூடாது. அவர்கள் இந்தப் புதுத் தலைப்பைக் கொடுக்கப் போவதாகச் சொன்னார்கள். நான் ஆட்சேபிக்க வில்லை.

நீங்கள் எழுதியது ஏதாவதை இன்று வரை நிராகரித்திருக்கிறார்களா?

ஏன் இல்லை? சமீபத்தில் நியூ யோர்க்கர் உணவு ஸ்பெசல் இதழுக்காக ஒரு கட்டுரை கேட்டிருந்தார்கள். இப்படி கேட்டு எழுதுவது எனக்குப் பிடிக்காது. முதலாவது எழுத வேண்டிய விஷயம் தானாகத் தோன்ற வேண்டும். அல்லாவிடில் சுவாரஸ்யம் இல்லை. இரண்டாவது காலக்கெடு. அவர்கள் கேட்டார்கள் என்று எழுதிக் கொடுத்தேன். அதில் ஒரு கொலை இருக்கும். ஒரு உணவகமும் இருக்கும். துரதிர்ஷ்டவசமாக என்னுடைய கட்டுரையில் கொலை அதிகமாகவும், உணவுப் பகுதி சுருங்கியும் இருந்தது. அவர்கள் நிராகரித்துவிட்டார்கள்.

இனி என்ன செய்வீர்கள்?

அது ஒரு நல்ல கொலைக் கதை. அதை முழுநேரக் கொலைக் கதையாக மாற்றிவிட்டேன். அதை வேறு ஒரு பத்திரிகைக்கு இனிமேல் நான் அனுப்புவேன்.

நீங்கள் எழுதும்போதே இது நியூ யோர்க்கருக்கு, இது எஸ்கொயருக்கு, இது ஜென்டில்மன் குவாட்டர் லிக்கு என்று தீர்மானித்து அப்படி எழுதுவீர்களா?

இல்லை, என்னுடைய பிரச்சினை கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. எனக்கும் நியூ யோர்க்கருக்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் உண்டு. நான் எதை எழுதினாலும் அதைப் படிக்கும் முதல் உரிமை நியூ யோர்க்கருக்குத்தான். நான் எழுதியதை அவர்கள் நிராகரித்தால்தான் அதை மற்றவர்களுக்கு அனுப்பலாம். இடைக்கிடை அவர்கள் நிராகரித்தால் அதனால் எனக்கு வருத்தம் ஒன்றுமில்லை.

நியூ யோர்க்கருக்கு எழுதுவதே தங்கள் வாழ்வின் பெரும் பேறு என்று பல எழுத்தாளர்கள் கருதுகிறார்கள். அப்படியிருக்க உங்களுக்கு இப்படி ஒரு ஒப்பந்தம் கொடுத்திருப்பது பெருமைப்பட வேண்டிய ஒன்றல்லவா?

ஆனால் மற்ற பத்திரிகைகளுக்கு நான் எழுத வேண்டும் என்று விரும்பினால் கொஞ்சம் மோசமாக எழுத வேண்டும். மோசமாக எழுதுவது எனக்குக் கைவந்த கலை என்றபடியால் இது பெரும் பிரச்சினையே அல்ல. ஒரு முறை நான் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். என்னுடைய அம்மா கார் ஓட்டுவது பற்றி. எனக்கு கார் ஓட்டத் தெரியாது. அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்க மட்டுமே தெரியும். அவர்கள் அந்தக் கட்டுரையின் முதல் வசனத்தை வெட்டி விடச் சொன்னார்கள். நான் சம்மதிக்கவில்லை. அது எப்படி முடியும்? முதல் வசனத்தில் இருந்து தானே மற்ற வசனங்கள் பிறக்கின்றன. அதை வெட்டி விட்டால் மற்றவை எல்லாம் பொலபொலவென்று விழுந்துவிடுமே.

எனக்கு உங்களுடைய தொகுப்பில் பிடித்த இன்னொரு கதை Charles Baxter எழுதிய Gryphon. இந்த எழுத்தாளரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. இனி இவருடைய புத்தகத்தைத் தேடி வாங்கி வாசிப்பேன். இதற்கு முன்னர் நான் இப்படி ஒரு

கதையைப் படித்ததே கிடையாது. அதிலே, கதையின் முடிவில் ஒரு நீண்ட பத்தி வரும். அதை மூச்சு விடாமல் படிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் திருப்தி.

எனக்கும் பிடித்த கதைதான். அதை நான் இருபது தடவைகள் படித்திருக்கிறேன். தொகுப்பில் உள்ள மற்ற கதைகளும் அப்படித்தான். ஏதோ ஒரு விதத்தில் அவை என்னை ஆழமாகப் பாதித்திருந்தன. இந்த எழுத்தாளர்களிடம் இருந்தெல்லாம் நான் பல உத்திகளைக் கற்றிருக்கிறேன்.

ரோபையாஸ் வுல்ஃபின் கதை மிகச் சிறியது. துப்பாக்கியில் இருந்து குண்டு புறப்பட்டு மூளையைத் துளைக்கும் அந்த இமைக்கும் நேரத்தில் சொல்லப் படுவது. அதுவும் புதுமையானதுதான் என்றேன்.

ஆ ரோபையாஸ் வுல்ஃப், அந்த பேரைச் சொல்லும் போதே என் உடம்பு புல்லரிக்கிறது. அவருடன் ஒரே மேடையில் இருக்கும் தகுதி எனக்கு இல்லை. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் வீட்டு விருந்து

கேட்பது இதுவே முதல் தடவை. நேரம் போய்க் கொண்டே இருந்தது. நான் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தேன். எனக்கு கொடுத்த நேரம் முடிந்துவிட்டது. ஆனால் டேவிட் கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தார். நிறுத்தாமல் பேசினார்.

நான் நகைச்சுவையாக எழுத வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவர்களை சந்தோசப்படுத்துவது தான் என் வேலை என்று நினைக்கிறார்கள். நான் செய்வது அதற்கும் மேலாக. ஆனால் உங்களைப் போல ஒரு சிலரே அதைக் கவனிக்கிறார்கள்.

எப்படி தெரியும்?

கூட்டங்களில் வரும் கேள்விகளில் இருந்து. உங்கள் அப்பா என்ன செய்கிறார்? உங்கள் தங்கை மனை முடித்துவிட்டாரா? அவர் ஒரு திறம் சமையல்காரி என்பது உண்மையா? இப்படி.

டேவிட் சிகரெட் பிடிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அந்த ஹொட்டலின் உள்ளே சிகரெட் பிடிக்க முடியாது. நாங்கள் வெளியே சென்று வாசலில்

எனக்கு ஒரு வறுமையான இந்தியாவுக்கோ, சாதி வெறி பிடித்த இந்தியாவுக்கோ அல்ல ஊழல் நிறைந்த நாட்டுக்கோ சுற்றுலாப் பயணியாகப் போவதற்கு விருப்பமில்லை. இந்தியாவிலே எத்தனை பேர் சுற்றுலா போகும் வசதி படைத்தவர்கள்? சுற்றுலா போக வசதி படைக்காதவர்கள் வாழும் ஒரு நாட்டுக்கு சுற்றுலா போவது சரியில்லை.

ஒன்றுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கே பியர் இருந்தது, அருந்தினேன். விஸ்கி இருந்தது, அருந்தினேன். பிராந்தி இருந்தது, அருந்தினேன். இந்தப் பானங்கள் வெளியே இருந்தபோது ஒரு விதப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனால் எல்லாம் உள்ளே போனபிறகு கொடுமை ஆரம்பித்தது. அவர் வீட்டு கார்பாதைக்கு ஓடிப்போய் வாந்தி எடுத்தேன். பளபளவென்று இருந்த கார்பாதையைப் பழுதாக்க விரும்பாமல் என் சப்பாத்து நுனியிலேயே பெரும்பாலான திரவம் கொட்டியது. திரும்பவும் விருந்தில் கலந்துகொள்ள எனக்கு அச்சம். மேல் மாடிக்குப் போனேன். அங்கே அவருடைய சின்ன மகள் தண்ணீர் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அது தன் படுக்கை என்றாள். உன் அப்பாவிடமும் தண்ணீர் படுக்கை இருக்கிறதா என்றேன். அவள் என்னைக் கூட்டிச் சென்றாள். நான் மீதி இரவைத் தண்ணீர் படுக்கையில் படுத்தபடி கொண்டாடினேன்.

இரண்டு வாரம் கழித்து ஒரு வாசிப்புக் கூட்டத்தில் ரோபையாஸ் என்னை 'டேவிட் டேவிட்' என்று அழைத்துத் தன்னருகே வைத்துக்கொண்டார். என் தொடைகள் நடுங்கின. அன்று முழுக்க நான் பயத்தில் தண்ணீர்கூடக் குடிக்கவில்லை. உங்களுக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்வேன். நான் இன்று வரை ஏன் தற்கொலை செய்யாமல் இருக்கிறேன், தெரியுமா? நான் இறந்துபோன பிறகு ரோபையாஸ் ஒரு புத்தகம் எழுதி, அது வெளியானால் நான் அதைப் படிக்க முடியாமல் போய்விடுமே, அதற்காகத்தான். இது அவருக்குத் தெரியாது. என்னை உயிரோடு வைத்திருப்பவர் அவர்தான்.

ஒரு எழுத்தாளரைப் பற்றி புகழ்பெற்ற இன்னொரு எழுத்தாளர் வாய்விட்டுப் பாராட்டுவதை நான்

நின்றுகொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தோம். அவர் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தார். அடுத்த பேட்டிக்காக ஒரு இளம்பெண் வந்திருந்தாள். ஏதோ துக்கம் விசாரிக்க வந்தது போல முழுக்க முழுக்க கறுப்பு உடை. தன்னிடம் இருந்த சிரிப்பில் ஒரு பெரிய சிரிப்பை எடுத்து கொண்டிலே வைத்துக்கொண்டு அவள் உள்ளே டேவிட்டுக்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்போது ரோட்டிலே ஒரு மனுசி தள்ளாடியபடி சோர்வாக நடந்து வந்தாள். இரவு முழுக்க தூங்காதது போல கலைந்த தலைமுடி; கிழிந்துபோன காலணி. ரோட்டோரப் பெண் என்று நினைக்கிறேன். அவள் டேவிட்டிடம் நேராக வந்து ஒரு சிகரெட் கேட்டாள். டேவிட் பேசுவதை நிறுத்தவில்லை, திரும்பி அவளைப் பார்க்கக்கூட இல்லை. கால்சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டார். நான் சிகரெட் பக்கட்டை எடுக்கப் போகிறார் என்று நினைத்தேன். இல்லை, அவர் பையில் ஒரேயொரு லூஸ் சிகரெட்தான் இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொடுத்தார். அந்தப் பெண் வாய் திறக்காமல் நெருப்புக்காக நின்றாள். அதையும் பற்ற வைத்தார். ஆனால் என்னுடன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருந்தார். இந்த விவகாரம் ஒவ்வொரு நாளும் நடப்பது போல சாதாரணமாக நடந்து முடிந்தது. அவள் நன்றி என்ற வார்த்தையை வெளியே விடாமல் பத்திரப்படுத்தியபடியே திரும்பினாள்.

நானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டேன். அவர் அடுத்த பேட்டிக்கு தயாரானார். எனக்கு முன்னால் அந்தப் பெண் போய்க்கொண்டிருந்தாள். தலைக்கு மேல் புகை வட்டம் குடை போல போனது. அவள் நடையில் இப்போது ஒரு துள்ளல் இருந்தது.

பால்

ஜெயமோகன்

அந்தப் பையனா என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. பூஞ்சையான உடம்பு. பெரிய தலை. பெரிய சிவந்த காதுகள். ரத்தச் சிவப்பான உடுகள். கண்ணீருடன் கலங்கிய பெரிய கண்கள்.

“பேரென்னடா?” என்றேன்.

அவன் விசும்பினான். நான் பிரம்பை மேஜையில் தட்டி “கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லணும், தெரிஞ்சுதா?” என்றேன்.

விசும்பல் அதிகரித்தது. தோள்கள் குலுங்கின. கால்கள் தளர்ந்தது போல அசைந்து நின்றான்.

நான் சற்று தணிந்தேன். “செரி செரி அழாதே. பேரு சொல்லு”

“சுரேஷ்.”

“முழுசா சொல்லணும்.”

“வி. சுரேஷ்குமார்.”

“எத்தனாம் கிளாஸ்?”

“ஆறு பி.”

“டீச்சர், இவன் வீட்டுப்பேரு கொச்சு குட்டனாக்கும்” என்று சன்னலுக்கு அப்பால் நின்ற கும்பலில் ஒரு பெண்குரல் கேட்டது.

“சைலன்ஸ்” என்றேன்.

“எதுக்கு அவன் மேல கல்ல எறிஞ்சே?”

அதற்குப் பதில் பயங்கரமான அழகை. எனக்கு கோபம் வந்தது. “இத பாரு... அழக் கூடாது. கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லணும்...”

சுரேஷ் பதில் சொல்லுவதாகத் தெரியவில்லை.

நெற்றியில் பிளாஸ்திரியும் டிங்க்சர் அயோடின் வீச்சமுமாக நின்ற சண்முகத்தைப் பார்த்தேன். “ஏம்லே?” என்றேன்.

“நான் ஒன்றுமே செய்யல்ல டீச்சர், அவன்தான் கல்ல எடுத்து...”

“அவன் என்னைத் திட்டினான்! அவன் என்னைத் திட்டினான்...” என்றான் சுரேஷ் கிரீச் குரலில். முகத்தில் அப்படி ஒரு ஆங்காரம்.

“திட்டினியாலே?”

“இல்ல டீச்சர்.”

“வீட்டுப்பேரு விளிச்சான்.”

“இல்ல டீச்சர்?”

“பொய் சொல்லக் கூடாது. அடி பின்னிடவேன்...”

“விளிச்சான்...”

“என்ன விளிச்சான்?”

சுரேஷ் தலைகுனிந்தான்.

“என்னலே விளிச்சே?”

சண்முகம் முகத்தில் ஒரு புன்னகை.

“என்னலே விளிச்சே?” என்றபடி பிரம்பை எடுத்தேன். சண்முகம் பயந்துவிட்டான். பின்னால் நகர்ந்தான்.

கூட்டத்தில் ஒரு குரல் “கண்ணுகுட்டின்னு விளிச்சான்” என்றது. உடனே கிளுகிளுப்பான சிரிப்புகள்.

“கண்ணுகுட்டின்னா? ஏம்லே?”

கூட்டத்திலிருந்து எஸ். சரோஜினி முன்னால் வந்து “அவன் இப்பமும் அவன் அம்மாட்ட பால் குடிக்கான் டீச்சர்!” என்றாள்.

எனக்கு முதலில் குழப்பமாக இருந்தது. “என்னட்டி சொல்லுகே?”

“உள்ளதுதான் டீச்சர், பால் குடிக்கான். நாங்க போயி பாத்தம்.”

“பதினொரு மணிக்கு பெல் அடிக்கும்பம் ஓடிப் போய் குடிச்சிட்டு வந்திருவான்...”

“அவன் அம்மா பாத்திரம் கழுவிட்டிருக்கிறப்ப பக்கத்தில் உக்காந்து குடிப்பான் டீச்சர்!”

“அவங்க நடந்தா கூடவே நடந்து குடிப்பான்!”

உண்மைதான் என்று பட்டது. திரும்பி பையனைப் பார்த்தபோது சிரிப்பு வந்தது. அவன் அப்படியே வெளிறிப் போய் நின்றான்.

“உள்ளதாதே?” என்றேன்.

சட்டென்று சுரேஷ் எதிர் திசையில் ஓடி அங்கிருந்த கம்பியில்லாத சன்னல் வழியாகக் குதித்து ஓடிப் போனான்.

“நான் போயி பிடிச்சிட்டு வாறேன் டீச்சர்” என்று ஒரு பையன் கிளம்பினான்.

“வேண்டாம், எல்லாம் கிளாஸுக்குப் போங்க.”

சரோஜினியை மட்டும் நிற்க வைத்து தீர விசாரித்தேன். உண்மைதான். அவளுக்கு சுரேஷ் அம்மா நல்ல பழக்கம்தான். அவள்தான் அவன் தன் அம்மாவிடம் பால் குடிப்பதைப் பள்ளியில் வந்து சொன்னது. பையன்கள் கூட்டமாகச் சென்று ஒளிந்து நின்று பார்த்திருக்கிறார்கள். அவன் அம்மா அகரம் வீட்டில் பாத்திரம் கழுவிக்கொண்டிருந்திருக்கிறாள். பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்த சுரேஷ் முலையைப் பிடித்து இழுத்து குடித்திருக்கிறான். அவள் எழுந்து நடந்தபோது இன்னொரு முலையைக் குடித்தபடி கூடவே நடந்திருக்கிறான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்தப் பையன் மறுநாள் வகுப்புக்கு வரவில்லை. தொடர்ந்து ஒரு வாரம் வரவில்லை. சரோஜினியை அனுப்பி அவன் அம்மாவை என்னை வந்து பார்க்கச் சொன்னேன். நான்கு நாளாகியும் யாரும் வரவில்லை.

எனக்கு அந்தப் பையனின் பழக்கம் ஆபாசமாகவோ வக்கிரமாகவோ ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனால் அது மனதை உறுத்தியபடியே இருந்தது. தாயின் தோள் வரை வளர்ந்த பையன் அவளைத் துரத்தித் துரத்தி முலையைப் பற்றி உறிஞ்சும் சித்திரம் அடிக்கடி என் அகத்தே எழுந்தது.

சுரேஷும் அவன் அம்மாவும் வராமலானபோது சரோஜினியைக் கூட்டிக்கொண்டு நானே தேடிப் போனேன்.

நீர் நிறைந்த பாண்டிக்குளத்தின் கரையாக இருந்த மேட்டில் ஏழெட்டு ஓலைக் குடிசைகள் இருந்தன. புறம்போக்கை ஆக்ரமித்து கட்டியிருப்பார்கள் போல. அதில் இருந்த ஆகச்சிறிய குடிசைதான் சுரேஷின் வீடு. சரோஜினி மேட்டில் ஏறி வர மறுத்துவிட்டாள். அவள் அம்மா அங்கெல்லாம் போகக் கூடாது என்று திட்டியிருந்தாள்.

புடவையைத் தூக்கியபடி சேற்றில் செருப்பு சிக்காமல் தாவித் தாவி நடந்து குடிசையை அடைந்தேன். அங்கே யாருமே இல்லை. பகல் வேளைகளில் எல்லாரும் வேலைகளுக்குப் போய்விடுவார்கள் போலும். குடிசைக்குள் ஆள் இருப்பதாக மனம் கூறியது. இரு முறை “ஆருமில்லியா?” என்று கூப்பிட்டேன். பதில் இல்லை. படல் கதவை மெல்ல திறந்தேன். உள்ளே பாயில் ஒரு முப்பது வயதுப் பெண் படுத்திருந்தாள். அவள் அருகே சுரேஷ் படுத்திருந்தான். அவளுடைய ஜாக்கெட் திறந்து கனத்த முலைகள் சரிந்து பாயில் கிடந்தன. கீழ் முலையின் காம்பு சுரேஷ் வாயில் இருந்தது. அவன் இதழ்களில் பால் உலர்ந்திருந்தது. இருவரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் வெகுநேரம் அப்படியே பார்த்திருப்பதை உணர்ந்து, கதவை இரு முறை அசைத்தேன். அந்தப் பெண் திடுக்கிட்டு எழுந்து என் புடவை வெயிலில் ஒளிவிட்ட வண்ணத்தைக் கண்டு புரியாமல் விழித்தாள். தலையை அள்ளிச் செருகியபோது முலைகள் எழுந்து அசைந்தன. பால் கொடுக்கும் பெண்ணுக்குத்தான் முலைகள் அந்த அளவு பெரிதாக இருக்கும் போலும்! காம்பு பசுவின் காம்பு போல இருந்தது. காம்பைச் சுற்றிய கருமை பரவி விரிந்து—

“ஆரு? ஆரு?” என்றாள்.

“நான் சுரேஷ் படிக்கிற ஸ்கூல் ஹெட்மீஸ்ட்ரஸ்... உங்ககிட்ட பேசணும்.”

அவள் வாயைத் துடைத்தபடி எழுந்து சேலையை சரியாகப் போட்டுக்கொண்டாள். “வாங்க” என்றாள்.

“சுரேஷ் ஏன் ஸ்கூலுக்கு வரல்ல?”

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “அவனுக்கு காச்சல்...” என்றாள்.

நான் “பொய் சொல்லப்பிடாது” என்றேன்.

“உள்ளதுதான்.”

“அவனைப் பாத்தா தெரியறது ஒண்ணு மில்லைன்னு.”

அவள் தலைகுனிந்தாள்.

“படிக்க வேண்டாமா?”

“அவன் அடம் பிடிக்குதான். சொன்னா கேக்க மாட்டான்.”

“அப்பிச் சொன்னா ஆச்சா? படிக்காம இருந்தா என்ன செய்றது?”

“சொன்னா கேக்க மாட்டான்” என்றாள். குரல் இறங்கி மிகப் பரிதாபமாக இருந்தது.

நான் அவள் கையைப் பிடித்தேன். “வா அப்பி உக்காந்து பேசலாம்... அவனை இப்ப எழுப்ப வேண்டாம்...”

அவள் தரையில் அமர்ந்தாள். நான் அந்த பழைய உரல் மீது அமர்ந்தேன்.

“சொல்லு, அவன் இன்னும் முலகுடி மாறலைன்னு சொன்னாங்க... உள்ளதா?”

அவள் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

“சொல்லு.”

“சொன்னா கேக்க மாட்டான்.”

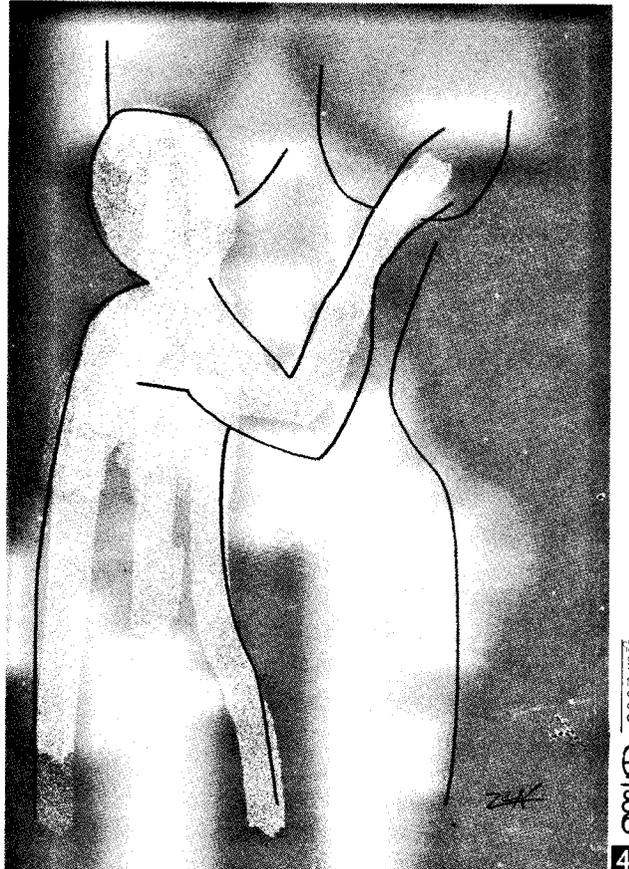
“நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன், எந்தப் பிள்ளையும் அதுவா பால்குடி நிறுத்தாது, அம்மாதான் நிறுத்தணும்னுட்டு...”

“நான் எல்லாம் செய்து பாத்தாச்சு. பால்குடி நிறுத்தினா அழுது அழுது ஜன்னி வரும்... காலும் கையும் வீங்கி...” சட்டென்று அவள் அப்படியே முட்டுகளில் முகம் சேர்த்து கதறிக் கதறி அழ ஆரம்பித்தாள்.

நான் அவளை இலேசாக அணைத்துக் கொண்டேன். கண்ணீர் என் கைகளையும் நனைத்தது.

“ஒரு நோய் நொடின்னாக்க கேக்க ஆருமில்ல. அனாதயாட்டு கெடக்கேன். நான் என்ன செய்வேன்... எனக்கு யாருமில்லியே.”

அவளுடைய கணவன், சுரேஷுக்கு எட்டு மாதமாக இருக்கும்போதே அவளைக் கைவிட்டுவிட்டு கேரளாப் பக்கம் போய் ஒரு ஈழவப் பெண்ணைக்

கட்டிக்கொண்டு, அவளுடைய டீக்கடையைப் பார்த்துக்கொள்கிறான். அவள் வீடுகளில் பாத்திரம் கழுவி, மாடுகளுக்களைப் பராமரித்து அவனை வளர்க்கிறாள்.

அவள் பேசி முடித்ததும் மிகவும் அமைதி அடைந்தாள். இப்போது அவள் முகம் சற்று அழகாகக் கூட தெரிந்தது.

“இருங்க, ஒரு கடும்சாய எடுக்கேன்... வீடு தேடி வந்திட்டிய” என்றாள்.

“சரி.”

அவசர அவசரமாக ஓடிப்போய் அடுப்பைப் பொருத்தி டீக்கு தண்ணீர் போட்டாள். சுரேஷ் வாயில் விரலை வைத்தபடி தூங்கினான்.

“உங்ககூட படுத்தாத்தான் தூங்குவானா?”

“ஆமா” என்றாள் தயக்கமாக.

“அங்கதான் பிரச்சினை. நீ அவனைத் தனியா படுக்க வைக்கணும்.”

“இங்க ஏது இடம்? இதுக்குள்ள ஒண்டிக் கெடப்போம். ராத்திரியானா ஊருபட்ட நாயெல்லாம் சாராயத்த குடிச்சிட்டு வந்து எங்க கதவத்தான் முட்டும். அவனுக்கு நானும் எனக்கு அவனும்... வேற யார் இருக்கா?”

டீ குடித்தபடி அவளுக்கு மெல்ல விஷயங்களைப் புரிய வைத்தேன். எப்பாடுபட்டாவது அவனுடைய பழக்கத்தை நிறுத்தியாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது ஒரு மனநோயாகக் கூட மாறிவிடும் என்று விளக்கினேன். ஒரு நல்ல டாக்டரிடம் கூட காட்டலாம். அவள் சம்மதித்தாள்.

“வேலைக்குப் போகலியா” என்றேன்.

“இல்லை” என்று வேறு பக்கம் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“ஏன்?”

“வேலை பாக்கலாம். கூப்பிடுறவனுக்கெல்லாம் படுக்க முடியாதுல்லா?”

என் மனசு பொங்கிவிட்டது. அவளை அப்படியே அணைத்துக்கொண்டேன்.

“நீ எனக்கு ஒத்தாசையா வந்து இரு... எங்கயும் போக வேண்டாம்” என்றேன்.

அவள் முகம் மலர்ந்து “உள்ளதாட்டா?” என்றாள்.

“ஆமா, எனக்கும் ஆள் வேணும். நான் இப்பம் தனியாத்தான் இருக்கேன். சில சமயம் அம்மா வந்து கூட நிப்பாள்” என்றேன்.

“வாறேன்” என்றாள்.

மறுநாளே அவள் வேலைக்கு வந்துவிட்டாள். நல்ல சுறுசுறுப்பான பெண். காலை ஆறு மணிக்கு வந்தாளென்றால் எட்டு மணிக்குள் இரண்டு வேளைக்குத் தேவையான சமையல் முடிந்துவிடும். காலையிலேயே பையனையும் கூட்டி வருவாள். என் வீட்டிலேயே காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டு என் கூடவே ஸ்கூலுக்குக் கிளம்பி வருவான்.

முதலில் பையனிடம் ஒரு விலகல் அல்லது திமிறல் இருந்தது. பால் கொடுப்பதை சட்டென்று நிறுத்திவிட வேண்டாம் என்று நான் அவளுக்குச்

சொல்லியிருந்தேன். அவனுக்கு வேறு ஓர் உலகம் உருவாக வேண்டும். அதில் அவன் மனம் முற்றிலும் ஈடுபட வேண்டும். மெல்ல மெல்ல அப்பழக்கத்தை நிறுத்திவிடலாம்.

ஓரிரு நாட்களிலேயே சுரேஷ் என்னிடம் நெருங்கி விட்டான். என் அறைக்குள் புத்தகங்களை எடுத்து படம் பார்ப்பான். பெரிய எழுத்துத் தலைப்புகளை மூச்சுபிடித்து படித்துப் பார்ப்பான். படிப்பில் மிக மிக சுமார்தான். காலையிலும் மாலையிலும் நான் அவனுக்கு பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். அவனிடம் நெருங்கவும் அவன் மனதைப் புரிந்துகொள்ளவும் அது மிகவும் உதவியாக இருந்தது.

சுரேஷ் அவன் வயதை ஒத்த பையன்களுடன் நெருங்குவதேயில்லை என்பதைக் கவனித்தேன். அதை

மாற்ற பல வழிகளில் முயன்றேன். முடியவில்லை. பையன்களை என் வீட்டுக்கு வரவழைத்து, எல்லாரையும் சேர்த்து உட்காரச் செய்து, படிக்க வைத்தேன். விளையாட்டுக்களில் சேர்த்துவிட்டேன். சுரேஷ் பிற பையன்களைத் திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டான். என் பின்னாலேயே வால் போல சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். நான் படித்துக்கொண்டிருந்தால் அதே அறையில் அவனும் எதையாவது பார்த்துக் கொண்டு மணிக்கணக்காகப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருப்பான்.

அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் எம்.ஏ. தேர்வு எழுதப் போனபோது சுரேஷுக்கு சில புத்தகங்கள் வாங்கி வந்தேன். அவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்த போது அவனிடம் உருவான பரபரப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் பார்த்தபோது எனக்கே அழகை வந்து விட்டது. அப்படியே இழுத்து அணைத்து சரசர வென்று முத்தமிட்டேன். திமிறிவிட்டு புத்தகங்களைப் புரட்டி சந்தேகம் கேட்க ஆரம்பித்தான். வாசலருகே நின்ற அவன் அம்மா முகம் மாறிவிட்டிருந்தது. “எதுக்கு சின்னப் பயலுக்கு இதெல்லாம்...” என்றாள்.

“படிக்கட்டுமே” என்றேன். “சும்மாவே உக்காந்திருக்கான். வெளையாடறதுமில்ல.”

“ஆமா... இதெல்லாம் படிச்சா பள்ளிக்கூடப்

பாடம் உருப்பட்ட மாதிரித்தான்” என்று கடுமையாகக் கூறிவிட்டு அகன்றான்.

ஏனோ அவளுக்கு சுரேஷ் புத்தகங்கள் படிப்பது பிடிக்கவேயில்லை. அதனால் பையன் கெட்டுப்போய் விடுவான், பார்வை குறையும், பைத்தியம் பிடிக்கும் என்றெல்லாம் தினம் ஒரு காரணம் சொல்லுவான். புத்தகத்துடன் அவன் அமர்ந்திருந்தால், யாரும் பார்க்கவில்லை என்றால் பிடுங்கிப் போட்டுவிட்டு முதுகில் ஒரு சாத்து சாத்துவான். ஒருமுறை புத்தகங்களைத் தூக்கி தண்ணீர் தொட்டி அருகே ஈரத்தில் போட்டிருந்தான். நான் தற்செயலாக அதைப் பார்த்து விட்டு கண்டித்தேன். சற்றும் எதிர்பாராதபடி அவன் குரலை உயர்த்தி, “ஆமா படிக்குது, ஐஏஎஸ் கலெக்டருக்கு... சோலிய பாத்துட்டு போங்கம்மா” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். அன்றும் மறுநாளும் வேலைக்கே வரவில்லை. சுரேஷும் வரவில்லை. மூன்றாம் நாள் அவன் மட்டும் வந்தான். நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. பிறகு அவள் வந்தாள்...

சுரேஷுக்குப் புத்தகங்கள் மிகவும் பிடித்துப் போயின. இரவுபகலாகப் படித்தான். புத்தகங்கள் உருவாக்கும் கனவுலகில்தான் எப்போதும் அவன் வாழ்கிறான் என்று தோன்றியது. பள்ளிக்கூட நூலகத்தில் நானே அவனுக்கு புத்தகங்கள் எடுத்துக் கொடுத்தேன். கல்கி, சாண்டில்யன் சரித்திர நாவல்களை மீண்டும் மீண்டும் படிப்பான். ஒரு நாள் அவனே ஓய்.எம்.சி.ஏ. நூலகத்திற்குப் போய் மெம்பராகச் சேர்ந்து புத்தகம் எடுத்து வந்தான்.

புத்தகம் வழியாக அவன் என்னிடமிருந்தும் மிகவும் விலகிப்போய்விட்டதாகப் பட்டது. முன்பெல்லாம் நான் வீட்டு வேலைகள் செய்யும்போதும் நடக்கப் போகும் போதும் கூடவே வருவான். பேசுவதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். நாளடைவில் எங்களுக்குள் பேச்சே குறைந்தது. ஏதாவது

கேட்டால் கூட ஓரிரு சொற்களில் பதில் சொல்வான். அவன் மிகவும் தனக்குள் ஆழ்ந்துபோய்விட்டிருந்தான். எப்போதும் தனிமையிலேயே இருந்தான். ஒரு நாள் நான் இயல்பாக அவனுடைய தலைமயிரை அளைய கை வைத்தபோது அவன் கை தன்னிச்சையாக வந்து அதைத் தடுத்தது. அப்போது ஒரு கணம் அவன் முகத்தில் தெரிந்த அந்த சலிப்பை என் மனம் முழுதாகவே உள்வாங்கிக்கொண்டது. பிறகு நான் அவனைத் தொடுவதேயில்லை. ஆனால் அவனைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் மனதுக்குள் ஒரு விதமான பரிதவிப்பு ஏற்படும். அவனை ரகசியமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

அவன் அம்மாவுக்கும் எனக்கும் பேச்சு வார்த்தை குறைந்து வந்ததை வேடிக்கை என்றுதான் கூற வேண்டும். அவளுக்கு என் மீது என்ன கோபம் என்றே தெரியவில்லை. நான் அவளிடம் பேச பல முறை பல கோணங்களில் முயன்றேன். அவள் விலகிப் போய்விடுவாள். ஒரு முறை அவள் பாத்திரம் விளக்கிக்கொண்டிருந்தபோது நான் “சுரேஷ் இப்பல்லாம் பால் குடிக்கிறானா?” என்றேன். அவள் திரும்பாமலேயே “இல்லை” என்றாள். நான் அவள் திரும்புவாள் என்று வெகுநேரம் பார்த்து நின்றேன். அவள் திரும்பவில்லை.

பிறகு எழுந்து உள்ளே போனேன். அவள் என்னைப் பார்க்கிறாள் என்ற உணர்வால் என் வாயில் அறியாமலேயே ஊறி வந்த சினிமாப் பாடலை அடக்கினேன். பிறகு சத்தமில்லாமல் திரும்பி வந்து ஜன்னல் வழியாக அவளுடைய முலைகளைப் பார்த்தேன். அவை நன்றாக வற்றிச் சுருங்கி ஜாக்கெட்டுக்குள் தொங்கிக் கிடந்தன. ஓசைப் படாமல் திரும்பி நடந்து என் அறைக்குப் போய் ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன்.

ஓவியங்கள் : ஜென்

காலம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் செல்வம் அவர்கட்கு,

தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் தாங்கள் வெளியிட்ட ‘காலம்’ சஞ்சிகையில் மார்ச் மாதப் பிரதி மிக்க காலம் தாமதித்து ஜூலை மாதம் என் கைக்குக் கிட்டியது. அந்தப் பிரதியில் தாங்கள் எனது குறும்படமான ‘சப்பாத்து’ பற்றி ஒரு சிறு குறிப்பை எழுதியிருக்கின்றீர்கள். தாங்கள் எழுதியிருக்கும் குறிப்பு உண்மைக்குப் புறம்பானது என்பதால் அதைத் தெளிவு செய்யும் வண்ணம் இந்தக் கடிதத்தை எழுத நான் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். தாங்கள் இந்தக் கடிதத்தை அடுத்து வெளியாகும் ‘காலம்’ சஞ்சிகையில் பிரசுரித்து பத்திரிகை தர்மத்தைக் காப்பீர்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

மறைந்த எழுத்தாளர் குமார் மூர்த்தி அவர்களின் ‘சப்பாத்து’ எனும் சிறுகதையைத் தழுவினது சுமதி ரூபனின் ‘சப்பாத்து’ எனும் குறும்படம் என்றும், அது பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பைப் போட்டு சுமதி ரூபன் பெருமையைச் சேர்த்திருக்கலாம் என்றும் தாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றீர்கள். நான் மறைந்த குமார் மூர்த்தியின் சிறுகதையான சப்பாத்தைப் படித்துள்ளேன். அந்தச் சிறுகதையை பா.அ.ஜெயகரன் அவர்கள் நாடகமாக மேடை ஏற்றியபோதும் பார்த்திருக்கின்றேன். குமார் மூர்த்தி அவர்களின் சிறுகதை, ஒரு இளைஞன் தனது காலுக்குப் பொருத்தமான சப்பாத்தை மிகவும் சிரமப்பட்டு வாங்கி, கடைசியில் தொலைத்துவிடுகின்றான் என்ற கருப்பொருளைக் கொண்டுள்ளது. எனது சப்பாத்து எனும் குறும்படத்தில் நான் கூற வந்தது Peer Pressure-ஆலும் Brand Name பொருட்களாலும் புதினம் வயதை உடையவர்கள் எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதே. சப்பாத்துக் குறும்படம் எப்படி குமார் மூர்த்தி அவர்களின் சப்பாத்து சிறுகதையின் தழுவலானது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

மேலோட்டமான புரிதல் கொண்டவர்கள் சப்பாத்து தொலைகின்ற காட்சியை மட்டும் புரிந்துகொண்டு சிறு

பிள்ளைத்தனமான விமர்சனத்தை வைத்திருக்கலாம். இப்படியான விமர்சனங்கள் பற்றி எனக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை. தாங்கள் பல ஆண்டுகளாக நல்ல ஒரு சஞ்சிகையை நடாத்தி வருகின்றீர்கள். ஆழமான வாசகர், இப்படியான ஒருவர் மிக மேலோட்டமாக எனது படைப்பைப் புரிந்துகொண்டு அவசரத்தில் தவறான குறிப்பை, விமர்சனத்தை என் குறும்படம் மேல் வைத்துவிட்டீர்கள் என்றே நம்புகின்றேன். எனது குறும்படத்தில் சப்பாத்திற்குப் பதிலாக நான் ஒரு Brand Name தொடர்பையையோ அல்லது Brand Name Jersey-ஐயோ தொலைவதாகக் காட்டியிருந்தால் தங்கள் பார்வை வேறாகவா இருந்திருக்கும்?

மேலும் அண்மையில் Majid Majidi எனும் ஈரானிய இயக்குனரின் “Children of Heaven” எனும் திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. என்ன ஆச்சரியம்? இந்தத் திரைப்படத்தின் கருவம் வறுமையான குடும்பம் ஒன்றில் வாழும் ஒரு சிறுமி தனது ஒரே சப்பாத்தைத் தொலைத்துவிட்டு ஏங்குவது போல் அமைந்திருக்கின்றது. நிச்சயமாக Majid Majidi மறைந்த குமார் மூர்த்தி அவர்களின் சப்பாத்தைப் படித்திருக்க மாட்டார் என்றே நம்புகின்றேன். அதே வேளை ஈழத்தில் எடுக்கப்பட்ட ‘செருப்பு’ எனும் குறும்படம் திரைப்படமும் இதே கருவியை கொண்டிருக்கின்றது. இந்தச் சாத்தியக்கூறுகளை அறியாதவரா தாங்கள்?

உலகளாவிய அளவில் வாசகர்களைக் கொண்ட காலம் சஞ்சிகையில் என்னைப் பற்றிய ஒரு தவறான செய்தியைப் பிரசுரித்துவிட்டீர்கள். தங்கள் விமர்சனத்திற்கான எனது பதிலைத் தங்கள் ஒக்கோபர் மாதம் வெளியாகவிருக்கும் ‘காலம்’ சஞ்சிகையில் பிரசுரித்து ஒரு நேர்மையான ஆசிரியராக நடந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

அன்புடன்
சுமதி ரூபன்

மொழிபெயர்வியல்பு

மணி வேலுப்பிள்ளை

மொழியின் இயல்புகளுள் மொழிபெயர்வியல்பும் (Translatability) ஒன்று. பொதுவாக எந்த ஒரு பொருளும் மொழிக்கு மொழி பெயரக்கூடியதே. அவ்வாறு பெயர்வதற்கு ஏதுவாகவே மொழி அமைந்துள்ளது.

ஒரு படைப்பு மொழியின் வரையறைகள் பெயர்ப்பு மொழிக்கும் பொருந்த வல்லவை.

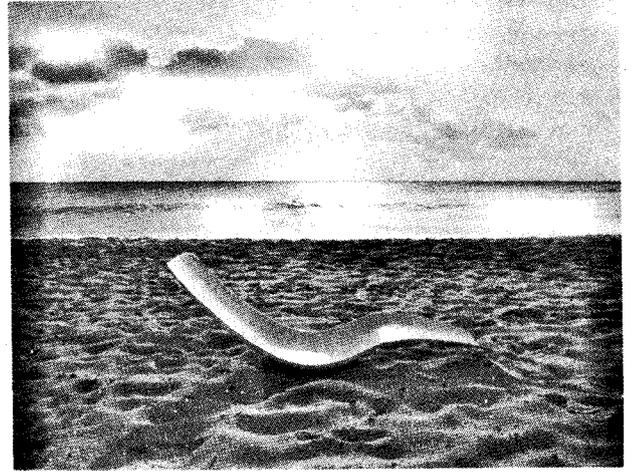
“சிந்திக்கும் விதமும் சொல்தொடரியலும் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுவதால், வேதாகமத்தை எழுதியவர்களின் உளக்கருத்தை நேரிய முறையில் எடுத்துரைப்பதற்கு வசன அமைப்பை அடிக்கடி சீரிட வேண்டியுள்ளது. இடத்துக்கிடம் சொற்கள் பொருள்படும் விதத்தை இடைவிடாது உற்றுநோக்க வேண்டியுள்ளது.” (The Holy Bible, New International Version, International Bible Society, New Jersey, 1973, Preface, p. viii)

இக்கூற்றின்படி மொழிக்கு மொழி வேறுபடும் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. சிந்திக்கும் விதம்
2. சொல்தொடரியல்
3. வசன அமைப்பு
4. இடத்துக்கிடம் சொற்களின் பொருள் வேறுபடல்

“நீ சொல்ல விரும்புவதை எடுத்துரைப்பதற்கு ஒரேயொரு சொல்லே இருக்கிறது. அதற்கு உயிர் கொடுப்பதற்கு ஒரேயொரு வினையே இருக்கிறது. அதனை விசேடிப்பதற்கு ஒரேயொரு பெயரடையே இருக்கிறது. அந்தச் சொல்லை, அந்த வினையை, அந்தப் பெயரடையை நீ தேடிப் பிடிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒத்த சொல்லை நீ இட்டுக்கட்டக் கூடாது. உனது கெட்டித்தனத்தையும் கைவண்ணத்தையும் காட்டிச் சமாளிக்கக் கூடாது” (A letter from Flaubert to Maupassant).

அதே வேளை வெறும் சொற்களை விடுத்து, வசனங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, மறைகுறிப்பாய் விளங்கும் பொருளில் கருத்துன்றி மேற்கொள்ளப்படும் மொழிபெயர்ப்பே சிறக்கும். அத்தகைய மொழிபெயர்ப்புக்கு உறுதுணை புரியும் அம்சங்களை ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏதியன் தோலே (Etienne Dolet 1509-1546) என்னும் பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 1540ல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு குறித்து எழுதிய ஒரு நூலில் மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு 5 புத்திமதிகளை அவர் தெரிவித்துள்ளார். அவர் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதிய நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழ்ப்படுத்தப்பட்ட மேற்படி புத்திமதிகள் பின்வருமாறு:

1. மூலகர்த்தா எடுத்துரைக்கும் பொருளையும், அதன் விளக்கத்தையும் மொழிபெயர்ப்பாளர் செவ்வனே புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவற்றைப் புரிந்துகொள்பவரின் மொழிபெயர்ப்பு என்றுமே மங்காது. விளங்கிய பொருளையே எளிதாகவும் முழுதாகவும் பெயர்க்க முடியும்.

2. மொழிபெயர்ப்பவருக்கு இரு மொழிகளிலும் புலமை வேண்டும். அத்தகைய மொழிபெயர்ப்பாளர் மொழியின் மாண்பினைக் குலைக்கவோ குறைக்கவோ போவதில்லை. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் சொந்தச் சிறப்புகள் (நடை, பாணி, நயம்) உள்ளன. அத்தகைய சிறப்புகள் குன்றாது மொழிபெயர்க்க வேண்டும். அவ்வாறு மொழிபெயர்க்காதோர் இரு மொழிகளுக்கும் உற்று வினைவித்தோர் ஆவர். அவர்கள் இரு மொழிகளின் சிறப்புகளையும் வெளிக்கொணராதோர் ஆவர்.

3. மொழிபெயர்ப்பாளர் சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்க்கும் முறைக்குக் கட்டுண்டிருத்தலாகாது. புலமை குறைந்தவர்களே அல்லது போதாதவர்களே அவ்வாறு மொழிபெயர்ப்பார். ஒரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் சொல்லொழுங்கினை விடுத்து, வசன ஒழுங்கிலேயே கருத்துன்றுவார். மூலகர்த்தாவின் எண்ணத்தை எடுத்துரைக்கும் தறுவாயில், இரு மொழிகளின் சிறப்புகளையும் வெளிக்கொணரும் அற்புதத்தை நிகழ்த்துபவரே சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர். ஆதலால் மூல வசனத்தின் தொடக்கத்தில்தான் உங்கள் மொழிபெயர்ப்பும் தொடங்க வேண்டும் என்று கொள்வது தவறு. மூலகர்த்தாவின் எண்ணத்தை எடுத்துரைக்கும் நோக்குடன் நீங்கள் சொல்தொடரியலைக் குலைக்க நேர்ந்தாலும் கூட, உங்களை எவரும் குறைகூறப் போவதில்லை.

கட்டின்று மொழிபெயர்ப்பதை விடுத்து, கட்டுண்டு மொழிபெயர்ப்போரின் மடமையை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. வரிக்கு வரி, சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்க்க முற்படும் மூடர்கள் இழைக்கும் தவறினால் மூலகர்த்தாவின் எண்ணம் ஈடேறப் போவதில்லை. எம்மொழியின் செழுமையும் முழுமையும் புலனாகப் போவதில்லை. மாறாக, மொழி பெயர்த்தவரின் அறியாமையே புலனாகும். ஆகவே கட்டுண்டு மொழிபெயர்க்கும் கேட்டினைத் தவிர்ப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்க வேண்டும்.

4. மொழிபெயர்ப்பாளர் பொது வழக்கிலுள்ள சொற்களையே எடுத்தாள வேண்டும். சில மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் அருவருக்கத்தக்க முறையில், முட்டாள்தனமான முறையில் புதிய சொற்களைப் புகுத்துவதுண்டு. அத்தகைய மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் தான்தோன்றித்தனத்தை நீங்கள் பொருட்படுத்தலாகாது. அவர்களுக்குக் கற்றோரிடை மதிப்பு கிடையாது. ஆதலால் நீங்கள் அவர்களைப் பின்பற்றலாகாது. அதே வேளை, பொது வழக்கில் இல்லாத சொற்களை நீங்கள் அறவே கையாளலாகாது என்று நான் கூறவில்லை. வழக்கிலுள்ள சொற்கள் கைகொடாவிடத்துப் புதிய சொற்களைப் புகுத்தியே ஆகவேண்டும்.

5. மொழிபெயர்ப்பு அணி இலக்கணத்துக்கு அமைய வேண்டும். மொழியமைதி கொடா வண்ணம், உள்ளம் உவக்கும் வண்ணம், காதில் இனிக்கும் வண்ணம் சொற்களைத் தொகுக்க வேண்டும். அத்தகைய மொழிபெயர்ப்பே கருத்தும் கனதியும் வாய்ந்ததாய் விளங்கும் (Translation/History/Culture, Editor: Andre Lefevre, Publisher: Routledge, London & New York, 1992, p. 27-28).

மேற்கண்ட புத்திமதிகள் உள்ளத்தில் பதிந்த நிலையில் ஓர் ஆங்கிலக் கதையின் முதலாவது பத்தியை நாம் வாசித்துப் பார்ப்போம்:

It is six in the morning and I sit in my kitchen looking out at the garden, watching the sun slant obliquely past the old lime tree and across my lawn to reveal the dense silver mesh of spider webs linking the grass stems. For a few seconds, as the earth turns and the sun continues to rise, my tufty rectangle of suburban lawn flashes in my fascinated eyes like a burnished shield - before becoming dull green grass again, my quotidian epiphany gone for ever (William Boyd, *Fascination*, The New Yorker, 2002/03/04).

மேற்கண்டவாறு தொடங்கும் கதை முழுவதையும் நாம் வாசித்துவிட்டோம் (என்று வைத்துக்கொள்வோம்). அப்புறம் இதற்கொரு தமிழாக்கம் வெளிவருகிறது என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். முழுமுதல் ஆங்கில ஆக்கத்தை ஏற்கெனவே வாசித்த நாம் அப்புறம் வெளிவந்த தமிழாக்கத்தை நாடுவோமா? நாடக்கூடும். சரி, நாடுவதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். எதற்காக நாடுகிறோம்? பொருளுக்காகவா? இல்லை. பொருளை நாம் ஏற்கெனவே ஆங்கிலத்தில் அறிந்துவிட்டோம் அல்லவா! பிறகு எதற்காக அதன் தமிழாக்கத்தை நாம் நாடுகிறோம்? மொழிக்காக!

அந்த ஆக்கத்தின் பொருள்வளத்தையும், அந்த ஆக்கத்தைத் தாங்கிவரும் (ஆங்கில) மொழிவளத்தையும் நாம் ஏற்கெனவே துய்த்துவிட்டோம். அத்தகைய ஒரு மொழிவளத்தை நாம் தமிழிலும் துய்க்கத் துடிக்கிறோம். அதாவது ஆங்கில மொழியில் அமைந்த

ஓர் ஆக்கம் தமிழில் வெளிவரும்பொழுது (ஏற்கெனவே அதனை ஆங்கிலத்தில் வாசித்த) நாம் அதனை நாடுகிறோம் என்றால், அது, அதன் (தமிழ்) மொழிவளத்துக்காகவே. அதே வேளை ஓர் ஆங்கில ஆக்கத்தை ஏற்கெனவே வாசிக்காத ஒருவர் அதன் தமிழாக்கத்தை நாடுவது பொருள்வளம், மொழிவளம் இரண்டுக்குமாகவே.

ஆகவே ஒரு தமிழாக்கத்தில் அதன் பொருள்வளத்துக்கு நிகரான இடம் அதன் மொழிவளத்துக்கும் உண்டு. அந்த வகையில் அது இன்னொரு வழமையான படைப்பாக அமைய வேண்டும். பொருள்வளத்தைப் பொறுத்தவரையே மொழிபெயர்ப்பாளர் மூலகர்த்தாவுக்குக் கடமைப்பட்டவர். மொழிவளத்தைப் பொறுத்தவரை அவர் மூலகர்த்தாவுக்குக் கடமைப்பட முடியாது. ஆகவே ஒரு மொழிபெயர்ப்பு ஓங்கவில்லை என்றால், அது மொழிவளத்தால் ஓங்கவில்லை என்பதே பொருள். மொழிவளத்தால் ஓங்கிய ஒரு தமிழாக்கம் அதன் முழுமுதற் படைப்புக்கு நிகரான இடத்தைப் பெறும். பொருள்வளமும் மொழிவளமும் சேர்ந்தே இலக்கிய வளம். ஆதலால் அத்தகைய தமிழாக்கம் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தும்.

ஓர் ஆக்கத்தை ஏற்கெனவே வேற்று மொழியில் வாசித்த ஒருவர் மாத்திரமல்ல, எந்த ஒரு வாசகருமே வெற்றுவெறிதான ஒரு மொழிபெயர்ப்பை நாடப் போவதில்லை. மூலப் பொருள்வளத்துக்கு அப்பால், மூல மொழிவளத்துக்கு நிகரான தமிழ்வளம் படைத்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பையே அவர் நாடுவார். அத்தகைய ஒரு வாசகரை நிறைவுற வைக்கும் விதமாகவே ஒரு மொழிபெயர்ப்பு அமைய வேண்டும். மூல மொழிவளத்துக்கு நிகராக அமையாத வெறுந்தமிழாக்கம் ஒரு வீண் உருப்படியாகவே கிடந்து மாளும்.

அதாவது (1) பொருள்வளத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு மொழிபெயர்ப்பினால் தமிழுக்கு ஒரு புதிய படைப்பு கிடைக்கும் அதே வேளை, (2) மொழிவளத்தைப் பொறுத்தவரையும் அதே மொழிபெயர்ப்பினால் தமிழுக்கு ஒரு புதிய படைப்பு கிடைக்க வேண்டும். அதே சமயம் பொருள்வளத்தால் மாத்திரமே ஒரு மொழிபெயர்ப்பு அதன் முழுமுதற் படைப்பை அடியொற்றி அமைய வேண்டும். மொழிவளத்தைப் பொறுத்தவரை அதில் தனித்துவம் மிளிர்வேண்டும்.

அதே வேளை மொழிபெயர்ப்பு ஒரு விஞ்ஞானம் அல்ல என்னும் உண்மையை இங்கு நாம் வலியுறுத்த விரும்புகிறோம். எனவே ஒரு மொழிபெயர்ப்பை எவ்வாறு ஒப்பேற்றுவது என்பதை எம்மால் திட்டவட்டமாக வரையறுக்க முடியாது. மொழிபெயர்ப்பு ஒரு கலை. அதாவது மொழிபெயர்ப்பில் ஒன்றுக்கு ஒரு கலை. அதாவது மொழிபெயர்ப்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உத்திகள் கைகூடும். ஆகவே ஓர் ஆக்கத்துக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்புகள் கைகூடல் திண்ணம். எனினும் சொல்லுக்குச் சொல், தொடருக்குத் தொடர், வசனத்துக்கு வசனம், பத்திக்குப் பத்தி... முழுமுதல் மொழியின் பாணி எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதைக் கச்சிதமாய்க் கண்டறிந்து, அதற்கு நிகரான ஒரு பாணியில் ஒருவர் தமது தமிழாக்கத்தை ஒப்பேற்றுவாராயின், அதன் வாயிலாகவே தமிழுக்கு ஒரு புதிய படைப்பு கிடைக்க முடியும். அத்தகைய ஒரு மொழிபெயர்ப்பே தமிழ்

இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்தும்.

இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு மேற்படி ஆங்கிலப் பத்தியை நாம் மொழிபெயர்த்துப் பார்ப்போம். இதனைப் பல்வேறு விதங்களில் மொழிபெயர்க்கலாம். இது ஒரு விதம் மட்டுமே:

“காலை ஆறு மணி. எனது சமையலறையில் நான். எனது பார்வை வெளியே. வளவில் கொல்லை. நீள்சதுர வடிவில் கூம்பிய புல்தரை. அந்தலையில் பழம்பெரும் எலுமிச்சை. அதற்கப்பால் சாய்ந்தெழும் சூரியன். புல்பூண்டுகளைத் தொடுத்து அடர்ந்து படர்ந்த சிலந்திவலை. காலை வெயிலில் ஒளிரும் அதன் வெண்மை. உலகம் சுழல, கதிரவன் மேலெழும் அந்த ஒரு சில நொடிகளில் ஒரு கேடயம் போல் எங்கள் புல்தரை பளிச்சிடும். நான் ஒரு கணம் மெய்மறப்பேன் - மறு கணம் அது திரும்பவும், வெறும் பச்சைப் புல்லாய் மாறிவிடும். எனது அன்றாடக் கனவும் அடியோடு கலைந்துவிடும்.”

மேற்படி ஆங்கிலப் பத்தி, தமிழாக்கம் இரண்டிலும் கையாளப்பட்ட எழுத்துக்களும் சொற்களும் சீழே ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன:

	ஆங்கிலம்	தமிழ்
எழுத்துக்கள்	375	396
சொற்கள்	86	59

ஆங்கிலத்தை விடத் தமிழில் அதிக எழுத்துக்கள் தேவைப்படும் அதே வேளை, தமிழை விட ஆங்கிலத்துக்கு அதிக சொற்கள் தேவைப்படுகின்றன. அத்துடன், சொற்களின் எண்ணிக்கையை விட எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரை இரு மொழிகளுக்கும் இடையே வேறுபாடு குறைவு. பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபொழுது இந்த உண்மை புலப்பட்டது. ஆங்கிலத்தை விடத் தமிழில் அதிக எழுத்துக்கள் தேவைப்படுவது நெடுங்கணக்கை ஒட்டிய விடயம் போலும். தமிழில் சொற்கள் குறைவதற்கு அதன் புணர்ச்சியே தலையாய காரணம். அந்த வகையில் ஏழே ஏழு சொற்களைக் கொண்ட குறளை மொழி பெயர்ப்பதற்கு ஏழுக்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலச் சொற்கள் தேவைப்படும். அதே வேளை உரைநடையை விட செய்யுளில் மாற்று மொழிபெயர்ப்புக்கான வாய்ப்புகள் மேலும் அதிகம். ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்துஇவ் வுலகு (336).

நேற்று வாழ்ந்தார், இன்று மாண்டார்! இந்த உலக வாழ்வின் பெருமை இவ்வளவுதான்! இதற்குப் பல்வேறு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்புக்கும் தேவைப்பட்ட ஆங்கிலச் சொற்களின் எண்ணிக்கையைக் கவனிக்கவும்:

1. Existing yesterday, to-day to nothing hurled. Such greatness owns the transitory world (G.U.Pope - - 12 சொற்கள்).
2. “He was here yesterday”, gloats the earth over man, “Today he is gone” (P.S.Sundaram -13 சொற்கள்).
3. This world possesses the greatness of one Who yesterday was and to-day is not (W.H.Drew - 14 சொற்கள்).
4. But yesterday a man was and to-day he is not:

That is the wonder of wonders in this world (V.V.S.Iyer - 14 சொற்கள்).

இனி கிறீக்கிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்குப் பெயர்க்கப் பட்ட ஒரு செய்யுட் கூறைக் கவனிக்கவும்:

There was the girl, screaming like an angry bird,
When it finds its nest left empty and little ones gone.
Just like that she screamed, seeing the body
Naked, crying and cursing the ones that had done it.

(38 சொற்கள்)

(Sophocles 496-406 BC, *The Theban Plays, Antigone, Lines 425-8*, Translated by: E.F.Watling, Penguin, UK, 1974, p. 137). இதற்கு ஒரு மாற்று மொழிபெயர்ப்பு உண்டு. அதன் தோற்றுவாய் பற்றிய குறிப்பைத் தொலைத்த தவறுக்கு வருந்துகிறோம் :

She wailed out loud
that sharp sound of bitterness
a bird makes when she looks in her nest.
It's empty, it's a widow's bed,
and the baby chicks are gone.
And this girl,
when she saw the corpse was bare,
she cried that same way and groaned and mourned for it
And she prayed hard curses on the one who did that to it.

(64 சொற்கள்)

முதலாவது மொழிபெயர்ப்பில் இடம்பெறாத ஒரு விடயம் (it's a widow's bed) இரண்டாவது மொழி பெயர்ப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆகவே இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்பை நாம் தமிழ்ப்படுத்திப் பார்க்கலாம். கவனிக்கவும், எதற்கும் மாற்றுத் தமிழாக்கங்கள் கைகூடும்:

குஞ்சுகள் வெளியேற
விதவையின் படுக்கையைப் போல்
கூடு வெறிச்சோட
வெதும்பி ஓலமிடும் குருவியைப் போல
ஓலமிட்டாள் ஒரு சிறுமி.
உயிர் பிரிந்த உடலின்
உடை உரித்துச் சென்றவரை
திட்டினாள்.
வெற்றுடலை நினைந்து விம்மினாள்
நொந்து கலங்கினாள்
வெந்து புலம்பினாள். (28 சொற்கள்).

இங்கு பேசப்படும் உடலும் உயிரும் கூடும் பறவையும் சிந்தையில் தென்படும் வேளையில் வேறொரு குறள் உள்ளத்தை வருடுகிறது:

குடம்பை தனித்துஒழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு (338).

முட்டைக்குள் இருக்கும் குஞ்சு அதனை உடைத்துப் பறந்து செல்கிறது. அவ்வாறே உடலை விடுத்து உயிர் பிரிந்து செல்கிறது. முட்டைக்கும் குஞ்சுக்கும் உள்ள உறவெல்லாம் குஞ்சு வெளியேறும் வரையே. அத்தகைய குறுகிய உறவே உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையே நிலவுகிறது! இதற்கொரு தமிழாக்கம்:

Like a bird's to the shell it leaves
Is a life's link to its body (15 சொற்கள்)

(P.S.Sundaram, *The Kural*, Penguin Books, London, 1991, p. 52)

தான்யா கவிதைகள்

மெல்லிய விரலின் ஸ்பரிசத்தில்
அவனை அணைத்தேன்
சந்தோசக் கணத்தில்
அவன் மகிழ்ச்சி வார்த்தைகளாய்
விழுந்தது

அம்மா ஆனேன்

என்னைக் கட்டுக்குள் அடக்கும்
அகராதியாய் குழந்தை

அவள்

என்னைப் போல வளர்ந்தாள்
அதிகமான நேரத்தை
அவனுடன் கழித்தபோதும்
எனக்கான அன்பு மீதமாய்
அவளுள்
கட்டுக்கள் அகற்றி
என்னை ஆக்கிரமிக்கும்

கண்களை மூடி,

அவனை வருடி

மெதுவாய்ச் சொன்னேன்:

அவள் என் மகள்.

அழுத்தமாய் அவன் குரல்

மோதிற்று

தனது என்பதாய்.

○

2

ஓலமடங்கிய வெளிகளில்

உச்சஸ்தாயியில்

அலறுகின்றன பறவைகள்

குளிர் இரவுகளில்

மெல்லிய கம்பளிப் போர்வையைப் போன்ற

மிருதுவான உன் உடலை,

என்னைப் போர்த்தும் விரல்களை,

கதகதப்பான வார்த்தைகளை

தேடித் தேடி

சலிப்புறுகிறது மனசு

எங்கு போயினும்

எல்லா வீடுகளிலும்

எல்லா இருக்கைகளிலும்

பெருக்கெடுத்து உடைகிறது

உன் நினைவு

இருட்டு வெளிகளில்

தனிமையின் தவிப்பை

இருளின் பயத்தை

விரட்ட விரும்பி

உரத்துச் சொல்கிறேன்

உனது பெயரை

நீ வேண்டும்

என் எல்லாத் தோல்விகளிலும்

எல்லாத் துன்பத்திலும்

என்னைத் திட்டித் தீர்க்க எனினும்

நீ என்னுடன் இருக்க வேண்டும்.

காடு-நெடுங்குருதி :

ஓர் ஒப்பீட்டு நோக்கு

மு.பொ.

அண்மையில் வெளிவந்த “காடு”, “நெடுங்குருதி” ஆகிய இரண்டு நாவல்களையும் அடுத்தடுத்து படிக்க நேர்ந்தது. இவ்விரண்டு நூல்களுமே நான் அண்மையில் தமிழில் வாசித்த ஆக்க இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவை எனலாம்.

இவ்விரண்டு படைப்புகளுக்குமிடையே உள்ள வேற்றுமையை விட ஒற்றுமை அதிகமாக இருப்பதும் அவற்றின் புனைவு வடிவம் விட்டுச்செல்லும் தடங்கள் - இரண்டும் வெவ்வேறு நிலப்பரப்புகளில் நிகழ்பவையாயினும் - ஒரே வகைத் தன்மையைக் கிளர்த்துவனவாய் இருப்பதும் முக்கியமான அம்சமே.

எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் நெடுங்குருதி நாவல் கோடைக்காலம், காற்றடிக்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் எனப் பகுத்துப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்நாவல் பற்றி அதன் ஆசிரியர் “தீராநதி” நேர்காணலில் (பெப்ரவரி 2005) பின்வருமாறு பேசுகிறார்: “என்னைப் பொறுத்த மட்டில் இந்த நாவல் ஒரு வெயிலின் கதை. நிலப்பரப்பெங்கும் வெயில் ஒரு மூர்க்கமான மிருகத்தைப் போல தன் விருப்பப்படி சுற்றியலைகிறது. வெயிலைக் குடித்துறங்கிய மனிதர்கள் தீமையின் உருக்களைப் போல் நடமாடுகிறார்கள். வாழ்வைப் பற்றிய உயர்வெண்ணங்கள் எதுவும் அவர்களிடம் இல்லை. சாவைக் குறித்த புலம்புதல்களும் இல்லை. அந்த நிலவியலில் வாழ்வதென்பதே ஒரு மாயம்தான்.” நெடுங்குருதி முன்னுரையில் ஆசிரியர் அந்நாவல் பற்றிக் கூறுவதைவிட இச்சுருக்கமான நேர்காணல் உரை, தாக்கம் மிகுந்த தென்றே சொல்லுவேன். அதே வேளை ஜெயமோகனின் காடு முன்னுரையில் அது பற்றி எம். வேதசகாயகுமார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “சங்க இலக்கிய வாசிப்புடைய ஒருவன் இந்நாவலில் பல வகையான நுட்பங்களை மீண்டும் மீண்டும் அடையாளம் காண முடியும். மலை அனைத்து வகையிலும் குறிஞ்சித் திணையைச் சேர்ந்ததாக உள்ளது. கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் உணர்வுகளும் எல்லாம் சரியாகவே அமைந்துள்ளன. யானை, பன்றி, மான் போன்ற விலங்குகள், கூதிர்காலம், இரவு நேரம் அனைத்தையும் இணைக்கும் கபிலனின் குளிர்ந்த வரிகள், அவன் கனவில் இருந்து வந்த குன்றக் குறம்கள்...”

காடு, குறிஞ்சித் திணையைச் சார்ந்தது எனில் நெடுங்குருதி, கொடிய வெயிலின் கதை என்று எடுத்துக்கொண்டால் பாலைத் திணையைச் சார்ந்தது எனலாமா? அப்படித்தான் நாம் கொள்ள வேண்டும். சங்க இலக்கிய மரபில் “இருத்தல்”, “இரங்கல்” என்று ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொரு ஒழுக்கப் பதிவு தரப்பட்டிருந்தால் இங்கே பாலை

கதையான நெடுங்குருதிக்கும், குறிஞ்சியின் கதையான காட்டுக்கும் “புணர்தலை” ஒழுக்கப் பதிவாகக் கொள்ளலாமா? காடு பற்றி வேதசகாயகுமார் சொல்லும்போது, “தீராத பெருங்காமம் பசித்து அலைந்தபடியே உள்ளது. பொருந்தாத உறவுகளும் இணையாத மனங்களும் மனிதர்கள் மோதிக்கொள்கின்றனர். அன்னியமாகி அலைகிறார்கள்” என்று விவரிப்பது “காட்டு”க்கு மட்டுமல்ல நெடுங்குருதிக்கும் மிகப் பொருத்தமானதே. நெடுங்குருதியில் வரும் ரத்னாவதி நாகுவைக் கோயில் திருவிழாவின்போது சந்திக்கும் முறை, அங்கு அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதம், எவ்வாறு கோயில் விழாக்கள் காம ஈடேற்றத்தின் களமாக அமைகின்றன என்பது சித்தரிக்கப்படல், ரத்னாவதியைக் காணாத நிலையில் போகுமிடங்களில் லெல்லாம் நாகு பூக்காரிகளோடு கூடியிருத்தல், ரத்னாவதி ஈற்றில் வெட்டை நோய் வருமளவுக்கு சீரழிந்துபோதல் என்பவையெல்லாம் “பெருங்காமம் பசித்தலையும்” சித்திரந்தான். இதே வகையான சித்திரத்தைத்தான் “காட்டி”லும் காணலாம். காட்டில் நடந்தேறும் காமக் களியாட்டங்களுக்கு சினேகம்மையும் குட்டப்பனும் ஒரு சின்ன உதாரணம். “நான் மலைச்சரிவில் ஏறி குட்டப்பனின் குடிலுக்குள் கூவியபடி நுழைந்தேன். குட்டப்பனும் சினேகம்மையும் சேர்ந்திருந்தார்கள். குட்டப்பனின் நிர்வாணமான பின்பக்கத்தையும் அவன் தோளுக்குக் கீழே சினேகம்மையின் முகத்தையும் பார்த்தேன்.” என்ற கிரியின் விபரிப்பும், புணர்ச்சியின் பின்னர் சினேகம்மை, தானும் குட்டப்பனும் கூடியிருந்ததைப் பார்த்து விட்ட கிரிதரனுடன் ஆரம்பிக்கும் பின்வரும் உரையாடலும் இதைக்காட்டும்.

“கொச்சேமான் பயந்துபோட்டா?” என்றாள் நான் திரும்பாமலே “இல்லை” என்றேன்.

“இது பயருத காரியமொண்ணும் இல்ல சின்னக் காரியமாகும். நாட்டில் பல பைட மாறும் இது நெனைச்சு பயந்து ஒண்ணுக்கும் கொள்ளாம ஆவுதானுவ. ஏமான் பயந்து போட்டோன்னு நினைச்சேன்.”

நான் அவள் பக்கம் திரும்பி, “இது தப்பில்லையா?” என்றேன்.

“ஆரெங்கிலும் சொல்லி ஏமாத்தினா தப்பு” என்றாள்.

இங்கே “காட்டிலே” விபரிக்கப்படும் மனிதர்களும் சரி, “நெடுங்குருதி”யில் சித்தரிக்கப்படும் வேம்பலை மனிதர்களும் சரி, ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்று நாம் அவர்களுக்குள் இடைச்செருக முயலும் அனைத்

தையும் தூக்கியெறிந்தவர்களாய் நடமாடுகின்றனர்.

அடுத்த முக்கியமான ஒற்றுமை, இரு படைப்பு களுக்கும் உயிரூட்டுவதாக அமைவது ஆங்காங்கே அவற்றுள் இழையோட விடப்படும் மனித ஐதீகங்கள், தொன்மங்கள், மாந்திரீக நம்பிக்கைகள் எனலாம். காடு நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே இது தொடங்குகிறது. திருவனந்தபுரம் இளையராஜா பாலராமவர்மாவுக்கு பதினெட்டு வயதில் ஏற்பட்ட தீராத நோயைத் தீர்க்க, காஞ்சிர மரக் கட்டிலில் ராஜா சயனிக்க வேண்டுமென்பதால் காட்டுக்குச் சென்று பெருங் காஞ்சிர மரத்தை வெட்டுகிறார்கள். அதை வெட்டும் போதே வெளிவந்த கசப்புக் காற்றினால் பலர் நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். மரம் திருவனந்தபுரத்துக்குப் போனபோது அதை வெட்டிய எவருமே உயிர் பிழைத்திருக்கவில்லை. காரணம், அந்த மரத்தோடு வந்த வனநீலியே என அறிகின்றனர். அரண்மனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட காஞ்சிர மரத்தாலேயே இளைய ராஜா தங்குமிடம் அமைக்கப்பட்டது. அதில் சயனித்த இளையராஜா நோய் நீங்கி புதுப் பொலிவு பெறுகிறார். ஆயினும் அவரோ அந்தக் காஞ்சிரமர இருப்பிடத்தை விட்டு வெளிவருவதை ஒறுப்பாக்கிக் கொள்கிறார். உள்ளே யாரோ பெண்ணோடு அவர் உரையாடுவதை அறிந்த அவரது மனைவி (ராஜ

செல்கிறாள். இந்த பாத்திர வார்ப்பு எனக்கு, எனது நெடுங்கவிதையான “துயரி”யில் வரும் (பார்க்கவும் சூத்திரர் வருகை) திவ்யாவை அடிக்கடி நினைவூட்டி யது; அங்கே திவ்யா சாதாரண ஓர் அகதிப் பெண் ணாகவும், அமானுஷ்ய சக்தி வாய்ந்தவளாகவும், ஈற்றில் விடுதலையின் அவதாரமாகவும் உக்கிரம் கொள்வது காட்டப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது அந்த மலைப்பெண்ணை முதலின் முதலாக சந்தித்துக் கதைத்த பின்னர் அவள் மீண்டும் வருவதாகச் சொன்ன தினத்தில், வேங்கை மரத்தருகே அவன் அவளைத் தேடி அலைந்துகொண்டிருந்த ஒரு நாள், அவள் அந்த வேங்கை மரக் கிளையில் அமர்ந்திருக் கும் பின்புறம் தெரிகிறது. அவன் ஆவலோடு அவளி டம் விரையும்போது 200 அடி தூரத்திற்கு அவள் கூந்தல் நீண்டு வருவது தெரிகிறது. அந்தக்காட்சி அவனிடம் என்ன கிலேசத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பது பின்னர் தெரிய வருகிறது. பின்னர் ஒரு நாள் இவன், “நான் ஒரு பெரிய மரத்தின் உச்சிக் கிளையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தேன்” என்று விபரிக்கத் தொடங்கும் கனவில் இயக்கி பற்றியும், அவளைப் பின்னர் காஞ்சிர மரத்தில் அறையுண்ட நீலி யோடு தொடர்பு

காடு நாவலின் தன்மைக்கு சிறிதும் சளைக்காதது போல் நெடுங்குருதியிலும் அமானுஷ்யக் காட்சிகளும், யதார்த்தமும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று புகுந்தும், பிணைந்தும் கதையோட்டத்தை முன்தள்ளிக்கொண்டிருக்கின்றன.

குமாரி) துணிந்து உள்ளே சென்று ஒரு முறை பார்த்த போது, அங்கே நிர்வாணக் கோலத்தில் ஒரு பெண் அவரோடு சல்லாபித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். இதன்பின் மாந்திரீகர் ஒருவர் மூலம் அந்தப் பெண் வேறு யாருமல்ல, காஞ்சிர மரத்தோடு வந்த வனநீலி என்றும் அறியப்பட்டது. அவளை அங்கிருந்து அகற்றாவிடில் அரண்மனையே நரி புகுந்த கோழிக்கூடாகிவிடும் என்று சொல்லப்பட்ட தால் அதே மாந்திரீகர் அவளுக்கு நூற்றுக்கு மேற் பட்ட பலிகளும் ஏழு நரபலிகளும் கொடுத்து, நீலி ஒரு பித்தளை ஆணியில் ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டு அதை எடுத்துச் சென்ற மாந்திரீகர் அதைக் காட்டில் ஏற்கனவே இருந்த காஞ்சிர மரத்தின் பக்கத்தில் வந்த புதிய காஞ்சிர மரம் ஒன்றில் அறைந்து நிறுத்தினார்.

நாவலின் ஆரம்பத்தில் இவ்வாறு அறிமுகம் செய்யப்படும் இந்த வனநீலி - பின்னர் நாவலின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்துக்குள்ளும் அவளின் சாயல் தழுவிய, ஆனால் சற்று வித்தியாசமான குணக் கலவைகளோடு - இழைய விடப்படும்போது நாவல் தன் உச்சங்களைத் தொட்டுத் தொட்டு வருகிறது. ஆரம்பத்தில் வரும் காஞ்சிர மர நீலி, பின்னர் மலையன் மகள் நீலியாக யதார்த்தமும் மாயத் தோற்றமும் கோடு கிழிக்கப்படாத தடங்களில் வந்து

படுத்தும் விதத்தில் அவள் அறையுண்ட ஆணி பெயர்ந்து அவள் அவனிலேயே வந்து கவிவது போன்றது பற்றியும் ஏற்படுத்தும் காட்சிப் படிமம் அற்புதமாய் சொல்லப்படுகிறது. இதன் எதிர்விளைவாக அவன் பின்னர் தன் ஊருக்குப் போய் தன் மனைவியோடு ஒன்றாய் இருந்தபோது, திடீரென அவள் “தொடாதே, நான் யாருன்னு காட்டணுமா? நான் யாருன்னு காட்டணுமா? மம் ஊஹும்” என்று சன்னதம் கொள்வதும் பின்னர் மேலாங்கோட்டுக்குப் போய் பந்திருநாழி கழித்ததும் என்று “காடு” முழுதும் ஏதோ விதத்தில் விரவிப் பரவும் இந்த மாந்திரீக வலைப்பின்னலின் இழையோட்டம் அதைத் தொய்ய விடாது தூக்கி நிறுத்துகிறது.

இவ்வாறே, காடு நாவலின் தன்மைக்கு சிறிதும் சளைக்காதது போல் நெடுங்குருதியிலும் அமானுஷ்யக் காட்சிகளும், யதார்த்தமும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று புகுந்தும், பிணைந்தும் கதையோட்டத்தை முன் தள்ளிக்கொண்டிருக்கின்றன. “ஒரு சாரை எறும்புகள் ஊரை விட்டு விலகிய பாதையில் அவசரமாகச் சென்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போது.” என்ற ஆரம்பமே வித்தியாசமானதுதான். சிறுவன் நாகுவின் தோழி ஆதிலட்சுமி ஆள்காட்டி

விரலின் ரேகைகளில் ஒளியேற்றுவதும், சும்மா கல்லைத் தேய்த்து மாம்பழ வாசனை கமகமக்கச் செய்வதும், சென்னாக் கிழவியின் ஆவி அவ்வூர்ப் பெண்களோடு கதைத்துத் திரிவதும், அது தண்ணீர்த் தாகம் கொண்டலைவதால் அதற்காக அவ்வூர்ப் பெண்கள் அதன் தாகம் தீர்ப்பதற்காக வீட்டுத் திண்ணைகளில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தில் நீர் நிறைத்து வைப்பதும், விடிந்து பார்த்தால் அவையெல்லாம் காலியாக இருப்பதும் என்று வரும் காட்சிகள் வாசகனை ஒரு வினோத உலகின் விளிம்புகளுக்கு இட்டுச்செல்கின்றன எனலாம். இன்னும் வேம்பர் களை ஒழித்துக்கட்ட முயன்ற வெல்சி துரை பற்றியது. நோயற்ற வெல்சி துரை இறுதியில் தன் ஊருக்குத் திரும்புகிறான். அவன் படகில் போகும்போது, வேம்பலையில் வெல்சியின் குரல்வளையை அறுத்த, இறந்துபோன வேம்பனின் மாயத் தோற்றம். வெல்சி வேம்பனின் கண்களைப் பார்த்தபோது அதில் செங்குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. வேம்பன் தன்னை அடிக்க வருகிறான் என்று கண்டு அதிலிருந்து விலகுவதாக நினைத்து வெல்சி தவறிப்போய் பத்மா நதியில் விழுந்து வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போய்விடுகிறான். இவ்வாறு நாவல் ஆரம்பத்திலேயே அத்த யதார்த்தக் கிளைகளைப் பரப்பியவாறு வேரூன்றுகிறது. இவ்வாறு இடைக்கிடை எப்பவோ செத்துப்போன குருவனும், கண்தெரியாத சிங்கியும் ஆடு புலி ஆட்டத்தில் ஈடுபடும் காட்சிகள் மிகுந்த கலைத்துவ வார்ப்பாக வெளிவருகின்றன.

“சிங்கிக் கிழவன் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டான்.

“பல்லில் கறி சிக்கிட்டுச்சா அப்பச்சி” என்று குரல் கேட்டது. பாதி விளையாட்டில் நிறுத்தி விட்டு இத்தனை நாள் வராமல் போன குருவனின் குரல்தான் அது எனத் தெரிந்ததும் தன் தலைமாட்டிலே வைத்திருந்த சூரியை ரகசியமாகக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு குரல் வந்த பக்கம் நகர்ந்தான்.

“அப்பச்சி யாரை குத்துறதுக்கு இந்த சூரி... நான் செத்து பத்து வருசமாச்சுதல்ல...” எனப் பரிகாசமான ஒலி கேட்டதும் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை சிங்கிக்கு.

“பிறகு என்ன மசிருக்கடா விளையாட வந்தே?” என்று வரும் குருவன் சிங்கி ஆட்டத்துக்கான அறிமுகத் தொடக்கமே தானாகவே களை கட்டுவதைக் காணலாம்.

அடுத்து நாகுவும் தாத்தாவும் சந்தையில் ஊர்பேர் அறியாதவளிடம் வாங்கி விற்ற பசு பற்றிய சித்திரம் இன்னும் சுவையானது. அதில் பால் கறக்கப் போன ஒருத்தி பின்வருமாறு சொல்கிறாள்: “விடியக்காலையிலே பால் பீச்சுறத்துக்காக இருட்டிலேயே பசுவைப் பார்க்கிறேன், காணோம். தேடிக்கிட்டு வெளியே வந்து பார்த்தா மாடு ஆகாசத்திலே மேய்ந்துகிட்டு இருக்கு, தரையில் கால் படவேயில்லை. மிதக்குது. பயந்துபோய் கத்தினா... பசு நெற்றியிலே சங்கு சக்கரம் சுத்துது.”

இன்னொரு சம்பவம் ஊமை வேம்பு பற்றியது. அதில் அறையப்பட்ட ஆணியைக் கழற்றிய பெண் பின்னர் அப்படிக்க கழற்றியதால் ஏற்பட்ட துன்பத்திலிருந்து மீட்சி பெற அதே ஆணியைக் கொண்டுவந்து

அந்த வேம்பில் மீண்டும் அறைய முயற்சித்தும் முடியாமல் போக பின்னர் அப்படி அறைவதையே தொழிலாக்கி பித்துப் பிடித்தவளாகிப் போதல் ஏனோ காடு நாவலில் வரும் காஞ்சிர மரத்தில் அறையப்படும் ஆணியோடு ஒட்டுறவு கொண்டாடு கிறது.

இன்னும் இரண்டு நாவல்களிலும் வரும் மழை, வெயில் பற்றிய விவரணைகள், “காடு” நாவலில் காடு பற்றிய விபரிப்பு ஆகியவை கவிதையாய் எழுந்து விரிகின்றன. இவ்வாறு இரண்டு நாவல்களும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று புருந்து சினேகமும் சினேக முரண்பாடும் கொண்டவையாகவே நிற்கின்றன.

2

அடுத்த பகுதிக்கு வருவோம். இரண்டு நாவல்களையும் படித்தபோது ஏற்பட்ட அவற்றின் கலா ரீதியான பாதிப்பு என்ன வகையானது?

முதலாவதாக, நெடுங்குருதியைப் படிக்க ஆரம்பித்ததுமே ராஜநாராயணனின் “கோபல்ல கிராமம்” என் நினைவில் அடிக்கடி தலைகாட்டிற்று. கரிசல் காட்டினதும் வேம்பலையினதும் நிலவியல் ஒரே வகைத் தன்மையானது போலவே எனக்குத் தோன் றிற்று. மேலும் வேற்றுரிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வரும் மக்கள் பற்றி ராஜநாராயணன் விபரிக்கும் போது அவர்களோடு கூட வரும் ஐதீகங்கள், நம்பிக்கைகள் என்பவை நெடுங்குருதியில் வருபவற்றோடு தோழமை கொள்கின்றன. இன்னும் காற்றியல் கார்சியா மார்குவேசின் “ஓர் நூற்றாண்டுத் தனிமை”யில் காணும் சில நிகழ்வுச் சித்தரிப்புகளும் நெடுங்குருதியில் வருபவற்றோடு ஓர் வகைச் சினேகத் தன்மையைக் காட்டுகின்றன. இதை ஒரு குறையாக இல்லாமல் நிறைவாகவே நான் பார்க்கிறேன். இன்றைய எடுத்துச் சொல் முறை, இன்னும் பல்வகை உயர் நிலை நுட்ப விவரணைகளைக் கோரி நிற்கையில் இன்னும் பல, நம் மண்ணோடு முரண்படாத கலைப் பரிசோதனைகள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்பதே எனது அவா. அதற்காக இன்று சிலர் கோணங்கியின் ஆக்கங்களில் வலிந்து சுட்டிக்காட்ட முயல்பவற்றையல்ல நான் கருதுவது. அது வேறான ஆய்வுக்குரியது.

அதே சமயம் “காடு” நாவலைப் படித்தபோது எனக்கு கொன்றாட்டின்(Conrad) காடுகள் பற்றி விபரிக்கும் கதைகள் - குறிப்பாக “இருள் இதயம்” நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அங்கே அது குரூரமும் பயங்கரமும் நிறைந்ததாகத் தெரிய, இது அடியோடிய ரசனையும் வனத்தின் இருண்மையும் வனதேவதை களின் மர்மமும் திகிலும் கிளர்த்தும் மையமாக நிற்கிறது. அதற்கு நீலியும் ஒரு காரணமாகலாம். சங்க இலக்கிய கால வாழ்க்கையை மீட்டெடுத்துப் பார்க்கும் முயற்சி இங்கே நாவலாகிறது. இதில் எவ்வளவு தூரம் ஆசிரியர் வெற்றி பெறுகிறார்? அதைப் பின்னர் பார்ப்போம். “Go back to nature” என்ற கருத்தியலின் புனைவுதான் D.H.L-ன் Lady Chatterly’s Lover. அதனால் அங்கே பெண் உறவு பூசனைக்குரியதாக மடை திறந்து பாய்கிறது. ஆனால் இங்கே, தீராத காமம் பசித்தலையும் காட்டில் நீலிக்கும் கிரிக்குமிடையே ஏற்படும் உறவு (Platonic) தூயதாக உயர்கிறது. அவ்வாறே இன்னொரு தீராத

காமம் பசித்தலையும் அல்லது ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் பிறழ்ந்து கிடக்கும் நெடுங்குருதியிலும் நாகுவின் அக்கா வேணி, தனக்குப் பின்னால் பித்துப் பிடித்துத் திரிந்த வசதிபடைத்த அயலூர் இளைஞனையும் உதறிவிட்டு கண்ணகி போலத்தான் நடந்து கொள்கிறாள்.

காடு இரண்டாயிரம் ஆண்டு மரபின் அடையாளங்களை மீட்டெடுத்துப் பேசுகிறது என்பது உண்மை. ஆனால் அதைப் பிரக்ஞைபூர்வமாக உணர்ந்து அவ்வாழ்க்கையோடு தன்னை இனங்காண முயலும் கிரிதரன் ஏனோ பரிதாபகரமாக இடறப் பட்டு விழுகிறான். ஐயர் போலவோ, குட்டப்பன் போலவோ அவனால் காட்டோடு ஐக்கியப்பட முடியவில்லை. பின்னவர்களின் ஐக்கியப்படல் பிரக்ஞைபூர்வமானதல்ல. அதனால் அவர்கள் காட்டோடு ஐக்கியப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் எல்லாம் ஒன்றே. கிரிதரன் தன் உயிரோடு கலந்திருந்த மலையன் மகள் நீலி இறந்துபோனதை அறிந்து

இவளுடன் போகம் கொள்ளுதல் என்பது ஒரு நாடக பாணி செயற்கைத்தனம் இல்லையா? இது காலவரை நீலி மேல் கிரி கொண்டிருந்த தூய காதல் என்னும் போர்வையுள் அடியோடிப் பதுங்கி யிருந்த காமம் வெளியே நீலி அழுகின்ற பின்னணியில் உந்துதல் பெற்று எஞ்சினியர் மனைவி மேல் transfer பண்ணப்படுகதா? இது ஒரு அபத்தமில்லையா?

உண்மையில் நாவல், கிரி எஞ்சினியர் மனைவியின் கட்டளையை உதறிவிட்டு நீலியைத் தேடிச் செல்வதாகவும், காட்டில் வேங்கை மரத்தருகே மீண்டும் அவள், அவன் முன்பொருமுறை தேடிச் சென்றபோது, அவள் கூந்தல் 200 அடித் தூரத்திற்கு நீண்டு மிதக்க அமர்ந்திருப்பதாகவும் என்ற மாயத் தோற்றத்தில் முடிந்திருந்தால் அது நீலி தன் வனதேவதைத் தன்மையிலும், மனித யதார்த்தத்திலுமாகக் காப்பதிக்கும் elusiveபோக்கைக் காட்டி உயர்ந்திருக்கும். அடுத்த முக்கிய கேள்வி எஞ்சினி

சங்க இலக்கிய மரபில் “இருத்தல்”, “இரங்கல்” என்று ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொரு ஒழுக்கப் பதிவு தரப்பட்டிருந்தால் இங்கே பாலையின் கதையான நெடுங்குருதிக்கும், குறிஞ்சியின் கதையான காட்டுக்கும் “புணர்தலை” ஒழுக்கப் பதிவாகக் கொள்ளலாமா?

பித்துப் பிடித்தவனாகிறான். அவளைத் தேடி காட்டில் அவள் வாழ்ந்த இடமெல்லாம் அலைகிறான். அவள் தங்கியிருந்த குடிமும் எரிந்துபோன நிலையில் அவளே அப்பிரதேசமெங்கும் உயிர்த்தலைவதாக பிரக்ஞை உறுத்த அவன் அவளைத் தேடித் திரிகிறான். அப்போதுதான் சந்தர்ப்ப விபத்தாய், அவனுடைய மேலதிகாரியான எஞ்சினியரின் மனைவியிடம் சிக்கிக்கொள்கிறான். அவள் எல்லாரையும் ஆட்டிப் படைப்பவள். அவள் தன்னைப் பற்றிக் கூறுகையில் I am full of lust என்கிறாள். அவளிடம் சிக்கிய கிரி, அங்கேயே அவள் சொற்படி இரவு தங்குகிறான். நள்ளிரவில் அவன் அறைக்கு வெளியே “தம்புரானே” என்ற குரல் கேட்கிறது. அங்கே நீலி நிற்பது போன்ற பிரமை. கதவு விரிசல் வழியாகக் கவனித்தபோது, அவள் அங்கே நிழல் வடிவில் ஒரு மிருகம் போல் அவன் முற்றத்தில் அலைவது தெரிகிறது. கண்கள் பச்சைச் சுடராக ஒளி காலிக்கின்றன. அவள் “கதவு திறக்கணும் தம்புரானே” என்று கூறியபோது “ஓபன் த டோர், யூ ஃபூல்” என்றவளாய் எஞ்சினியரின் மனைவி உள்ளே வருகிறாள். இவன் அவளோடு கூடுகிறான். வெளியே நீலி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்.

இப்படி முடிகிறது நாவல், பல கேள்விகளை முளைக்க விட்டவாறு. இங்கேதான் நாவல் - மலையேறி பேச்சிமலை வாழும் முக்காலமறிந்த பறவையைக் காண முனையும்போது கால் இடறி விழுவது போல் - சரிந்துபோகிறது. நீலிக்காக மனம் உருகி உருகி பித்துப் பிடித்தவன் போல் திரிந்த ஒருவன் எஞ்சினியர் மனைவியின் ஆளுகைக்குள் விழுவதென்பது சாத்தியமா? வெளியே அவள் அந்தரித்தலைய

யர் மனைவியின் காட்சம் பெற்ற கிரி, தன் கொந்தராகட் வேலையில் தோல்வியுற்று பிச்சைச் சோறு சாப்பிடும் நிலைக்கு வருகிறான் என்பது நம்பக்கூடியதா? மீண்டும் நாடக பாணி முடிவின் கற்பித்தத்தில் யதார்த்தம் பிறழ்வுற சோடிப்பு நிகழ்கிறது. நாவலாசிரியர் தனது மேதமையின் உன்னதங்களை வேண்டுமென்றே மழுங்கடிக்கும் செயலாக இதைக் கருதலாமா?

இன்னும் அய்யரின் பாத்திரச் சிருஷ்டி, சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வெளிக்கொணர்வுக்காக உருவாக்கப்பட்ட தோற்றம் தரும் செயற்கைத் தனத்தையும் தவிர்த்திருக்க வேண்டும்.

நெடுங்குருதி இதற்கு எதிர்மாறாக இத்தகைய இடர்ப்பாடுகளுக்குள் சிக்கவில்லை. அதில் வேம்பலையை நோக்கிய ஈர்ப்பே கதையின் மையமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் நாவலைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, “இது ஒரு வகை documentary தன்மைக்குள் விழப்போகிறதே, விழப்போகிறதே” என்றவோர் அந்தர நிலையிலேயே படித்து முடித்தேன். ஆனால் அது அப்படி விழுந்து விடாமல் நாவலுக்கும் டொகுமென்றறி தன்மைக்கு மாண விளிம்பு நிலையில் நடந்துபோய் தன்னை நாவலின் பக்கமே குடைசாய்க்கும் விதத்தில் அதில் வரும் அமானுஷ்ய விவரணங்கள், ஐதீகங்கள், நம்பிக்கைகள், கனவுகள் கைகொடுக்கின்றன.

இவ்விரண்டு நாவல்களின் புனைவு வடிவம் எம் அகத்தில் எவ்வாறு வந்து கவிகின்றது? அவை

விட்டுச்செல்லும் தடங்கள் எத்தகையன?

இந்த நாவல்கள் இரண்டையும் படித்தபோது வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு விரக்தியே மேலோங்கி வந்தது. கநாசு. வின் "பொய்த் தேவு" நாவலைப் படித்தபோது எப்படி ஒரு வறட்சியும் விரக்தியும் மனதில் தலை காட்டி மடியுமோ அதையும் விட இந்நாவல்களில் இருந்தெழுமவன இன்னும் ஆழமாக மனதைக் கடை கின்றன. காடும அதன் நிலப்பரப்பும் அது பற்றிய சித்தரிப்பும் கவிதையாக வழிந்து மனதுக்கு இதந் துருவதாய் இருந்தாலும் வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கை தூரத் தெரியும் பேச்சிமலை மாதிரியே எட்டி எட்டிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஈற்றில் நீலி வெளியே அழுதுகொண்டிருக்க எஞ்சினியரின் மனைவியோ டான கூடல், பூதாகரமாக அவனுள் எழும் விரக்தியை மறைப்பதற்காக தீக்கோழி மணலுக்குள் தலையை புகுத்துதல் மாதிரி உடலுறவுக்குள் புகுதலா? அநேகமானோர் இதைத்தான் இன்று செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு Psychopathன் மனோநிலை. இவ்வாறே நெடுங்குருதியில் வரும் வெயில், மழை பற்றிய காட்சிப்படுத்தல்கள் ரசணை யூட்டுவனவாய் இருந்தாலும் பாலை நிலத்தில் கதிக்கும் வறட்சி போல் விரக்தி அடியோடுகிறது. இந்த விரக்தியிலிருந்து தம்மை மறக்கவே அங்கே உடலுறவு கட்டவிழ்ந்து செயல்படுகிறது. நாகு இறந்த பின் ரத்னாவதி இரண்டாவதாகக் கைப்பிடித்தவனும் இறந்துபோக அதன் துயரத்தின் எல்லையில் நின்ற அவள், அவ்வேளை தன்னைக் கூப்பிட்ட ஒருவனோடு படம் பார்க்கப் போய் அவனோடு இரவைக் கழித்த செயல் இதற்கு உதாரணம். மேலும் இறுதியில் எந்த விதப் பொறுப்புமில்லாத நிலையில் தனது பழைய தோழியின் அறையில் ரத்னாவதி நிம்மதியாக இருக்க விடப்பட்டபோது அவள் தூக்கு போட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள் - ஹெமிங்வே சும்மா இருந்தபோது தன்னையே சுட்டுக் கொன்றது போல். இது வாழ்க்கை வாழப்பட வேண்டும் என்பதற்கு எதிரான உச்ச விரக்தி நிலை எனலாமா? தன்னை நம்பி வந்து பண உதவி செய்த பக்கீரைக் கூட்டிப் போய் எங்கோ கொலை செய்துவிட்டு எந்த வித மன உறுத்தல்களும்மில்லாமல் நடமாடும் நாகுவின் அய்யா இன்னொரு வகை. இவையெல்லாம் எதைச் சுட்டுகின்றன?

இன்று காலங்களும் ஒழுக்கங்களும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று புகுந்து பிறழ்வுற்று வேறோர் வடிவிற்கான கரைசல்களாக வழிகின்றன என்றே இதில் காணலாம். இது கலப்பு வலய - மாற்று வலயக் காலம் (Period of Transition). இன்று பல்வகை இலக்கிய உருவங்களான கவிதை, கதை, கட்டுரை, நாடகம் என்பவையெல்லாம் ஒன்றுக்குள் ஒன்று தலை நீட்டி உருவக் கலப்பு நிகழ்த்தி வேறொன்றின் வருகையை, புது ஒழுங்கின் வருகையை, இருக்கிற ஒழுங்குகளைச் சிதைத்து பேச்சிமலை உச்சியிலுள்ள பறவைக் குணத்தின் வருகையைக் குறிக்கின்றன எனலாமா? அதன் குறியீடாகவே இந்நாவல்கள் நிற்கின்றன எனலாமா?

இறுதியாக இந்நாவல்கள் இரண்டும் கவிதைக்களை இன்று குறுக்கப்பட்டுள்ள பரப்பை விரித்துள்ளன. நான் இன்று கவிதை என்பதை மரபுச் செய்யுளுக் குள்ளோ அல்லது நாம் இன்று புதுக்கவிதைக்கென்று ஒதுக்கியுள்ள பாணிக் குள்ளோ வைத்துப் பார்ப்பதைப்

பெரிதாக ஏற்றுக்கொள்பவன் அல்லன். கவிதை என்பது சகல இலக்கிய முயற்சிகளினதும் ஊட்டச் சத்தாக நின்று, பெருஞ்சுழலாக விரிந்து விரிந்து நம் புனைவு அனைத்தையும் தன் கையில் எடுத்து விளையாடுவதைக் காணலாம். இதற்கு உதாரணமாக, நெடுங்குருதியில் வெயில் பற்றியும், மழை பற்றியும், காய்ந்து போகும் நிலம் பற்றியும் விபரிக்கும் இடங்களைக் காட்டலாம். "காடு" நாவலில் காடு பற்றிய ஒவ்வொரு விபரிப்பும் கவிதையாகவே மணக்கிறது. 314ஆம் பக்கத்தில் "அங்குதான் பேச்சிமலையும் அதன் தங்கைகளும் சிகரம் தூக்கி நிற்கின்றன" என்று தொடங்கி "அவ்வொலிகள் ஒரு அந்தரப் புள்ளியில் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக்கொண்டன போல ஒரு முத்தாய்ப்பு ஊளை" என்று முடியும் பகுதி இதற்கு சின்ன உதாரணம். "ஆற்றின் நீர்ச்சுழிகள் அவள் காலுக்கு கொலுசு இட" என்பன போன்ற எண்ணிறந்த குறுங்கவிதைகள் காடு முழுக்க நிரம்பிக் கிடப்பது மற்றோர் உதாரணம்.

ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் இந்நாவல்கள் இரண்டிலும் உள்ளோடியுள்ள வரலாற்றுணர்வு எவ்வளவு தூரம் கலைத்துவப்படுத்தப்பட்டு வெற்றி யளிக்க இவை உதவுகின்றன என்பதைக் காட்டவே. காடு, மூவாயிரம் ஆண்டு தொன்மையுள்ள சங்க இலக்கிய வரலாற்றின் அடையாளங்களை மீட்டெடுத்தும் பார்க்கும் முயற்சியாகும். இந்நாவல் எத்தனையோ போதாமைகள், பலவீனங்கள் மத்தியிலும் வீறுகொண்ட படைப்பாக நிற்பதற்கு காரண மாய் இருப்பது அதில் வரிக்கு வரி காணப்படும் கவித்துவ வீச்சு கொண்ட விவரணையே. இந்த விவரணை, அதன் சாத்தியம், சத்தியமற்ற எல்லா நிகழ்வுகளையும் சத்தியப்படுத்துகின்ற ஆத்மார்த்த தளத்துக்கு இட்டுச்செல்வதன் மூலம் வெற்றி பெறுகிறது. ஆத்மார்த்தத் தளம் என்பது ஆத்மீகத் தளமல்ல. ஆனால் அதனோடும் ஒட்டுறவு கொண்டுள்ளது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. எல்லா இலக்கியப் படைப்புகளின் வெற்றியும் அப் படைப்பு ஆத்மார்த்தத் தளத்திற்கு உயர்த்தப்படுவ திலேயே தங்கியுள்ளது என்று நான் எனது "யதார்த்த மும் ஆத்மார்த்தம்" என்ற நூலில் (1992) கூறியுள்ளதைக் கவனிக்கவும்.

இங்கே நெடுங்குருதியின் ஆரம்பமும் நடுப் பகுதியும் இதே வரலாற்றுணர்வோடு தோய்ந்த கலைத்து வப் படைப்பாகத் தரப்பட்டிருந்தபோதும் இறுதிப் பகுதி அதைத் தக்க வைக்கவில்லை. எழுத்து நடையிலும் தோய்வு காணப்படுகிறது. இறுதியில் சொல்லப் படும் விஷயம் அனைத்தையும் ரத்னாவதியின் சாவுக்கு முன்னரே கூறி, அவளது சாவே இறுதியாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தால் அது கலைத்துவ ரீதியாக நிமிர்ந்திருக்கும். அவளின் அச்சாவு அக்கால வரலாற்றின் குறியீடாகவும் நிலைத்திருக்கும்.

○

1. காடு, ஆசிரியர் : ஜெயமோகன், வெளியீடு : தமிழினி, 342 டி.டி.கே. சாலை, சென்னை-14, விலை : ரூ. 190
2. நெடுங்குருதி, ஆசிரியர் : எஸ். ராமகிருஷ்ணன், வெளியீடு : உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29 சுப்பிர மணியம் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை - 600 018. விலை : ரூ. 275

வார்த்தைகளின் பேரரசி

வேறொருவனுடன் உன் தோழி
வேறு நிலத்துக்கு
இடம்பெயர்ந்த பிரிவுத் துயரத்துள்
குதிரை வண்டியின்
லாட ஒலியும் புழுதியும்
அடங்கும் முன்னே
ஸாபோ
ஒரு ஜாடி திரட்சை ரசம்
குடித்து மயங்கியிருக்கலாம்.
முகமற்று ஒலிக்கும்
தூரத்து குழலிசையைக் கேட்டபடி
ஆலிவ் மலைச் சரிவில்

சின்னக் கெளுத்திகளை விழுங்கும்
வெள்ளைக் கொக்குகள் பாவம்
புன்னைமர நிழலில்
பொரித்த உளுவை மீன்களுடன்
கள்ளுண்ட நாம்
கொக்குகளை விரட்டித் திரிவோம்
வெள்ளிக் கெண்டைகள் பாயும் மதகடியில்
வெள்ளிவீதி
உனது மடியில்
நானும் படர்ந்திருப்பேன்
முகமற்று ஒலிக்கும்
தூரத்து யாழிசையைக் கேட்டபடி
சினைக் கெளுத்திகளை விழுங்கும்
வெள்ளைக் கொக்குகள் பாவம்

வண்ணம் மங்கிய கட்டடங்களுக்கிடையே
குளிர்புகையும் வீதிகளில்
சாயம் ஏறாத மெல்லிய உதடுகள்
ஊதா மலர்களாவதை
சகிக்க முடியவில்லை
உறைகள் அணியாத கைகளை
சட்டைப் பைகளில் திணித்தபடி
திசைகளைத் தொலைத்துவிட்டு
மதுவிடுதிகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாய்
தூக்கமாத்திரைகளுடன் அறைக்குத் திரும்பும்
ஸில்வியா
முத்தங்களுடன் காத்திருக்கிறேன்
முகமற்று ஒலிக்கும்
தூரத்து வயலின் இழைவைக் கேட்டபடி

மரணம் தூரத்தும் காலத்திலிருந்தும்
பலிபீடங்கள் பெருகிய நிலத்திலிருந்தும் வெளியேறி
நமது வார்த்தைகளால்
அகழி தூழ் கோட்டையை எழுப்புவோம்
காட்டை விடவும்
அடர்த்தியும் மர்மமும் நிறைந்த
அதன் தனிமைக்குள்ளிருந்து
கனவும் வேட்கையும் தளும்பும்
நம் கவிதைகளை வாசிப்போம்
சொற்களின் அரசிகளே
குளிர்க்கான கம்பளத்தை
நம் உடல்களால் நெய்வோம்
முகமற்று ஒலிக்கும்
தூரத்து மத்தள ஓசையைக் கேட்டபடி

மாலதி மைத்ரி

அன்டோனியாவின் மார்க்கமும் வைலக்கின் நாட்குறிப்பும்

தினகரன் ஜெய்

பேருந்தின் வேகத்தில் உடல் குலுங்கி நின்றது. பேருந்து வேகத்தைப் பொருட்படுத்தாத பெரியவரின் வாசிப்பு தொடர்ந்தது. தற்போது என்னருகில் இருப்பவரைத் தவிர பயணத்தின் இடையூறாக வேறு யாரையும் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. ஆடம்பரமான தன் கைக்கடிகாரத்தை அடிக்கடி மற்றவர் பார்க்கும் தோரணையோடு வலது கையால் சரிசெய்துகொண்டு இருப்பதை ரசிக்கவும் முடியவில்லை. பல முறைக்கு மேல் இதுபோல் தொடர்ந்த செயலால் எனக்கு ஏற்படும் தற்செயலான மனதளவு இடையூறை அவரால் கவனிக்க முடியவில்லை. அப்படியே கவனித்தாலும் அதை நிராகரிக்கும் மனப்பக்குவமில்லை. இதுபோன்றதொரு சூழலை எதிர்கொள்பவர்களுக்கு அனிச்சையான வெறுப்பே மேலோங்கியிருக்கும். அந்த வெறுப்பே பின்னொரு நாளில் சம்பந்தமில்லாதவையாக உணரப்படும். அதுபோன்றதொரு சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் இதுவரை எனக்கு வாய்க்காதது, நான் வளர்ந்த சூழல் என என்னால் ஓரளவுக்கு யூகிக்க முடிகிறது. அனுபவத்தை விட மேலான வழிகாட்டி எதுவுமே இருக்க முடியாது என்று கூறும் என் அம்மா மட்டும்தான் நான் மிக விரும்பும் பெண்! அந்த பெண்மைக்குள் உள்ள தாய்மையோடு எனக்குள் நெருக்கமான பரிகாசங்கள் உண்டு.

சூழலின் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்தவர் யார்? இந்த அனுபவமிக்க கேள்விக்குள்தான் என் வாழ்வு மீதான சித்திரங்களும் விரிகின்றன. அந்தரங்கத்தைக் கணக்கிடும் வலிமையும் என்னுள் எழுப்பப்படுவது எது என்ற பிரக்ஞைபூர்வமான சலனமும் உண்டு. இந்த பெளதிக உண்மையை எத்தனையோ பேர் என்னோடு பகிர்ந்துகொண்டிருந்தாலும் நான் மறக்க

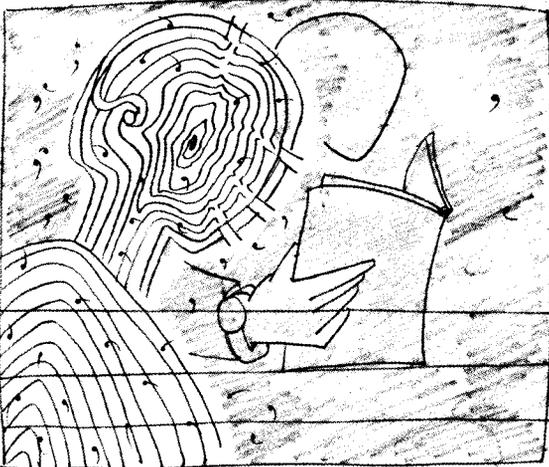
முடியாத மிக முக்கியமானவர் B.P. கதிடியா என்ற மார்க்சிஸ்ட்தான் - எவ்வித சித்தாந்தப் பகட்டும் இல்லாமல் பேசுவார். எனது கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் மூளைச்சலவையை மீறி என்னால் இவரோடு கலந்துரையாடலில் ஈடுபட முடிந்தது. என் இன அடையாளத்தின் தொன்மை ரகசியம் அவரது சித்தாந்த விளக்கத்தால் வதைபடத் தொடங்கியது. சிதறிக் கிடக்கும் எனது இனத்தின் பெருமையை அவரது விளக்கத்தின் தாத்தபரியங்களால் அசைபோடத் தொடங்கினேன்.

குறிப்பு 1: கதைக்களம் பேருந்தில் பயணிக்கும் ஒருவரின் மனப் பிரக்ஞையில் மையம் கொள்வதாகக் கொள்ளவும்.

அன்றைய காலங்களில் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை எனக்கு கற்றுத்தருவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டியே தான் என்னுடனான உறவு வலுப்பெறத் தொடங்கியது. அதுவரைக்கும் சேர்த்து வைத்திருந்த என் கற்பனா பிம்பங்களை ஒவ்வொன்றாக உடைக்கும் முயற்சியில் அவரது பேச்சு இருப்புக் கொண்டது. ட்ராட்ஸ்கியின் நிரந்தரப் புரட்சி பற்றிய விவாதங்களில்தான் பெருவாதியான நேரங்களைச் செலவழிப்பார். ஸ்டாலின் மார்க்சியத்தை உள்வாங்கிக் கொண்ட முறையில் நடந்த குதர்க்கம் எவ்விதச் சூழலிலும் மனித குலத்துக்கான நேர்மையில் இருக்க முடியாது எனவும் ஆழமாக நம்பிக்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு பேச்சின் முடிவிலும் வயதை மீறிய பதட்டமும் நடுக்கமும் அவரை ஆட்கொள்கிறது. எழுபத்தெட்டு வயதில் இவரைப் போல நான் அரசியலை யோசிப்பேனா? எனக்குள் நானே கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனது பைபிள் படிப்பை மீறிய வாசிப்பைத் தொடங்கிய நாள் அதுவாகத்தான் இருந்தது. கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் வழக்கமாக என்ன நடக்குமோ அதை விட மேலான வன்முறைக்கு நான் ஆளாக வேண்டியிருந்தது. சொற்களின் குரூரத்தைப் புறக்கணிக்கும் பொறுப்பை உணரத் தொடங்கினேன். கட்டுப்பாடற்ற புலன்களால் வசீகரிக்கப்பட்ட மனிதனால் நிஜத்தின் அடையாளம் தூரப்படுத்தப்படுகிறது.

மன்னிப்பதே வலிமையின் அடையாளம் என்ற மானுட உண்மையை உரிய நேரத்தில் உணர்த்தத் தவறாததே என் வாலிப வயதின் வேகத்தை நிதானம் கொள்ள வைத்தது.

சமயத்தின் வரைமுறையை மனதில் கொண்டே தன்னை வடிவமைத்துக்கொள்ளும் மனிதர்கள்தான் எவ்வளவு கொடூரமானவர்கள். மானுட நேர்மையின் வடிவப் பிரக்ஞைக்குள் மூழ்கத் தொடங்கினேன்.

சமூக மதிப்பீடுகள் திணித்த அழகுணர்வின் அரசியல் வஞ்சகத்தில் அமிழ்ந்து தன்னை முற்றிலும் தொலைக்க தீவிரத்துடன் நாட்டம் கொள்ளும் மானுட சுழற்சியின் இறுதி இலக்குதான் என்ன? குறிப்பு 2: ஜி.ஆர். தெர்ஷாவின் (1743-1816) எழுதிய 'இளவரசன் மெஷ்செர்ஸ்கியின் மரணத்துக்கு அஞ்சலி' (1787) என்ற கவிதை வரிகளைப் படித்தபோது எழுதப்பட்டது. எனவே இந்தக் களம் முழுவதும் பிரஞ்சுபூர்வமான அணுகுமுறையோடு வாசகர்கள் நெருக்கமாக்கிப் படிப்பதே நல்லது.

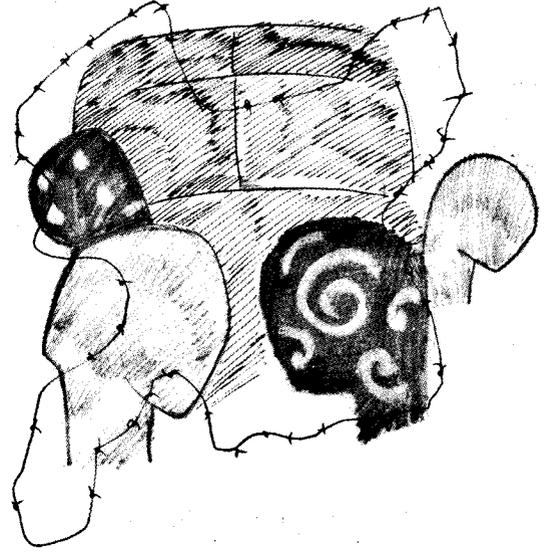
வாழ்க்கையின் மீதான சித்திரம் நீளத் தொடங்கியது. அது நெளிந்தோடும் நேர்மையின் அகவயமான சாயலில் கவனம் கொள்ள வலியுறுத்துகிறது. உண்மையின் எதார்த்தம் பிரவேசிக்கத் தொடங்கும்போதெல்லாம் வாழ்வியலில் நிர்ப்பந்திக்கப்படும் நெருக்கடி எவ்வளவு சிரத்தையானது. மனங்களில் நியாயமாக எதிர்கொண்டாக வேண்டிய சடங்குகள்தான் வன்முறையா? வன்முறையின் நியதிகள்தான் எவ்வளவு பூரணத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன.

பேருந்தில் The Power of Non-violence நூலின் வாசிப்பில் மூழ்கிய பெரியவர் தவிர மற்றவர் எல்லோரும் அயர்ந்து தூங்க ஆரம்பித்தார்கள். சற்று நேரத்தில் பேருந்தில் பாடல்கள் நிறுத்தப்பட்டு மின் விளக்குகள் யாவும் அணைக்கப்பட்டன. சிறிய வண்ண விளக்கில் படிக்க முடியாத சிரமத்தை உணர்ந்தவர் புத்தகத்தை சங்கடத்தோடு மூடினார். சோம்பலை முறித்தவாறே விளக்கு ஒளி சிதறிய இடதுபக்கம் திரும்பி உடல் வளைத்து தன் கைக்கடிகாரத்தில் நேரத்தை உறுதி செய்துகொண்டார். வாசித்த தன்மையை அசை போட்டபடி மௌனம் காத்தார்.

“எந்த விஷயத்துக்கும் நிச்சயமாக ஒரே ஒரே காரணம் இருக்க முடியாது...” என அடிக்கடி கூறும் அந்த மனிதரை இனிமேல் சந்திக்க முடியுமா? B.P. கதிடியா ஞாபகம் திரும்பவும் வந்தது.

அப்பொதெல்லாம், என் மார்க்சியப் புரிதலின் அடிப்படையில் அவரோடு பேச விரும்பாத சூழலே எங்களுக்குள் தொடர்ந்தது. பரவலாகப் புழக்கத்தில் இருந்த கேள்விகளையும், தகவல்களையும் கொண்டு என் உரையாடல் தொடங்கிய காலங்களில் அவர் சுறுசுறுப்பு வயதை மீறியபடியே இருந்தது. ட்ராட்ஸ்கியின் நிரந்தரப் புரட்சியும், பெரிஸ்த்தோரிக்கா, க்ளாஸ்தாஸ்ட் பற்றியும் பேசிக்கொண்டே இருந்தார். புதிய புதிய இளைஞர்களோடு தொடர்பு கொண்டு இடதுசாரி அரசியலின் சூழ்ச்சியைப் பேச ஆரம்பித்தார். ஸ்டாலினின் கம்பீரத்திற்கு மட்டும் மயங்கிய இளம்பிள்ளைகள் அவரின் பேச்சில் நொறுங்கியிருந்தார்கள். உள்நோக்கம் எதுவுமின்றி இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே கதிடியாவின் நிரந்தரப் புரட்சியின் தன்மையில் கவனம் கொண்டார்கள். அநேகமாக என் உறவு மட்டும்தான் அவருக்கு அந்நியோன்யமற்று இருந்தது. என் தேடலின் மையத்தை உணராத அவர் உரைக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் அவசியம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவர் தொடர்ந்து என்னை உணராமலும் இல்லை. ட்ராட்ஸ்கி ஜெர்மனி உளவு ஸ்தபானத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்ததை நான் கூறினேன்.

சிரித்தவாறே என் டி-சர்ட்டிடல் எழுதியிருந்தத ஆங்கில வார்த்தையைப் படித்தார். 'Suppose Granted'

அவரைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த இயக்க இளைஞர்கள் இயந்திரத்தனம் கொண்ட சிரிப்பை உதிர்த்தனர்.

“இவர்களால் எழுப்பப்படும் வதந்தியை நீ நம்புகிறாயா?”

“வரலாற்றில்தான் எந்த மனிதனும் ஓய்வாக இருப்பதில்லையே” முன் வழக்கையைத் தடவிய படியே ஆங்கில வார்த்தையை மறுபடியும் படித்தார். அதே சிரிப்பை முன்பை விட கூடுதலாகச் செய்தார்.

“தகவல்களை நம்புபவர்களின் மிகப் பெரிய பலகீனம் எது தெரியுமா?”- அவரது வாயசைப்புக்குக் காத்திருந்தவர்கள் போல் அந்த இளைஞர்கள் கவனம் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

“பிரமாண்டம்தான்... இதற்கு உள்ள சக்தி அநேகமாக உண்மைக்குக் கூட இல்லை என்றே கூறுவேன்.” கண்கள் முன்பை விட தீட்சண்யம் கொண்டன.

“கேள்விகளை விரும்பும் புத்திசாலிக்கு முரண் பாட்டோடு இணக்கம் இருக்காது... சிறிய விஷயங்களை பூதக்கண்ணாடி கொண்டு பெரிதாக்கும் ஸ்டாலின் ஏஜெண்டுகள்தான் இந்நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய பிரமாண்டம்... வரலாற்று அபாயம்.”

மீண்டும் ஆசுவாசப்பட்டுக்கொள்வது போல் பெருமூச்சு விடுகிறார். அவர் சலனங்களைக் கவனிக்காத என் வலிமைமிக்க கேள்விகளை எதிர்கொள்ளும் பொறுப்பு அவருக்கிருந்தது. இதற்கு முன் கேட்டறிந்த பதங்களை விளக்கும்போது இருந்த அமைதியைத் தற்போது காண முடியவில்லை. அயர்ச்சி ஆட்கொள்வதை விரும்பாதவர் போல் தன்னிச்சையாக முனைப்பு கொள்கிறார்.

“அவனது (ஸ்டாலின்) முதல் தோற்றத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் வரலாறு தோல்வியுற்றுவிட்டது.” வெறுப்பு மேலோங்க பேசிக்கொண்டே இருந்தார்.

“ஒரு சம்பவத்தை மட்டுமே விளக்கும் அவசியம் இருக்கிறது. புரட்சி தொடங்கிய சமயம், ட்ராட்ஸ்கி ஹாலிபெக்ஸ் துறைமுகத்தில் பிரிட்டிஷ் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டார்.”

“அப்போதே ஸ்டாலினின் ஒற்றர்கள் ட்ராட்ஸ்கிக்கு எதிராகக் களம் இறங்கி இருந்தார்கள்...” தொடர்ச்சியான சம்பவங்களால் விரிவுரை நிகழ்த்தப்பட்டு சித்தாந்தத்தின் நடைமுறைச் சிக்கல்களை

ஆய்வு செய்தபடி இருந்தார்கள். ரஷிய அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்ப தற்காக ஜெர்மன் அரசிடம் உதவி பெற்றுக் கொண்டு வந்த ட்ராட்ச் கியைக் கைது செய்தது சட்ட விரோதமாகாது என பெட்ரோகிரேடி லிருந்து வந்த புச்சனின் அறிக்கைக்கு லெனின் விடுத்த எதிர் அறிக்கையைச் சுட்டிக்காட்டி ஆக்ரோசமாகப் பேசினார்.

“இந்த சம்பவத்தை மனதில் கொள்ளும் எவரும் உன் கேள்வியின் பிரமாண்டத்துக்குள் சிக்க மாட்டார்கள்...” இதற்கு முன் கேட்டறிந்த பதில்களை விளக்கும்போது இருந்த அமைதியைத் தற்போது காண முடியவில்லை.

வாழ்க்கையின் ரகசியங்கள் எவ்வளவு புதிர்த்தனம் கொண்டவை? மனித எண்ணங்கள் உருவத்தில் பரிதாபம் கொள்ளும் சுயத்தின் வெளிப்பாடுதான் என்ன?

தவறுகள் மலிந்த மானுடத்தில் மறத்தல் என்ற நன்று இல்லையேல் மானுட வரலாறு என்றோ அழிந்திருக்கும். ‘வெறுப்பை’ அன்பால் வெல்ல கற்றுத் தந்த மதங்களின் உளவியலை உணராத மனித மனங்கள்தான் எவ்வளவு இருண்மையைக் கொண்டிருக்கின்றன. கருமையின் வடிவப் பிரக்ஞைதான் மனித மனமா? ஏதென்ஸ் நீதிமன்றமும் தினமன் சதுக்கமும் எனக்குள் இதைத்தான் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதை முழுவதுமான சிந்தித்தலை நோக்கி திசைதிருப்பியவர் கதிடியாதான். கருத்தியல் ஆதிக்கப் போக்கு குறைந்த கதிடியா பொருளாதார எளிமையை வலியுறுத்திய டானே எல்ஜினைப் பற்றியும், அகிம்சை பற்றி ஜீன் சார்ப்பின் மாறுபட்ட கருத்து பற்றியும் பேசியது சற்று கூடுதலான மரியாதையை என்னிடத்தில் அவருக்குப் பெற்றுத் தரக் காரணமானது. மெய்யான சிரத்தை யுடன் என் லெளகீக வாழ்வின் தேவைகள் அதிகமான காலங்களில் அவருடனான நட்பு துண்டிக்கப்பட்டது. வண்டி நின்றவுடன் சில பயணிகளைத் தவிர எல்லோருமே இறங்கினோம். ஜாதியின் கலவரம் உக்கிரம் அடைந்திருந்தது. எங்கும் இருள் அப்பிக் கிடக்கும் வெளியில் நிற்குகொண்டிருக்கும் என்னைத் தவிர எல்லோருக்கும் மனதில் கலவரம். கலவரக் கூட்டத்தின் வெறியிகுந்த கண்கள் அர்த்த மறுப்பை உணர்த்தின.

சண்டை போடும் சந்தர்ப்பங்கள் நிரம்பிய சூழலில் என் அச்சம் மேலோங்கியது. கலவர இளைஞர்கள் நிதி வசூலில் சுறுசுறுப்போடு இயங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பயணம் தடைபட்டு நின்ற சோகத்தையும் மீறி சிலர் நிதியளித்தார்கள்.

கலவரக் கூட்டத்தில் காணப்பட்ட ரௌதரம் குழப்ப நிலைகளை உருவாக்கியது. என்னோடு பயணம் செய்தவர்கள் இருளின் துணையோடு புகை பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அக்கறையற்ற யோசிப்பில் ஒன்றியிருந்தவர்களை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது. புத்தக வாசிப்பில் மூழ்கியிருந்த பெரியவரைப்

ஓவியங்கள் : பா. சரவணன்

பார்த்து கலவரமடைந்தேன். கலவர இளைஞர்களோடு பேசிக் கொண்டே தன் பங்களிப்பாக ரூபாய் தாள்களை சந்தோஷமாகக் கொடுத்தார். உற்சாகமான இளைஞர்களில் காதில் ஏதோ முனங்கு பதிலுக்கு அவர்கள் கையாட்டி முகட்டு வாயைத் தடவி சிரித்தார்கள். குதூகலத்தை அடக்கத் தெரியாத பெரியவர் வாய்விட்டு சிரித்தார். எஞ்சிய நம்பிக்கையைத் தீர்மானத்தோடு அகற்றி, தாம் அறிந்த புதிய சூழலில் அந்த இளைஞர்கள் கொடுத்த துண்டுப் பிரசுரத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

அமைதியை விரும்பும் மனிதன் துன்பங்களை ஏற்க இயலாதவனாகவே இருக்கிறான். இது வரலாற்றுச் சுழற்சியில் நிர்ப்பந்திக்கப்படாத உண்மை. வாழ்தலின் முக்கியத்துவத்தை நிராகரிக்கத் தவறாத அகிம்சையின் ஆன்மாவை உணர்ந்த

குவேக்கர்களால் சாதிக்க முடிந்ததுதான் என்ன? கொல்லாமையின் அறத்தை முழுமையாகப் பின்பற்றிய மனித சவடுகளைத் தேடத் தேட களைப்படைவதில்தான் முடிகிறது. முழுமையான மனிதனைத் தேடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன்.

மனப்பூர்வமான எளிமையே பொருளாதார விவேகம் என்ற உண்மையின் குறியீட்டுக்குள் என் ஆக்கிரமிப்பு தன்னிச்சையாகச் சுழன்றது.

பூரணத்தின் இறுதி உண்மையைத் தேடி அலைந்த காலங்களில் சந்தித்த மனித மனங்கள் என்னை பயமுறுத்துகின்றன. வாலிபப் பருவத்தின் தனிமைக் காலங்கள் நுண்ணிய ஆன்மப் பொறிகளைக் கண்டடைவதின் வேட்கையில் கழிந்தது. மறைவிடத் தூய்மை அறியாத இளமையின் வெளித் தோலின் அழகில் மயங்கி என் ஆன்மாவைச் சிதறடிக்கும் எலிசபெத்தின் உருவத்திற்குள் தொலைந்துபோனேன். முழுமையான பொய்யை நாம் எவ்வளவு விரும்பி பின்தொடர்கிறோம் என்பதை அளவுக்கதிகமான விரக்தி மேலீட்டில் புரிந்துகொள்ளும்போது இனம் புரியாத ரகசிய மௌனத்தோடு உள்ளாகிறேன்.

பிரபஞ்சத் தோற்றத்தின் அனைத்து மூல வித்தும் அவளுக்குள் இருக்கிறது. அவள் நினைவுகளில் புதைந்த கணங்களை எண்ணும்போதெல்லாம் என் அந்தரங்க மர்ம முடிச்சு இன்னும் வலுப்பெறுகிறது. என் துறவறத்துக்குக் காரணமான பிரத்யேக சூழலுக்குள் அவள் சஞ்சரிக்கிறாள். என் சஞ்சலத்தை நகைப்பாடுவது போல் மௌனம் காக்கிறாள். கற்பனை நிசபத்தின் நுண்ணிய அதிர்வில் கலவரமடைகிறேன். பெரு நீர்ச்சுழலுக்குள் தவிக்கிறேன். பிறவி என்னும் துன்பத் தீயின் ரசசியம் தேடி ஓடுகிறேன். அகவுல கெனும் இருளில் மூழ்கி தியானிக்கிறேன். மனித திருப்தியை முழுமையாக வலியுறுத்தும் சித்தாந்த வழிகளைத் தேடுவதில் திருப்தியடையாதவனாக புத்தகச் சிதறலுக்கு நடுவே சரிந்தேன்.

தோல்வியின் முகத்தை விரும்பி ஏற்காத என் மனச்சாட்சியின் குரல்வளை இறுக்கப்பட்டது.

பிரதீபா.தி கவிதைகள்

1

நீ

படிக்கச் சொன்ன புத்தகம்
பார்க்கத் தந்த நாடகம்
எதிலுமே
என்னைக் காணவில்லை

அவர்கள் :

நீ படைத்த பெண்கள்

உண்மையில் நான் வேறு.
என் உண்மைக்கு இங்கே
உப்புக் காசு
தேறாது

○

2

அழகான மலர் போன்ற பெண்ணை
எதுவும் பாதிப்பதில்லை
உண்மை, 'அழகான மலர்'
பெண் இல்லை

அவள்

உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு முறையும்
போராட்டத்தில் கதறலாயும்
போரிடலாயும்
அமெரிக்காவில் மூர்க்கம் பிடித்த
கறுப்புப் பெண்ணாய்
ஒரு லெஸ்பியனாய்

பிறப்பதில்லை.

○

3

நீங்கள் சில பேர், ஆண்கள்

உங்களிடையே ஒரு பெண்
நடந்து வருவாள்
என்ன சொல்கிறீர்கள்?

ஒரு பூலான் தேவியாய்
அவள் எதிர்ப்புரட்சிக்காரி
என்றே ஆயினும்

நடக்கலாமெனில்

விடுதலையை உறுதி செய்ய
கோடுகள் அழியும்
பூட்டுக்கள் உடையும்

நீங்கள் சில பேர், ஆண்கள்.

○

(முடிக்கப்படாத ஒரு பிரதியிலிருந்து, 2000)

கற்பகம்.யசோதரா கவிதைகள்

வெள்ளவத்தையில்-

141இல் வந்திறங்கி

ஈந்தையை நோக்கி நடந்து,
எதிர்புறங் கடந்து, ஏதொரு தெரு ஊடே
நேர் செல்லின்

தெருக்களெல்லாம் கடலில் முடியும்;
ஆம், எல்லாத் தெருவும்.
உள் விரிய அவ் ஒரே கடல்.

கரைப் புதர் மறைவுகளில் சரஸமும்,
என்றென்றைக்குமாயென்றபடி-
காதலர் கைபற்றி- நல்ல 'நடப்பு'ம்.
தனித்து செல்கிறேன்

உடலை மணலளைய காற்றளைய
ஈரப்பட்ட காற்றுலர்த்தி

காலி வீதிக்குத் திரும்புகையில்
வியர்வையுடன் நகரும்

அழகான இளைஞர்களுள்
சில வேளை உன்னைக் காண்கிறேன்.
கிளர்வுற்றுலாவும் எனை உரசி
மனிதர்கள் சென்றபடி.

கடிதங்கள் மனதுள்ளே
எழுதி யெழுதி

அழிந்தபடி.

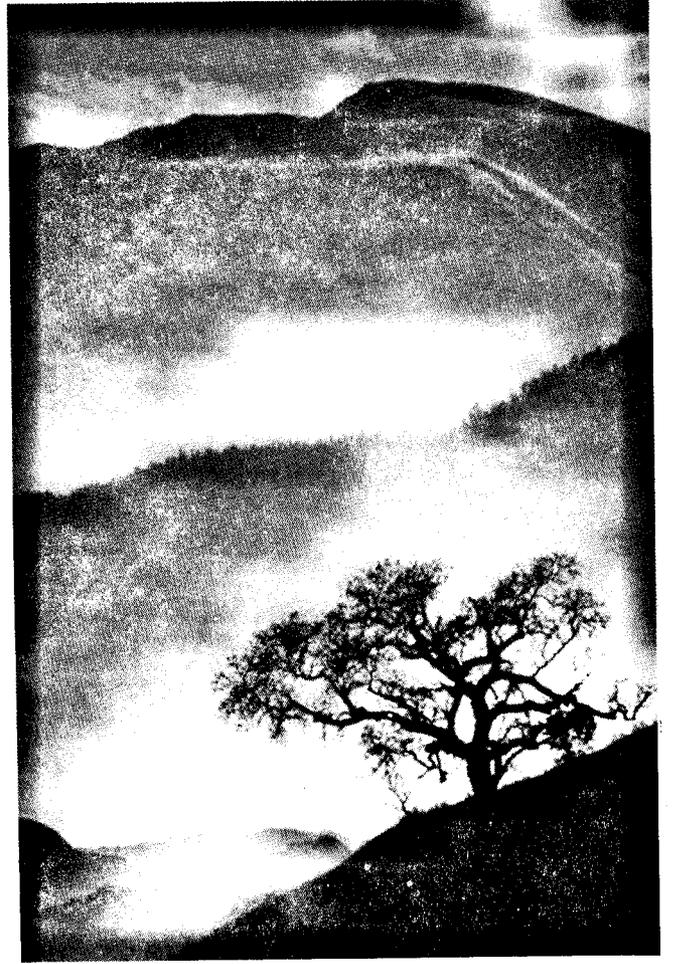
போன முறைக்குப் போன முறை
இங்கே எங்கேனும் அரோமா அக்கே
எவனுடன் நடந்திருப்பாள்,
புதர் மறைவில் எந்த மாத்தையாக்கு
படும் வாக்குறுதிகள் தந்தாளோ
அடுத்த முறைக்கு அடுத்த முறை
நான் அரோமா அக்கேயின் பளபளக்கும்
கண்களைக் கண்டேன்.

ஆடையுள்

தேகத்தின் மினுமினுப்பில்

அவை எல்லாமும் சொல்லின்:

அங்கே எங்கேனும் நான்
அவனுடன் நடந்திருப்பேன்

என்-றென்-றைக்கு-மென்றபடி.

வாக்குறுதிகள் எம்முன் ஆரம்பக் காதல்
உடல் முத்தங்கள் போல் பரவுகின்றன
அலைகள் அடித்தடித்து ஓய்வுறுகின்றன
"வாழ்நாள் பூராவும்"

அவனும் சொல்கிறான்; நானும் சொல்கிறேன்.
எதிர்காலமற்றுப் பிதற்ற அனுமதித்த
இனிமை அந்த மாலைப் பொழுது.
ஆசைப் பாதங்கள் தொட்டுச் செல்ல
தன் தரைக் கரைகள் கொண்டிருக்கும்
அவ் ஒரே கடல்.

காலி வீதியில் - பிரியும்

தெருக்களெல்லாம் கடலில் முடியும்,
ஆம், எல்லாத் தெருவும்.

cafeயுள்ளிருந்து வெளியேறி நடந்துகொண்டிருக்கும்
 ஒரு சிறு பையனைத் தொடர்ந்தபடியிருக்கிறேன்
 இப்போது மழை பெய்வதாக இருக்கிறது
 காலை மணி பதினொன்று
 கடும் வெயில் அடிப்பதாக இருக்கிறது
 புலனறியாத புழுதித் தெருவில்
 பிரதான அல்லது குறுக்கு வீதிகளில்
 அந்தப் பையனைத் தொடர்ந்தபடியிருக்கிறேன்
 மெல்லிய அந்தப் பையன்
 தொப்பி போட்டிருக்கக்கூடும்; அதை
 புறம் மாற்றிப் போட்டிருக்கலாம்.
 கடும் நீல டீ-சேர்ட்டோ
 தூய வெளிர் சேர்ட்டோ - சொல்ல முடியவில்லை
 தனக்குரியதொரு இயல்பில்
 தனக்குரியதொரு வேகத்தில்
 போடுகிறான், பொடி நடை
 cafeஉள் மனத் தடைகளுடன் கவனித்திருந்தவள்
 'உன்னை நான் வதைக்கிறேனென்றால்
 சிறிதேனும், உன் நெஞ்சுள் வலி உருவாகியதெனில்...'
 என்பதான நிலைகுலைந்த நிலையில்
 தனக்குரிய இயல்பில்
 தனக்குரிய வேகத்தில்
 உடன் நடை போட விரும்பிறாள்
 நீ வேகமாய் நடப்பாயெனில் - மூத்தவனிற்கு
 ஈடுகொடுக்க முடியா சிறுமியாய், ஓடி ஓடி
 இணைவேன் - முன்னால், கூட ஓடினால்,
 உனக்காய், நின்று நின்று தொடர்வேன்.

வாழ்புலம் இழந்த துயர்

மு. புஷ்பராஜன்

வாழ்ந்த இடத்தை விட்டுப் பிரிதல், அதுவும் பலவந்தமாகப் பிரித்தல் என்பது மிகத் துயரமானதே. தமது வாழ்வின் மகிழ்ச்சி நிறைந்த, சோகம் கவிந்த சுவடுகளை அந்த மண்ணோடு விட்டுவிட்டு நினைவுகளை மாத்திரம் துயர்சுமந்த மனத்தோடு கூடக் கொண்டுசெல்வதன் பாதிப்பு அவரவருக்கான தனித்த ஆழங்களைக் கொண்டிருப்பது. மற்றவர்களால் அதன் ஆழங்களை உணர முடியுமென்பது சாத்தியப் படக்கூடிய ஒன்றல்ல.

வாழ்விடம் என்பது வெறும் சடப்பொருள் சார்ந்த ஒன்றல்ல. அது வாழ்வின் ஆத்மார்த்தமான மூச்சு. அந்த வாழ்விடத்திற்காக இழக்கப்படும் உயிர்களும், சிந்தப்படும் இரத்தங்களும் மிக மிக அதிகமானவை மாத்திரமல்ல, அது வாழ்விடத்திற்கான உரமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. வாழ்விடத்தின் சாரத்தை அலெக் சாண்டர் சொல்செனிஸரன் தனது The Bonfire and the Ants எனும் வசன கவிதையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“உக்கிய மரக்குற்றியுள் எறும்புகளின் குடியி ருப்பை அறியாது அதை நெருப்பினுள் எறிந்தேன்.

சுவாலையில் குற்றி எரிந்து சடசடத்தது. எறும்புகள் தடுமாற்றத்துடன் வெளிவந்து அங்கும் இங்கும் ஓடின. வெந்த குற்றி நுனியை நோக்கி ஓடிய அவை துடித்துப் புரண்டு நெளிந்தன. குற்றியை எடுத்து அருகில் உருட்டிவிட்டேன். அநேக எறும்புகள் சுதாகரித்து மணலில் தப்பிச் சென்றன.

ஆனால் அதிசயம் அவை நெருப்பை விட்டு ஓடிச் செல்லவில்லை. மிக விரைவில் பயத்திலிருந்து மீண்டு ஒரு வகை வேகத்துடன் திரும்பி வந்து, கைவிடப்பட்ட தமது வாழ்விடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. அவைகளைப் பல எரிந்துகொண்டிருந்த மரக்குற்றியில் மீண்டும் ஏறின. அவற்றின் மேல் ஓடின. எரிந்து இறந்தன.”¹

வாழ்விடம் பற்றியும், வாழ்விடத்திற்கான போராட்டம் பற்றியும் மிகச் செறிவுடன் கூடிய கவித்துவ வெளிப்பாடு இது.

இந்த வாழ்விடத்திற்கான போராட்டத்தையும், வாழ்விடமிழந்த சோகத்தையும் இலங்கையின் மூவின மக்களும் அரசியல் காரணங்களின் நிமித்தம் அனுபவித்துள்ளனர். இலங்கைக்கு அப்பால் எங்கு இன ஒடுக்கலும், இன அழிப்பும் நடைபெறுகிறதோ அங்கு இத்துயரநிலை மீண்டும் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்படுகிறது.

இப்போது காசாப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து இஸ்ரவேலிய அரசினால் குடியேற்றப்பட்டவர்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு தாங்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுவதையிட்டு ஆற்றாமை கொண்டு அழுகிறார்கள். கோபத்தால் கொதிக்கிறார்கள். தமது எதிர்ப்பைக் காட்டும் முகமாக பச்சைக் குழந்தையை மாடியிலிருந்து தலைகீழாகப் பிடித்துப் பயமுறுத்துகிறார்கள். பிரார்த்தனை

செய்கிறார்கள்.

ஏதாவது அதிசயம் நடந்து இந்த வெளியேற்றத்தைத் தடுக்காதா என்பது போல் இறைவனிடம் மன்றாடுகிறார்கள். பலர் தமது உடமைகளைத் தம்முடன் கூடக் கொண்டுசெல்கிறார்கள். சிலர் விட்டுச்செல்கிறார்கள். சிலர் பலஸ்தீனியர்களுக்கு எதுவும் போகக் கூடாது எனத் தமது உடமைகளை எரிக்கிறார்கள். இவர்களின் இந்த உணர்வு வெளிப்பாட்டில் சந்தேகம் கொள்வதற்கில்லைதான். கடந்த முப்பத்தி ஐந்து வருடங்களாக இந்த மண்ணில்தானே பல உயிர்களின் ஜனனமும் மரணமும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது?

1967ன் இஸ்ரவேலிய பலஸ்தீனிய யுத்தத்தின் பின் இஸ்ரவேலின் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் இராணுவ பலத்துடன் நிகழ்ந்தபோது கைவிடப்பட்ட பலஸ்தீனியர்கள் தமது வாழ்விடங்களை விட்டுப் போகும்போது இதே உணர்வுகளுக்குத்தானே ஆளாகியிருப்பர்? தங்கள் கோபத்தை வெளிக்காட்ட வலுவற்றவர்களாக எதிர்கால மற்ற ஏக்கத்தைத் தமது கண்களில் நிறைத்தல்லவா வெளியேறினார்கள். பங்குனி 2000தில் மேற்குக் கரை அசுதி முகாமிற்குச் சென்ற காலஞ்சென்ற பாப்பரசர் இரண்டாம் ஜோன் போல் அவர்கள் இவர்கள் பற்றி இவ்வாறு கூறினார்:

“மனித வர்க்கத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதான பொருத்தமான வீடு, சுகாதார வசதி, கல்வி, வேலை போன்ற அனேக விடயங்களைப் பறிகொடுத்துள்ளீர்கள். இவற்றிற்கு மேலாக உங்கள் பின்னால் விட்டுச்செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட துயர் நினைவைச் சுமந்துள்ளீர்கள். அவை உலோகாயுத உடமை மட்டுமல்ல, உங்கள் சுதந்திரம், உறவுகளுடனான நெருக்கம், பழகிப் போன சூழல், கலாச்சார மரபுகள் என்பவை. இவை உங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்விற்கும், குடும்ப வாழ்விற்கும் உரமுட்டுபவை.”²

இன்று இத்தனை எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் இஸ்ரவேலிய பொலிசார் தம் மக்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்யாமல் மிகுந்த பொறுமையுடன் வெளியேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அளவிற்கு அவர்கள் தங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்வது போல் “தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட” மக்கள்தானோ என்னவோ! ஆனால் பலஸ்தீனியர்கள் வெளியேற்றப்படும்போது கைவிடப்பட்டு நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்துடன் பயத்தையும்ல்லவா தம்முடன் கூட்டிச்சென்றனர்.

கிட்லரின் வதை முகாம்களில் நொந்து சிதைந்த யூத மக்கள் தமக்கான அரசிற்குப் பின் அதன் இராணுவ வலிமையில் பெருமை கொண்ட அவர்கள் அதே இராணுவ வலுவால் தாங்கள் வெளியேற்றப்பட நேருமென்பதைக் கனவிலும் கருதியிருக்க மாட்டார்கள். இன்று தமது இராணுவத்தை நாசிகள் என்றும், அவர்களை விட மோசமானவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள், தனது ஏழு உடன்பிறந்தவர்களை “ஆஷ்

விச்”ல் இழந்த ஒருவர் கூறுகிறார், “நீங்கள் ஏரியல் சரோனுடன் நாசிகளை ஒப்பிட முடியாது. நாசிகள் சரோனைப் போல் மோசமானவர்கள் அல்ல. நாசிகள் தங்கள் சொந்த மக்களுடன் யுத்தம் செய்தவர்கள் அல்ல.”³

அன்று இஸ்ரவேலியக் குடியேற்றத்தை இராணுவ அதிகாரியாயிருந்து செயல்வடிவம் கொடுத்த ஏரியல் சரோன் பிரதமரான பின் “netzarian” குடியேற்றத்தை அது இஸ்ரவேலின் ஒரு பகுதியெனக் கூறியவர் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் அவ்வகைக் குடியேற்றங்கள் தனது அதிகாரத்தால் நொறுக்கப்படுவதை கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டார். அதனால்தான் “மனதை நொறுங்க வைக்கும் இத்துயரத்திற்கு நானே பொறுப்பு. உங்கள் வெறுப்பைச் சீருடை அணிந்தவர்களிடம் காட்ட வேண்டாம்” என வானொலியில் வேண்டுகலும் விரும்பும் நிலைக்கு வந்துள்ளார். இதைத்தான் வரலாற்றின் முரண்நகை எனக் கூறுகிறார்களோ?

வெளியேற்றப்பட்ட பலஸ்தீனியர்களும், குடியேற்றப்பட்ட இஸ்ரவேலியர்களும் தத்தம் அரசியல்வாதியளால் அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டு இருவேறு பகை இனங்களாக உருமாறியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பகை தலைமுறை தலைமுறையாக உரமாகி இளகல் தன்மையற்ற நிலைக்கு கெட்டிப்போய்விடுவதும், ஏதாவது ஒரு அரசியல் சம்பவத்தின் எதிர்வினை இக்குடியிருப்புகளின் ஒரு பக்கத்தின் பாதிப்பிலிருந்தே முதலில் தெரிய வருவதுண்டு. ஒரு இன மக்களது இழப்பு மறு இன மக்களது மகிழ்ச்சி என்றாகி விடுகிறது.

இவ்வெளியேற்றம் பற்றிய பலஸ்தீனியர்களது நிலை எவ்வாறு இருக்கிறது? முகமட் அல் சல்குவாய் என்பவர் கூறுகிறார், “நான் எனது நிலங்களை மீளப் பெறுவேன். இஸ்ரவேலியரது குடியிருப்பிற்காக இடித்து நொறுக்கப்பட்டதால் நான் எனது வீடுகளை இழந்தேன்.”⁴ இன்னொருவர்: “இன்று நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறேன். இன்று அவர்கள் வீடுகள் இடித்து நொறுக்கப்பட்டு அவர்கள் காசாவிலிருந்து துரத்தப்படுகிறார்கள். இது பதில் சொல்லும் காலம்.”⁵ இவ் இருவேறுபட்ட மனநிலைக்கு அப்பால் ஒரு பலஸ்தீனியத் தாய் கூறுகிறாள்: “கடந்த ஐந்து வருடங்களாக எனது மக்களின் கண்களைப் பார்க்க மிகுந்த அச்சமுற்றுள்ளேன். இராணுவ அத்துமீறலின்போதும், செல்வீச்சுக்களின் போதும் எனது அன்பைத் தவிர வேறு எந்தப் பாதுகாப்பையும் அளிக்க முடியாதவளாயிருக்கிறேன். இப்போது எனது அன்போடு உடல்ரீதியாகவும் மனரீதியாகவும் அவர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.”⁶ பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உடல், மனரீதியான பாதுகாப்பைத் தவிர வேறு எதைத்தான் ஒரு தாயால் அவாவ முடியும்? தாய்மடியும் தாயகமும் இருவேறுபட்டதா...?

சர்வதேச அரங்கில் அமெரிக்க, பிரிட்டன் தலைமைகளுக்கு ஏற்பட்ட கடும் விமர்சனங்களும், இரண்டாவது வியட்நாமாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் ஈராக்கில் இத்தலைமைகளுக்கு ஏற்படும் இழப்புகளும், அதன்

எதிரொலியாக உள்நாட்டிலெழுந்த அதிருப்திகளும், அதனை வெளிப்படுத்திய சுருத்துக் கணிப்புகளும் சேர்ந்து சேடமிழுத்த road mapபிற்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறது. இவற்றின் மூலம் ஒட்டகத்தின் முன்னால் சுரட்டைக் கூடியது போல் பலஸ்தீனியர்களுக்கான தனியரசு தொங்கிக்கொண்டு இருந்தாலும் இப்போது பந்து பலஸ்தீனியர்களது பக்கம்தான். ஆயுதங்களைக் கைவிட மாட்டோம் எனக் கூறும் “கமாஸ்” இயக்கம் இந்த வெளியேற்றத்தைத் தமது ஆயுதபலத்திற்குக் கிடைத்த வெற்றியாகவே கருதுகிறது. தற்போதைய பலஸ்தீனிய ஆட்சியாளர்களுக்கும், கமாஸ் போன்ற தீவிர ஆயுதப் போராட்டக் குழுக்களுக்கும் இடையே

யுள்ள முரண்பாடுகளை இனி மேலோங்கக்கூடியவை. இஸ்ரவேலும் விரும்புவது அதைத்தான். தாம் இரத்தம் சிந்திக்கொண்டிருந்த ஒரு செயல்திட்ட வடிவத்தை அல்லது பாரத்தைப் பலஸ்தீனியர்களது தலையில் சுமத்திவிட்டு தான் விலகிக்கொண்டது. இந்திய இராணுவம் இலங்கை சென்றபோதும் இந்த அபத்த நாடகம்தான் சற்று வேறுபட்ட வடிவில் அரங்கேறியது. ஆட்சியாளர்கள் எப்போதும் தமக்கான எதிர்ப்புச் சக்தியை அகற்று வதிலேயே அக்கறையுடையவர்களாக இருப்பார்கள். அது எந்த வழியாயினும் அவர்களுக்குச் சரிதான். இந்தச் சூதுகளத்தின் மூலம்தான் எல்லா எதிர்ப்புச் சக்திகளும் செயலிழக்க வைக்கப்பட்டன. அல்லது தமக்குள் தாமே மோதிக்கொள்வதாக முடிந்திருக்கிறது.

இஸ்ரவேலிய மக்களும் சரி, பலஸ்தீனிய மக்களும் சரி, அரசியலுக்காய் குடியேற்றல், வெளியேற்றல் என்ற சதுரங்கக் காய்கள் ஆக்கப்படுவதற்கு அப்பால் தங்கள் தங்கள் சொந்த நிலங்களில் மீளக் குடியேற வேண்டும். அவர்களின் மண் அவர்களுக்கானதே. பலஸ்தீனியப் பெண்கவிஞர் Fadwa Tuqan:

எனது தேசத்து மண்ணில் சாவதே எனக்குப் போதும்.

அதற்குள் புதைக்கப்படுவதும் எனக்குப் போதும்.

உருகி

அந்த மண்ணுடன் கலந்து

மறைந்து போவதும்

எனக்குப் போதும்.

எனது தேசத்தின் புனித முற்றத்தில்

ஒரு கைப்பிடியளவு பூமுதியாய்

ஒரு புல்லின் இதழாய்

ஒரு பூவாய் இருப்பதும்

எனக்குப் போதும்.⁷

இது அரசியல் காரணங்களுக்காக வாழ்விடங்களை விட்டு வெளியேறிய எல்லா இனங்களுக்கும் பொதுவானவையாகும்.

1. Stories and Prose Poems, (Penguin-1971)

2. The Guardian, 22-03-2000

3, 4, 5, 6. The Guardian, 18-08-2005

7. தமிழில்: எம்.ஏ. நுஃமான், பலஸ்தீனக் கவிதைகள் (முன்றாவது மனிதன்)

நிலவறைவாசி

யுவன் சந்திரசேகர்

நேற்றிரவு ஒரு கனவு. உடனடியாக விழிப்புத் தட்டிவிட்டது. கடுமையாக வியர்த்திருந்தது. கைகால்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. படுக்கையறையை விட்டு வெளியில் எழுந்து வந்தேன். வராந்தாவில் நின்று ஒரு சிகரெட் குடித்தேன். தெரு விளக்கின் வெளிச்ச வட்டத்துக்கு வெளியில் அடர்ந்திருந்த இருட்டுக்குள் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தபோது, காரணம் புரியாமல் துக்கம் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது. சரி, நடந்தது கனவுதானே, நிஜமில்லையே என்று ஒருபுறம் சமாதானம் எழுந்தாலும், மனம் சமனமடையவில்லை. நான் பார்த்தேனே, பார்த்தேனே என்று விடாமல் அரற்றியது. அதிகாலைக் கனவு பலிக்கும் என்று சொல்வார்களே. ஐயோ... உடல் கடுமையாக நடுங்கியது. இன்னொரு சிகரெட்டும் குடித்துவிட்டு வந்து படுத்தேன். கிட்டத்தட்ட அரை மணி நேரம் கழிந்தும், உடம்பில் நடுக்கம் ஊறுவது மாத்திரம் நிற்கவேயில்லை.

சாதாரணமாக இந்த அவகாசத்தில் கனவு மங்க ஆரம்பித்துவிடும், இல்லையா? இந்தக் கனவானால், மிகவும் விசித்திரமாக, செறிவடைந்துகொண்டே போனது. மிருக்காட்சிசாலைக்குக் கல்விச் சுற்றுலா சென்று வந்த பள்ளிச் சிறுவன் யோசித்து யோசித்து எழுதுகிற கட்டுரை மாதிரி, கனவில் வந்த நிலவெளி பற்றியும் மனிதர்கள் பற்றியும் உரையாடல்கள் பற்றியும் நுட்பமான தகவல்கள் சேர்ந்துகொண்டே போயின. வாஸ்தவத்தில் கனவு எவ்வளவு நேரம் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடுமோ தெரியவில்லை. அதைப் பற்றிய எண்ணங்கள் வெகு நேரம் நீடித்தன.

உண்மையில், கனவு காண்பது எனக்குச் சர்வ சாதாரண விஷயம். எல்லாருக்குமே கூட இப்படியிருக்கலாம். எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை, இமைகளை மூடினால் ஒரு கனவு தொற்றிவிடும் என்கிற அளவு, திறந்த புண்ணில் ஈக்கள் போல என்னைக் கடுமையாகக் கனவுகள் மொய்த்திருந்த காலமொன்று இருந்தது. ஒவ்வொரு கனவுமே, நனவின் துல்லியம் வேறு கொண்டிருக்கும்.

டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி எம்.டி.'யிடம் சிகிச்சை பெறுவதற்காகச் சென்ற காலகட்டத்தில், கனவு வராத இரவே கிடையாது. அன்றாடம் வந்து ஆக்கிரமித்து நீங்கும் கனவுகள் ஒருவித ஏக்கத்தையும், விழித்திருக்கும் பொழுதுகளில் நிரந்தரமான துயரத்தையும் வழங்கியவாறிருந்தன. அநேகக் கனவுகளில் பாம்புகள் வரும். அல்லது, சட்டையுரித்த பாம்புகள் மாதிரி மழுமழுவென்று உடல் கொண்ட பெண்கள் வந்து செல்வார்கள். மூச்சுத் திணறும் நெருக்கத்தில், இரையை வளைக்கும் மலைப்பாம்பு போல என்னை இறுக்குவார்கள். விபரவை நெடி நாசியைத் துளைக்க

விழித்து நடுங்குவேன். டாக்டரிடம் இதைப் பற்றிப் புகார் கூறிய சந்தர்ப்பத்தில்,

இது கவலைப்படக்கூடிய விஷயமில்லை. ஒருவிதத்தில் சிருஷ்டிகரமானதுதான். முறையாக நீங்கள் ஆற்றுப்படுத்திக்கொள்ளும் பட்சத்தில் புதிய புதிய கதவுகளைத் திறந்து விடக்கூடியது.

என்று சொன்னார். ஆஹா, ஆற்றுப்படுத்துதல். டாக்டர் கிருஷ்ணசாமியின் ஆங்கிலம்தான் எத்தனை நயமானது.

ஆனால், மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது, கனவுகளின் எண்ணிக்கை. ஒரே இரவில் ஆறு முதல் பன்னிரண்டு கனவுகள் வரை கண்டிருக்கிறேன். இருட்டு வந்துபோன ஒரே வித்தியாசத்தைத் தவிர வேறொன்றும் நடக்காமல், இரவு முழுவதும் பகலாகவே இருந்து கழிந்துவிட்டது போலிருக்கும். நண்பர்களிடம் என்னுடைய அவஸ்தையைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புவேன்.²

டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி சொல்வார். ராத்திரியில் அதிகமாகச் சாப்பிட்டுப் படுத்தால் கனவுகளின் தொந்தரவும் அதிகமாக இருக்க வாய்ப்பிருக்கிறதென்று.

சமீபத்தில், தொலைக்காட்சியில் கூட ஒரு விளம்பரம் பார்த்தேன். செரிமான மாத்திரை விளம்பரம் அது. விவாத அரங்கம் போன்ற ஒரு அமைப்பில் நடுவராக இருக்கும் பிரபல நடிகர் நாடக பாணியில் தீர்ப்பு சொல்வார்.

காலையில் கால்வயிறு, மதியம் அரைவயிறு, இரவில் கால்வயிறு என்று சாப்பிடுபவர்களை வியாதிகள் அண்டுவதேயில்லை. உத்தரவாதமாக நூறு ஆண்டுகள் வர்ப்பலாம்.

அதாவது, டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி சொல்கிறபடி, கனவுகளால் பீடிக்கப்படாத நூறு ஆண்டுகள்.

ஆனால், அதை நடைமுறைப்படுத்துவது மிகவும் சிரமம். ஏனென்றால், இந்த விளம்பரத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஒரு டஜன் விளம்பரங்கள் வந்தன. நானும் சிரத்தையாக எண்ணினேன். ஊட்டச்சத்துப் பான விளம்பரம் ஒன்று, சீசாவில் அடைக்கப்பட்ட வெளிநாட்டுக் குளிர்பான விளம்பரங்கள் இரண்டு, ஐஸ்க்ரீம் விளம்பரம் ஒன்று, சாக்லேட் விளம்பரம் மூன்று, அப்பள விளம்பரம் ஒன்று, உப்பிய பூரிகள் ஏகப்பட்டது அடுக்கிய நல்லெண்ணெய் விளம்பரம் ஒன்று. விளம்பரங்கள் முடிந்தவுடனே எனக்குப் பசிக்கிற மாதிரி உணர்வு. இத்தனைக்கும், நடுவில் பெயிண்ட் விளம்பரம் ஒன்றும், பற்பசை விளம்பரம் ஒன்றும், தலைவலி மாத்திரை விளம்பரமொன்றும் வந்தனதான்.

ஆயிற்று, அதெல்லாம் பழங்கதை. டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி இறந்தே பல வருஷங்கள் ஆகிறது. படுத்தால் உடனே தூங்கிவிடும் அளவு மனம் லேசாகி விட்ட நாட்கள் இவை. அல்லது, அப்படித்தான் நேற்று வரை நான் நம்பிக்கொண்டிருந்தேன்.

நாள்பட்டு வந்த கனவு என்பதால்தானோ என்னவோ, நேற்றிரவுக் கனவு அழுத்தமாகவும், ஆச்சரியகரமான துல்லியம் கொண்டதாகவும் இருந்தது. தவிர, நேற்றைய கனவில் மிக முக்கியமான விஷயம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தேன். கனவில் நடமாடிச் செயல்பட்ட பல்வேறு உருவங்களில், முகம் பார்க்க முடியாத ஒரு உருவத்தை மட்டும் நான் என்று நான் நம்பியது. நனவுலகில் போலவே, மற்றவர்களின் முகம் தெரிந்ததால் அவர்கள் மற்றவர்களாக இருந்தார்கள்.

கனவில் வந்து சென்றவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் இன்னார் என்று எனக்குத் தெரிந்துவிடுகிறதில்லையா? அவர்கள் என் இறந்த காலத்தின் பகுதிகள். அல்லது இறந்த காலமாகவே இருந்தவர்கள். கேட்பவர்களுக்கு அப்படியில்லையே. உதாரணமாக, சங்கரன் என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கும், பாஸ்கர் என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம், எனக்குள் எவ்வளவு பெரிய அனுபவ பேதத்தை உண்டாக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரிவதற்கில்லை. அதனால், ஒவ்வொரு நபர் பற்றியும், காட்சிப் புலம் பற்றியும் அதிக பட்சத் தகவல்கள் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

இல்லாத பட்சத்தில், நான் பாட்டுக்குப் பேசி முடித்துப் போய்விடுவேன். எல்லாமுமே தெரிந்த விஷயங்களாகவும், தெரிந்த பாஷையாகவும் இருந்தும் எதுவுமே தெரிய வராதவராக, இருந்த இடத்திலேயே நீங்கள் இருப்பீர்கள்.

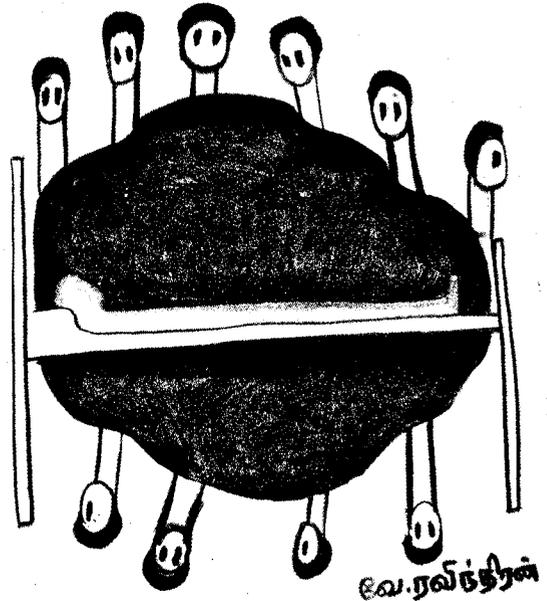
இந்தச் சிக்கலையும் தவிர்க்க வேண்டும். இன்னொருவரின் கனவில் சாவகாசமாகவும், அந்தக் கனவின் கால ஓட்டத்துக்குச் சமானமாகவும், நீங்கள் நடமாடி விலக வேண்டும் என்பதற்காக, உபரியான தகவல்களை அடிக்குறிப்புகளாகத் தருகிறேன். குறிப்புகள் இல்லாமலே கனவு தொடர்புகிறது என்று எண்ணுபவர்களுக்கு, அடிக்குறிப்புகளைத் தவிர்ந்துவிடும் சுதந்திரமும் இருக்கிறது என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

நேற்றிரவு பத்து மணிக்கெல்லாம் படுக்கைக்குப் போய்விட்டேன். என் மனைவி கொஞ்ச நேரம் வழக்கம் போலப் புத்திமதிகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். எல்லாருமே இந்த வயதைக் கடந்து வந்தவர்கள்தானே. நீங்களும் விஷமங்கள் செய்துதானே வளர்ந்திருப்பீர்கள். சிறப்பாகப் படித்து முடித்திருந்தால் ஒரு டாக்டராகவோ இஞ்சினீயராகவோ ஆகியிருக்க மாட்டீர்களா. தவிர, தகப்பனார் ஸ்தான மில்லையா உங்களுக்கு. நமக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருந்தாலும், இந்த வயதில் இப்படித்தானே நடந்துகொண்டிருப்பான். தோளுக்கு மிஞ்சிவிட்டால் தோழன் என்று சொல்வார்களில்லையா. குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை. கன்னாபின்னாவென்று வார்த்தைகளை இறைத்துவிடுகிறீர்களே. நாளைக்கு நாம் பாடுபட்டுச் செய்தது நிற்காது. வார்த்தைகள் தான் நிற்கும். நெல்லைச் சிந்தினால் அள்ளலாம். சொல்லைச் சிந்தினால் அள்ள முடியுமா...

உறக்கத்தின் மென் அதிர்வுகள் எனக்குள் இறங்கின சமயத்தில், ஏற்ற இறக்கமில்லாமல் அவள் பேசிக் கொண்டே போனது சுகமான தாலாட்டு மாதிரி இருந்தது ...

... குடிசைகளாய் இறைந்திருக்கும் அந்தத் தெருவுக்குள் ஸ்கூட்டரில் போகிறேன். சாயங்கால நேரம். பெரும்பாலான குடிசைகளின் வாசலில் நார்க்கட்டில் போட்டு ஆண்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அநேக வீடுகளில் வாசலில் மூன்று கற்கள் வைத்து அதன் மேல் உலை காய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. மண் தரையில் புழுதி மேவிய தெரு அது.

நான் தேடி வந்த வீட்டு வாசலில் சென்று ஸ்கூட்டரை நிறுத்துகிறேன். வலது காலை மட்டும் தரையில் ஊன்றியவாறு,

ஊர்வந்தின்

பாஸ்கர் ... பாஸ்கர் ...

என்று அழைக்கிறேன்.

வீட்டின் பிரதானக் கதவு பூட்டியேயிருக்க, பக்கவாட்டில் உள்ள ஒரு சந்திலிருந்து வெளியில் வருகிறான் பாஸ்கர். ரொம்பத் தள்ளி நின்றுதான் பேசுகிறான் என்றாலும், சிகரெட் வாடை ஆளைத் தூக்குகிறது.

என்னப்பா, சங்கரன் ஒருங்கா வர்றானா?

இல்லை சார். நெனைச்சா வர்றாரு. நெனைச்சா வராம இருந்துர்றாரு. இப்பக்கூட நாலு நாளாச்ச அவரு வந்து. இப்பிடி இருந்தாத் தேர்றது கஸ்டம் சார்.

நான் ஸ்கூட்டரைத் திருப்புகிறேன். என் முதுகுக்குப் பின்னால், பாஸ்கர் கூப்பிடுகிறான்.

ஸார், ஸார்...

என்னப்பா.

கணக்குப் பாடப்புத்தகம் ஒன்றின் பெயரைச் சொல்லி,

... சங்கரனுக்கு அதை வாங்கிக் குடுங்க சார்.

சரிப்பா. நாளைக்குச் சாயங்காலம் வாங்கி அந்தப் பயல்ட்டெக் குடுத்து விடுறேன்.

என்று பதிலளித்தவாறே ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி, முன்புறப் பெட்டியைத் திறந்து, அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்.

இந்தாப்பா.

இதேதான் சார்.

என்றபடி அவனும் இயல்பாக வாங்கிக்கொள்கிறான். ஸ்கூட்டரை மறுபடி கிளப்புகிறேன்.

திடீரென்று அந்தக் கூக்குரல்கள் எழும்புகின்றன. கலங்கலாகப் பல மனிதர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். ஏதோ கலவரம் வெடித்த மாதிரி இருக்கிறது. ஆண் குரல்களும் பெண் குரல்களும் உரத்த ஸ்தாயியில் அலறுவதும், மனிதர்கள் ஓடும் ஓசையும், கதவுகள் அறைந்து சாத்திக்கொள்ளும் சப்தமும் காதுள் விழுகின்றன.

எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்த பாஸ்கரைக் காணோம். ஓடி ஒளிந்துவிட்டான் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தபடி நானும் ஸ்கூட்டரைத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடுகிறேன். பக்கத்தில் ஒரு வீட்டின் வெளிவாசலைத் தாண்டி நுழைந்து உள்புறப் பக்கவாட்டில் ஸ்கூட்டரை நிறுத்திய பின்புதான் கவனிக்கிறேன். காம்ப்வுண்ட் கதவு திறந்திருக்கிறது. வேகமாக ஓடி அந்தக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டியைப் போடுகிறேன்.

வீட்டின் நிலைக்கதவு திறந்திருக்கிறது. வெளியாய் நகரில் நாங்கள் குடியிருந்த வீடு அது. அந்த வீட்டின் பின்புறம் மிகப் பெரிய வயல்வெளி இருக்கிறது. வான்காவின் ஓவியங்களில் வரும் வயல்வெளி போல மஞ்சளும் பச்சையும் விரவிக் கிடக்கும் கதிர்களின் மேல் பளிர்ரென்ற வெளிச்சம் பரவியிருப்பதை நின்று கவனிக்க அவகாசமில்லை. கூக்குரல்களின் நெருக்கடியான ஓசை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

வீட்டுக்குள் அவசரமாக நுழைகிறேன். என் பார்வை படும் இடத்துக்கு நேரெதிரே குப்புறப் படுத்துப் புஸ்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த உண்டியல் மாமி தான் கிடக்கும் நிலையைச் சற்றும் மாற்றாமலே,

அட்டே. அம்பியா? வா. எம்புட்டு நாளாச்சு ஒன்னைப் பாத்து...

என்கிறாள். அவள் அடிக்கடி உடுத்தும் இளம் பச்சை நிற நூல் புடவை தரையில் கிடக்கிறது. பிறகு சாவகாசமாக எழுந்து,

ஏன்னா, யார் வந்திருக்கா பாருங்கோ.

என்று தன் கணவரிடம் சொல்கிறாள். உள்ளறையில் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கும் அவரது தலையின் பின்புறம் மட்டும் பளபளப்பாகத் தெரிகிறது. மகா வழுக்கை. மாமியின் குரலுக்குத் திரும்பி என்னைப் பார்க்கிறார்.

அட, சிவகுருநாதன்! அல்லவா இது?

சிவகுருநாதனுக்கு அருகில் சென்று உரசிக்கொண்டு நிற்கிறாள் உண்டியல் மாமி. என் அடியவியற்றில் என்னவோ செய்கிறது. நின்று நிதானமாகப் பொறாமைப்படவும் அவகாசமில்லை.

வெளியில் குரல்களின் கூச்சல் அதிகமாகிறது. இவர்கள் இருவரும் அதைக் கவனித்தவர்களாகவே தெரியவில்லை. ஒருவரையொருவர் பிரியமாகப் பார்த்து உறைந்துவிட்டார்கள். நான் வராந்தாவுக்கு ஓடுகிறேன். மாடிப்படிகளில் ஏறி, காற்றுக்காகப் பக்கச் சுவரில் போடப்பட்ட ஓட்டைகளின் வழியாகச் சாலையைப் பார்க்கிறேன்.

சாலையின் இருபுறமும் சீரான ஒழுங்கில் வரிசையாய் ஜனங்கள் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்.

தூய வெண்ணிற சலவை வேஷ்டியைத் தூக்கி டப்பாக் கட்டுக் கட்டியிருக்கும் ஒருவன் திமிறித் திமிறிப் பாய்கிறான். கையில் நீளமான பட்டாக்கத்தி பளபளக்கிறது. அவனுக்குப் பத்துப் பதினைந்தடி தூரத்தில் தலைவிரிகோலமாக ஒரு பெண் நிற்கிறாள். பின்புறக் கொசுவம் வால் போலத் தொங்கும் விதமாகக் கண்டாங்கிச் சேலை கட்டியிருக்கிறாள். இவனைப் பார்த்து இரண்டு கைகளையும் முன்னோக்கி நீட்டி, ஏதோ ஆவேசமான வார்த்தைகளைப் பொழிந்து தள்ளுகிறாள். ஒரு சொல்லும் புரியாத போதும், வசவு வார்த்தைகள்தாம் அவை என்பது புரிகிறது எனக்கு.

இவன் அவளை நோக்கி ஒவ்வொரு தப்படி முன்னேறும்போதும், இடது கையைப் பற்றிப் பின்னோக்கி இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறான் இன்னொருவன். அவனுடைய மன்றாடல் மிகத் தெளிவாகக் கேட்கிறது எனக்கு.

அண்ணே ... வேணாண்ணே. விட்டுண்ணே ...

அவனுடைய இழுப்புக்கு ஆட்பட்டு ஓரிரு அடிகள் பின்வாங்குவதும், அந்தப் பெண்பிள்ளையின் முர்க்கத்தால் சீண்டப்பட்டு திரும்ப முன்னேறுவதுமாக இருக்கிறான் பட்டாக்கத்திக்காரன்.

ஒரு கணத்தில் சடாரென்று திரும்புகிறான். தடுத்துக்கொண்டிருப்பவனை ஆவேசமாகக் கீழே தள்ளுகிறான். அவன் இவனுடைய கால்களை நகர விடாமல் பற்றிப் பிடிக்கிறான்.

பட்டாக்கத்தியை ஒங்கிய கை படுவேகமாக இறங்குகிறது. தடுக்கிறவன் கழுத்தில் இடவலமாகச் சீவுகிறது கத்தி. தலை பந்து போலத் தெறித்துத் தொலைவில் விழுந்து உருள்கிறது. முழந்தாளிட்ட நிலையில் சற்று அல்லாடும் முண்டத்தின் கழுத்தி லிருந்து ரத்தம் பீய்ச்சி அடங்குகிறது. முன்னும் பின்னுமாகச் சாய்ந்தாடி மெல்லத் தரையில் சரிகிறது அந்த உடல்.

கூடியிருக்கும் ஜனங்களிடமிருந்து இளம் புரியாத ஓலம் கிளம்பி, வரிசை கலைந்து, வெட்டுப்பட்டவனை நோக்கிப் பாய்கிறார்கள் ஒரு சிலர்.

அந்தப் பெண் ஓட ஆரம்பிக்கிறாள். கத்திக்காரன் துரத்துகிறான். அவள் கால் தடுமாறிக் கீழே விழுகிறாள். அவளுடைய புட்டத்தில் ஒரு வெட்டு. புடவையில் ரத்தம் படர,

ஐயோ ...

என்று அவள் அலறுவது பேரோலமாய்க் கேட்கிறது. விரிந்து கிடக்கும் அவள் கூந்தலை இடது கையால் கொத்தாகப் பிடித்துத் தூக்கி, அவள் தலையைத் துண்டித்து எடுக்கிறான் அவன். உரியைச் சுமந்து செல்வது போல, கூந்தல் நுனியில் ரத்தம் சொட்டும்

அவளது தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு சாவகாசமாக நடந்து செல்கிறாள்.

கூட்டம் முற்றாகக் கலைந்து வெட்டுப்பட்ட உடல்களை நோக்கிப் பாய்கிறது.

நான் அந்த இடத்தில் நிற்கிறேன். தார்ச்சாலை புல்வெளியாகியிருக்கிறது இப்போது. எதிர்ப்புறம் நோக்கிப் புல்வெளியில் பதிந்து செங்குத்தாக நிற்கிறது வெட்டுப்பட்ட கறுப்புத் தலை. சுற்றிலும் யாருமின்றி அனாதையாகக் கிடக்கிறது.

அதன் முகத்தைப் பார்க்கும் அவசத்துடன் அரை வட்டமாகத் தாண்டிப் போகிறேன்.

ஐயோ... என் சொந்தத் தம்பி சங்கரனின் தலை அது.

○

குறிப்புகள்

1. 1979 டிசம்பர் முதல் 1981 ஏப்ரல் வரை எனக்குச் சிகிச்சை அளித்தவர். தம்மைப் போலவே நானும் சாஸ்திரிய இசை ரசிகனாய் இருந்த காரணத்தால், ஊதியம் எதுவும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் சிகிச்சை தந்தார். குற்ற உணர்ச்சி என்னைப் படுத்தியதால், அவரைப் பார்க்கச் செல்லும் ஒவ்வொரு முறையும், ஒரு சன்மானம் மாதிரி ஐந்தாறு கேஸட்டுகள் கொண்டு தருவேன். அடுத்த முறை போகும்போது திருப்பித் தந்துவிட்டு, இப்போது கொண்டு செல்பவற்றை வாங்கிக்கொள்வார்.

மனிதர்கள் ஏன்தான் இவ்வளவு நல்லவர்களாக இருக்கிறார்களோ என்று குமைவேன் நான்.

பின்னர், இனி மருந்துகள் எதுவும் உட்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்றும், சிகிச்சையைத் தொடர வேண்டிய அவசியமும் இல்லை என்றும் அவர் கூறிய ஒரு நாளில், என்னுடைய பதினாறு கேஸட்டுகள் அவரிடம் இருந்தது ஞாபகம் வந்தது. அவற்றைத் திரும்ப வாங்கிக்கொள்வதில்லை என்று தீர்மானம் செய்தேன்.

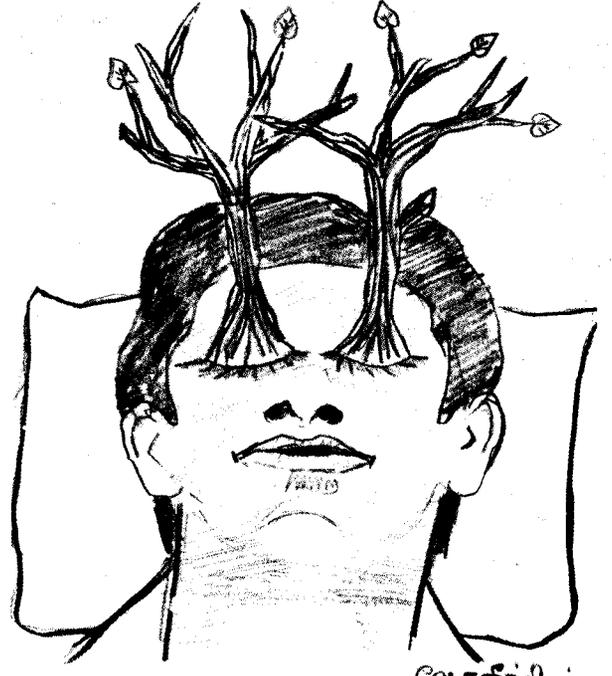
அன்று இன்னொன்றும் சொன்னார் டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி எம்.டி. இதுமாதிரிக் கனவுகளின் பிரச்சினை எல்லாருக்குமே இருக்கக்கூடியதுதானாம். அவ்வளவு சாதாரணமான விஷயம் இது. மிகச் சிலர் மாத்திரம்தான் அதைத் தொந்தரவாக உணர்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மருந்துகள் தேவைப்படுகின்றன. மற்றபடி, எனக்குப் பரிபூரணமாகக் குணமாகிவிட்டது.

என்றாலும், இனி எப்போதாவது இந்தத் தொந்தரவு இருந்தால், உடனடியாகத் தம்மைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தினார். டாக்டருக்கு உள்பூர்வமாக நன்றி சொல்லிவிட்டு வந்தேன். ஆஸ்பத்திரி வாசலைத் தாண்டும்போது துளிர்ந்த ஓரிரு கண்ணீர்த் துளிகளைப் பிறரறியாமல் கைக்குட்டையால் துடைத்துக்கொண்டேன்.

2. அமீன் டீக்கடை பெஞ்சில் நண்பர்களிடம் சொல்லி மறுகியபோது, விநயமான தொனியில் தேவ ராஜ் சொன்னான். அவன் குரலில் அசாத்தியமான இதம் இருந்தது.

இத்தனை கனவு வருதுன்னா, லிம்கா புக ஆஃப் ரிக்கார்ட்ஸுக்கு எழுதிப் போட லாமேப்பா.

நான் நம்பினேன். அதற்கு விண்ணப்பிப்பது எப்படி.

வே. ரவிநாதன்

என்று இடது பக்கம் இருந்த ரவிந்திரனிடம் விசாரித்தேன். அவன் சற்று நேரம் என் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் கண்களில் தென்பட்ட பரிவில், இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் எனக்கு அழுகை வந்துவிடுமோ என்று தோன்றியது. கனவில் வருகிறவர்களெல்லாம் மூர்க்கர்களாகவும், நனவுலகில் எதிர்ப்படுகிறவர்கள் உபகாரிகளாகவும் இருக்கிறார்களே என்ற ஆச்சரியத்தில் மேலும் ஒரு முறை மூழ்கி எழுந்தேன் நான். ரவி சாந்தமாகச் சொன்னான்.

அது முடியாதுடா. இந்த மாதிரிப் புஸ்தகங்கள்லே வர்ற சாதனைகளெல்லாம் ஜனங்கள் முன்னாடி நடந்தாகணும். நீதிபதிகள் சர்ட்டிஃபிகேட் குடுக்கணும். உள்லே முக்கியஸ்தர்கள் கொஞ்சப் பேர் சாட்சி சொல்லணும்.

நான் சோர்ந்துவிட்டேன். கனவுகள் விஷயத்தில் இதெல்லாம் சாத்தியமா என்ன?

3. என்னுடைய அலுவலகத்தில் கடைநிலை ஊழியராகப் பணியாற்றும் முனுசாமியின் மகன். கணக்குப் பாடத்தில் மகா கெட்டிக்காரன். எம்.எஸ்.ஸி. முடித்திருக்கிறான். சங்கரனை இவனிடம்தான் ட்யூஷனுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். மீசையின் இடது ஓரத்தை வலது கை ஆள்காட்டி விரலால் அழுத்திப் பற்களுக்குள் திணித்து நுனியைக் கடித்தவாறு அக்கறையாய்க் கவனிப்பான், நாம் சொல்வதை. மோட்டுவனையையோ, தெருவில் போகும் நாயையோ, ஜன்னல் வழியாக ஆகாயத்தில் தெரியும் பட்டத்தையோ கவனித்துக்கொண்டு, பேருக்கு உம் கொட்டிக்கொண்டு கடனையென்று எதிரில் நிற்கும் ஊமைக் கோட்டான்களின் வகையைச் சேர்ந்தவனல்ல. விநயமான பையன். பெரியவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறவனாகத் தெரிவான்.

4. என் சொந்தத் தம்பி. பதினோராம் வகுப்பு படிக்கிறான். என்னுடைய அப்பாவின் நாற்பத்தைந்தாவது வயதில் பிறந்தவன். அவனுக்கும் எனக்கும் பதினெட்டு வயது வித்தியாசம். ஒரு தலை முறை வித்தியாசம். அப்பா அகால மரண மடைந்ததால், இவனுடைய பொறுப்பு என்னிடம் வந்து சேர்ந்தது. சிரமப்பட்டு வளர்க்கிறேன். தானும் சிரமப்பட்டு வளர்வதாகத்தான் அவன் ஊரெல்லாம் சொல்லி வருகிறான் என்று கேள்வி. சமீபத்தில் என் உறவினர் ஒருவரிடம் சொன்னானாம்.

அவரும் நானும் ஒரு அப்பாவுக்குப் பிறந்தவங்க தானானனு சந்தேகமாக இருக்கு.

அந்த உறவினர் மெனக்கெட்டு என்னைத் தேடி வந்து இதைச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். இந்தப் பயல் சிகரெட் வேறு குடிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். நன்றி கெட்டவர்களின் உலகம் இது என்பது, இப்படியொரு தம்பி பிறக்காவிட்டால் எனக்குக் கடைசி வரை தெரியாமலே போயிருக்கும்.

நேற்று சாயந்திரம் அவனுடைய ப்ராக்கர்ஸ் ரிப்போர்ட்டில் கையொப்பம் கேட்டு என்னிடம் வந்தான். சுத்தமல்லிக் குடும்பத்தில் இப்படியொரு அவமானம் வந்து பிறந்திருக்க வேண்டியதில்லை என்று தோன்றியது எனக்கு. ரத்தம் கொதித்தது. மானமுள்ளவன் என்றால் நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு செத்துவிடுவான், அப்படியொரு வசவு வைது தீர்த்தேன்.

5. மதுரை ஷெனாய் நகர் நாலாவது தெருவில் ஒரு ஆறு மாதம் குடியிருந்தோம். கோரிப்பாளை யத்திலிருந்து சாத்தமங்கலம் வழியாக சிவகங்கை

செல்லும் பெரிய தார்ச்சாலைக்கும், ஒன்றுக்கொன்றும், இணையாக வைகையாற்றுக் கரை வரை ஓடும் ஆறு தெருக்களில் நாலாவது தெரு அது.

வீட்டுச் சொந்தக்காரருடைய மூத்த மகனுடைய பெயரும் என்னுடைய பெயரும் ஒன்றேதான். ஒரு முறை அவனுக்கு வந்த கடிதம் ஒன்றை எனக்கு வந்தது என்று தவறுதலாக எண்ணிப் பிரித்துவிட்டேன். உள்ளே இருந்த சாணித் தாளில் இதயம் படம் வரைந்து நட்டநடுவில் அம்பு துளைத்துச் சென்றிருந்தது.

மறு வாரத்தில், அவனுடைய தங்கையை நான் போகும்போதும் வரும்போதும் முறைத்துப் பார்க்கிறேன் என்று அவனுடைய அப்பாவிடம் புகார் சொல்லி வீட்டைக் காலி பண்ணச் சொல்லி விட்டார்கள்.

அந்த வீட்டில் குடியிருந்தபோதுதான், அருகிலிருந்த எர்ஸ்கின் மருத்துவமனையில் சங்கரன் பிறந்தான்.

6. கனவுகளில் நிற வித்தியாசம் கிடையாது. முழுக்கக் கறுப்பு வெள்ளைதான் என்று பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பல்வேறு தரப்புகளில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், என்னுடைய அனுபவத்தில், நிறக் கலவை பூசாத ஒரு கனவைக் கூட நான் கண்டதில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.

7. ஷெனாய் நகர் வீட்டைக் காலிசெய்துகொண்டு, ஜெய்ஹிந்துபுரத்தில் ஒரு எண்ணெய்ப் பலகாரக் கடைக்கு அருகில் இருந்த ஒண்டுக் குடித்தன வளாகத்துக்குக் குடிபோனோம். சதா எண்ணெய்க் கமறல் நிரம்பி வழியும் வரிசை வீடுகளின் கடைக்

பாம்புக் காட்டில் ஒரு தாழை

இலங்கையில் பிறந்து சிறுவயதில் சிங்கப்பூர் சென்று கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக சிங்கப்பூர்த் தேசிய நாளிதழான 'தமிழ் முரசின்' துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருபவர் கனகலதா (லதா). இவருடைய 'பாம்புக் காட்டில் ஒரு தாழை' என்ற புதிய கவிதைப் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. இதைக் காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

இத்தொகுப்பில் அறுபது கவிதைகளை லதா எழுதியுள்ளார். ஒரு சிறு மழையாக இந்தக் கவிதைகள் மனதில் பெய்கின்றன.

எரிந்த ஊரும் அழிந்த உறவும்
வலி அறியாப் பருவத்தை
துளைத்துச் செல்ல
நரம்பின் வழி வந்தது வெண்குருதி
அதன் வெள்ளத்தில் எழுந்த
பெரும் புகார் அடித்துப் போக
ஏழு நிலம் தாண்டி வந்து விழுந்தேன்

மரம் செழித்த நகர்க் காடு
கடலோர மருத நிலம்
நிலம் உழ செழித்தேன்
விதை விழ விளைந்தேன்

எனினும்

நீரின் மணமோ மண்ணின் நிறமோ
கொள்ளாத வாழ்வுக்கு
பருவக் காற்றைத் தழுவிச் செல்லும்
இலக்கு இல்லை

என்று ஒரு கவிதையில் வருகின்றது. இந்த வரிகள் புலம்பெயர்ந்து வழி தெரியாமல் வாழும் எனக்குப் பிடித்தமாய் உள்ளது.

லதாவின் கவிதைகள் சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகக் கலைகள் மன்றம் வெளியிட்டுள்ள கவிதைத் தொகுதியிலும், தேசியக் கலைகள் மன்றம் தொகுத்த நூற்றாண்டுக் கால சிங்கப்பூர் கவிதைகள் பன்மொழித் தொகுப்பிலும், 'கனவும் விடிவும்' என்ற, இந்திய சாகித்திய அக்காதெமி வெளியிட்ட தற்கால தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்கள் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

லதா கவிதைகளை மட்டும் எழுதுவதில்லை. பல நல்ல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அத்தோடு நல்ல நேர்காணல்களையும் செய்து வருகின்றார்.

தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த மண்ணிலும் தமிழ் வாழ்கின்றது என்பதற்கு ஒரு அடையாளமாகவும் லதாவின் கவிதைகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

சாகரன்

கோடியில், பெண்கள் விடாய்க் காலத்தில் ஒதுங்குவ தற்கான அறை ஒன்றிருந்தது. எங்கள் குடியிருப்புக்கு அடுத்ததில் உண்டியல் மாமி குடும்பம் இருந்தது. அவளுடைய கணவர் புகழ்பெற்ற மோட்டார் நிறுவனமொன்றின் தொழிற்சாலை உணவகத்தில் சரக்கு மாஸ்டராக இருந்தார். அவர்களுடைய பையன் ரங்கநாதன், டிவிஎஸ் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பத்தாவதோ என்னமோ படித்துக்கொண்டிருந்தான். சதா எதையாவது தின்றுகொண்டேயிருப்பான்.

மாமிக்கு வேசான சித்தப்பிரமை இருப்பதாக இன்னொரு மாமி சொன்னாள் என்று பேச்சுவாக்கில் என்னிடம் அம்மா சொல்லியிருந்தாள். மாமியின் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர் ஒருவர்,

ரங்குடு இப்பிடி எளைச்சுட்டானேடி...

என்று கேட்டதும், அதற்கு உடனடியான மாமியின் பதிலும் ஜன்னல் வழியே என் காதில் வந்து விழுந்த தில் அம்மா சொன்ன தகவல் ஊர்ஜிதமானது. மாமி அவரிடம் சொன்னாள்.

பின்னே, நாள் தவறாமெக் கையடிச்சிண்டே இருந்தா இப்பிடித்தான். ஓடம்பு எப்பிடித் தேறும்?

குழந்தை சங்கரனை அந்த மாமி ஆசையாய்த் தூக்கிக் கொஞ்சும்போது அம்மாவின் முகத்தில் பதற்றம் அதிகரித்துக்கொண்டே போகும்.

மாமி வெள்ளை மெழுகால் செய்த மாதிரி இருப்பாள். நடு வயதுக்கு வந்து சேர்ந்ததற்கான சதைத் திரட்சி கூடிய உடம்பு. விடாய் அறையில் குப்புறப் படுத்து, எந்நேரமும் ஏதாவது புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருப்பாள். முந்தானை நிரந்தரமாகத் தரையில் விழுந்து கிடக்கும். மார்புகு குவட்டின் பிளவு நீண்ட ஒரு கோடாகத் தரையை நோக்கி இறங்க, படித்துக் கொண்டேயிருப்பாள் மாமி. வளாகத்திலிருந்த பெண்களே ஒருவருக்கொருவர் அவளை உண்டியல் மாமி என்றுதான் குறிப்பிடுவார்கள். சாண்டிலியன் கதைகள் என்றால் மாமிக்கு வெகு இஷ்டம். அபரிமிதமாகப் பருந்த ஸ்தனங்களுடன், அந்த நாவல்களில் ஒன்றிலிருந்து குதித்திறங்கியவள் உண்டியல் மாமி என்று தோன்றும். மாமியைப் பார்க்கக் கிடைத்த பிறகு, நடு வயதுப் பெண்களின் மேல் ஒரு அதிகப்படி ஈர்ப்பு உண்டாகிவிட்டது எனக்கு.

8. சிவகுருநாதன் ஒரு காலத்தில் என்னுடைய நண்பன். நான் ராமநாதபுரத்தில் முதன்முதலாகச் சுங்க இலாகாவில் வேலைக்குச் சென்று சேர்ந்தபோது, வேளாண் துறையில் எழுத்தராகப் பணிபுரிந்த அவனுடன் கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்கள் ஒரே அறையில் வசித்தேன்.

ஒரு மாதிரியான ஆள் அவன். காலையிலும் மாலையிலும் யோகாப்பியாசம் செய்வான். ஸித்த வேதம், பதஞ்சலி யோகசூத்திர உரை, மாண்டூக்கியோ பநிஷத், கைவல்ய நவநீதம், ஆல்டஸ் ஹக்ஸலி, அந்தச் சமயத்தில் தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் பிரபலமாகத் தொடங்கியிருந்த கேப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்வேஸ் என்ற லத்தீன் அமெரிக்க நாவலாசிரியர் என்று கலவையாகப் புஸ்தகங்கள் சொந்தமாக வாங்கிப் படிக்கக் கூடியவன். மறுபிறவியில் அசாத்தியமான நம்பிக்கை கொண்டவன்.

என்னுடைய முதன்முதல் பிறவி, மகாபாரத காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்வான். காண்டவ வனத்தை அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் சேர்ந்து எரித்த போது கருகிப்போன பாம்புகளில் ஒன்றாக இருந்தேனாம். இப்போதைய பிறவிக்கு முந்தின பிறவியில் ஏர்வாடிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மவுல்வியின் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தேனாம் - சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் சமகாலத்தவனாக. வரவிருக்கும் பிறவியில், ஸைபீரியாவில் ஒரு ஆந்தையாகப் பிறக்கவிருக்கிறேனாம். சிவகுரு பார்த்துச் சொன்னான். அவனுக்கு இனிப் பிறவி கிடையாதாம். அதற்கான ஏற்பாடு களெல்லாம் நடந்தாகிவிட்டது என்றும் சொன்னான்.

ஒரு தடவை, ராத்திரி விழிப்புத் தட்டியபோது, அவன் ஒரு காலில் நின்று கைகள் இரண்டையும் உயரத் தூக்கிக் கூப்பிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். உடலெங்கும் எண்ணெய்ப் பளபளப்புடன் வியர்வை வழிந்திறங்கியது. எப்போதும் போலவே, உடனடியாகத் தும்மப் போகிறவன் மாதிரியான முகபாவத்துடன், இரண்டு கண்களையும் இறுக மூடியிருந்தான். உதடுகள் நிறுத்தாமல் எதையோ உச்சாடனம் செய்கிற மாதிரித் துடித்தன. மறுநாள் காலையில், சற்று மிரட்சியுடனே விசாரித்தேன். சிவகுரு நிதானமாகச் சொன்னான்.

அதெல்லாம் ஒண்ணும் பயப்படாதடா. கூடு விட்டுக் கூடு பாயிற வித்தை கத்துக்கிறதா இருக்கேன். அதுக்குச் சில அப்பியாசங்கள் பண்ண வேண்டியிருக்கு. அம்புட்டுத்தான். இதைப் போயி வெளியே எல்லார்கிட்டெயும் சொல்லிக்கிட்டுத் திரியாதே. ஒரு சமயம் மாதிரி ஒரு சமயம் இருக்காது. ரத்தம் கக்கிச் சாகிற மாதிரி ஆயிரும்.

அதற்கப்புறம் ஒரு வாரம் மட்டும்தான் அந்த அறையில் இருந்தேன். என் தொலைதூரச் சொந்தக் காரர் ராமநாதபுரத்தில் சுங்க இலாகாவிலேயே அதிகாரியாக வந்து சேர்ந்த காரணத்தால் அவருடன் ஒரே அறையில் வசிக்கப் போய்விட்டேன்.

நாடகக் கலை : அரியாலையிலிருந்து

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

'கலையார்ந்த அரியாலை...' என்று புகழ்பெற்ற எனது கிராமத்துக்கு ஈழத்தின் கலை வளர்ச்சியில் - குறிப்பாக நாடக வளர்ச்சியில் - பெரும் பங்குண்டு. இது ஒரு குறுகிய வட்டப் பதிவாக அமைந்துவிடுமோவென நான் தயங்கியபோதிலும் ஈழத்தில் நாடகக் கலையை வளர்த்த குறிப்பிட்ட சில ஊர்களுள் அரியாலை என்ற எனது ஊர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியது என்பதால் இதனை எழுதத் தீர்மானித்தேன்.

1978ஆம் ஆண்டு நான் ஊரில் இருந்த காலத்தில் அரியாலையில் நாடகக் கலை பற்றிய பதிவைச் செய்வ தற்காகச் சில பழம்பெரும் நாடகக் கலைஞர்களைக் கண்டு சேகரித்த பல தகவல்கள் இக்கட்டுரைக்கு ஆதார மாக இருக்கும். அவர்களில் பலர் இன்று எம்மோடு இல்லை. எனது ஊரில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குறைந்தது ஒருவராவது நாடகத் துறையில் இருந்திருப்பார். ஆதலால் சில குறிப்பிட்ட கலைஞர்களை மட்டும் இக்கட்டுரையில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

அரியாலை என்ற எனது கிராமம் யாழ் மாநகர சபை எல்லைக்குள் அமைந்துள்ளது. நல்லூர், கொழும்புத் துறை, சண்டுக்குளி, நாவற்குழி போன்ற ஊர்களால் தூழப் பெற்றது. ஸ்ரான்லி கல்லூரி என்ற யாழ் கனகரத்தினம் மத்திய கல்லூரி, ஸ்ரீ பார்வதி வித்தியாசாலை என்ற கல்விக்கூடங்களையும், புகழ்பெற்ற சித்திவிநாயகர் ஆலயம், அம்மன் ஆலயங்களையும் கொண்டது.

அரியாலையின் நாடக வளர்ச்சியை அங்கு வருடந் தோறும் புது வருடப் பிறப்பை ஒட்டி கொண்டாடப்பட்டு வரும் சுதேசிய திருநாட் கொண்டாட்ட விழாவுடன் சுவ மாக இனங்கண்டுகொள்ளலாம். 1919ஆம் ஆண்டு ஆரம் பிக்கப்பட்ட இப்பாரம்பரிய விழா தாச்சிப் போட்டி, போர்த் தேங்காய் அடித்தல், மாட்டு வண்டிச் சவாரி போன்ற சுதேசிய விளையாட்டுக்களைப் பகலிலும், இரவு நிகழ்ச்சி கள் நாடகங்களை முக்கிய நிகழ்வாகக் கொண்ட கலை நிகழ்ச்சிகளாகவும் கொண்டு ஊருக்குப் பெருமை சேர்க் கிற விழாவாக இன்று நடாத்தப்பட்டு வருகிறது.

சுதேசிய விழாவுக்கு முன்பாக 1918ஆம் ஆண்டு அழ கேந்திரன் என்ற நாட்டுக்கூத்து அரியாலை திருமுகள் வீதியில், தற்போதைய திருமுகள் வாசிகசாலைக்கு கிழக் குப் புறமுள்ள வளவில் நடைபெற்றதாகக் குறிப்பு உள்ளது. வட்டக்களரி வடிவில் கொட்டகை அமைக்கப்பட்டு எண் ணெய்ப் பந்தங்களின் ஒளியின் நடுவில் நாட்டுக் கூத்து இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் ஊர்வசி நாகலிங்கம், காந்தாரி செல்லையா போன்றோர் நடித்திருந்தனர்.

1919ஆம் ஆண்டு முதலாவது சு.தி.கொ. விழாவில் சத்தியவான் சாவித்திரி என்ற இசை நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. சங்கீத பூஷணம் ச.பாலசிங்கம் அவர் களின் தந்தையாரான அண்ணாவி சபாபதி அவர்களால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட இந்நாடகத்தில் எஸ்.சோமர், ஏ.சோமர், யமன் கந்தையா, கரடி தம்பிப்பிள்ளை, இத்தி நாகலிங்கம், கலியான், புறாடி சபாரட்னம், விதானை சின்னத்தம்பி ஆகியோர் நடித்திருந்தனர். ஆறு மாதங் களாகப் பழகிய பின்னரே இந்நாடகம் மேடையேறியது குறிப்பிடத்தக்கது. பெற்றோமகன் உதவியுடன் ஸ்ரீபார்வதி வித்தியாசாலையில் சத்தியவான் சாவித்திரி மேடையேறியது, ஒலிவாங்கி இல்லாமல் நடிகர்கள், குறிப்பாக பிற பாட்டுக்காரர்களான சிட்டான் சின்னத்தம்பி, கனகசபை போன்றோர் சிறப்பாகப் பாடினர் என்று ஒரு குறிப்பு உள்ளது.

1920இல் பவளக்கொடி என்ற இசை நாடகமும், தொடர்ந்து அல்லி அர்ச்சுனா, வள்ளித் திருமணம், சகுந் தலா, நளதமயந்தி, பூத்தம்பி சரித்திரம், நவரத்தின மாலை, சீவகசிந்தாமணி, வஸ்திராபரணம், மனோன்மணி, ஜெயாதி போன்ற பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன.

1928இல் மேடையேற்றப்பட்ட அயோத்தியா காண்டம், கடலில் தோணி போதல் போன்ற பிரமாண்டமான காட்சி அமைப்புக்களுடன் கூடிய முதலாவது நாடகமாக மேடையேறியது. இதில் ஆசிரியர் பொன்னையா, இராசையா, சிவஞானபோதம், அருச்சுனன் தம்பிப் பிள்ளை, அல்லி பரமு, பொலிஸ் கைலாயம், இ.முத்தையா, சிவக்கொழுந்து ஆகியோர் நடித்திருந்தனர். ஊரில் பல பெரியவர்களின் பெயர்கள் அவர்களுக்குப் புகழ் சேர்த்த நாடகப் பாத்திரங்களுடன் இணைத்தே பின்னாளில் அழைக்கப்பட்டன என்பது வியப்புக்குரியது.

1944ஆம் ஆண்டு சு.தி.கொ. வெள்ளி விழாவில் வனிசு நகர் வர்த்தகர் என்ற ஆங்கில மூல நாடகம் தமிழில் மேடையேற்றப்பட்டது, லங்கா சம சமாஜக் கட்சிப் பிரமுகரான ஆ.விசுவநாதன், வே.மகாதேவா, சிவலைச் சண்முகம் ஆகியோர் இதில் நடித்திருந்தனர்.

இவ்வாறு சு.தி.கொ. விழாவுடன் வளர்ச்சி பெற்ற நாடகக் கலை இக்காலகட்டத்தில் நூல் நிலையங்களை மையமாகக் கொண்டும் வளர்ச்சி கண்டது. குறிப்பாக, கலைமகள் நூல் நிலையத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இசை நாடகத் துறைக்குப் பெரும் பங்காற்றினர். இவர்கள் பெரும் பாடகர்களாக இருந்ததால் இசை நாடகங்களில் சிறந்து விளங்கினர்.

1929இல் காத்தான் கந்தையா அவர்களால் காத்தவ ராஜன் என்ற சிந்துநடை நாடகம் மேடையேற்றப்பட்ட போதிலும் பின்னாளில் கவிஞர் வே.ஐயாத்துரை, வி.கே.இரத்தினம், செல்வம் என்ற செல்வரத்தினம் ஆகியோரின் வரவுக்குப் பின்னர் இசை நாடகங்கள் புகழ்பெற்றன. பாமா விஜயம், சிறுத்தொண்டர், ஸ்ரீவள்ளி, ஆரியமாலா, பிரகலாதன், அசோக்குமார், மதனசேனா போன்ற நாடகங்களோடு சம்பூர்ண அரிச்சந்திரா என்ற புகழ்பெற்ற நாடகமும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியவை.

சோக சோபித சொர்ணக் கவிக்குயில் வி.கே.இரத்தி னம், செல்வம் ஆகியோர் நடிகமணி வி.வி.வைரமுத்து அவர்களின் நாடகங்களிலும் முக்கிய பெண் பாத்திரங்கள் ஏற்று நடித்திருந்தனர். செல்வம் அவர்கள் தற்போதும் நாடகங்களில் பாடி நடித்து வருவது நாடகம் செய்த பாக்கியமாகும்.

காத்தவராஜன் போன்ற நாடகங்கள் விடிய விடிய நடப்பது மட்டுமல்லாமல் அந்நாடகங்களைப் பார்ப்பது தாம் செய்த புண்ணியமாக மக்கள் அப்போது எண்ணினர்.

சு.தி.கொ. வெள்ளி விழாவின் (1944) பின்னர் இது வரை காலமும் இசை வடிவில் மேடையேற்றப்பட்ட புராண, இதிகாச, சரித்திர நாடகங்கள் ஓரளவு வசன நடையுடன் மேடையேறின.

1966 வரை ஐ.எஸ். சண்முகநாதன், சி.குலத்துங்கம், ம.இராமநாதன், விதானை சண்முகராசா, சங்கீத பூஷணம் ச.பாலசிங்கம், இ.கே.குமரையா, பொன்கை ஆறுமுகம். ராசக்கிளி போன்றோர் இத்தகைய நாடகங் களில் சிறப்புப் பெற்றனர்.

சாணக்கிய சபதம், வணங்கா முடி, அம்பிகாபதி, மனோன்மணி, இலங்கேஸ்வரன், பூம்புகார் போன்ற நாடகங்கள் இக்காலத்தில் குறித்துச் சொல்லப்பட்டன.

எழுபதுகளில் பொ.சண்முகலிங்கம் அவர்கள் அரிச்சந்திரனாகவும், இரத்தினம், செல்வம் ஆகியோர் சந்திரமதியாகவும் நடித்த 'மயானத்தில் மன்னன்' நாடகம் இலங்கையின் பல இடங்களிலும் மேடையேற்றம் கண்டது. பொ.சண்முகலிங்கம் அவர்கள் யூலியஸ் சீசர், ஓதல்லோ போன்ற நாடகங்களை யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மேடையேற்றினார்.

இந்நாட்களில் பொ. விஜயரட்னம் பரதனாகவும் ம. இராமநாதன் கூனியாகவும் தோன்றிய 'பரதன்' என்ற நாடகம் அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசைப் பெற்றதோடு 1974இல் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் மேடையேற்றப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நாடகம் இலங்கை வானொலியின் தேசிய சேவையில் ஒலிபரப்பானது.

இவ்வாறு 6 மாதங்களுக்கு மேலாகப் பழகி, 40க்கு மேற்பட்ட கலைஞர்களோடு 6 மணித் தியாலங்களுக்கு மேலாக ஒலிவாங்கியே இல்லாமல் நடத்தப்பட்ட நாடகங்கள் நாளடைவில் குறுகிய மேடையேற்றங்களாக மாற்றம் கண்டன. ஆயினும் கால மாற்றத்தோடு தொழில்நுட்ப வசதிகளுடன் அவை சிறப்புப் பெற்றன. மேடை அமைப்புக்களிலும் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. காணன் நாடகத்தில் மணியம் மாஸ்ரர் அவர்களின் கைவண்ணத்தில் உருவான தேர் மேடையில் அசைந்து சென்றது நினைவில் வருகிறது.

தற்போது யாழ் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக உள்ள மோகனதாஸ் அவர்கள் கலைஞர் வட்டத்தை உருவாக்கி இந்தக் கலைஞர்களைக் கௌரவித்து வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, சமூக நாடகங்கள் பற்றிப் பார்ப்போம். 1941இல் மேடையேற்றப்பட்ட சத்தியவாணி என்ற நாடகமே முதன் முதலான சமூக நாடகமாக அறியப்படுகிறது. இதில் ஐயாத்துரை மாஸ்ரர், விதானை சண்முகராசா, ச.கணேச ஆகியோர் நடித்திருந்தனர்.

1950களில் தொழிற்சங்கவாதியாகத் திகழ்ந்த தோழர் தர்மலிங்கத்தின் வாழ்க்கைப் போர், பதவி மோகம் போன்றவை புரட்சிகரமான கருத்துக்களைச் சொல்கிற சீர்திருத்த நாடகங்களாக அமைந்திருந்தன.

நடிகர்கள் பாடி நடித்தது போய் முதன்முதலாக ரெக் கோட்டில் (நெடுந்தட்டில்) போட்ட பாடலுக்கு நடிகர்கள் வாய் அசைத்து நடித்தது 1962இல் நிகழ்ந்தது. தொட்டால் பூ மணக்கும் என்ற பாடல் சீமைத்தம்பி என்ற சமூக நாடகத்தில் இடம்பெற்றிருந்தது.

சமூக நாடகங்கள் கூடுதலாக அரியாலை சனசமூக நிலையத்தை மையமாகக் கொண்டு வளர்ச்சி கண்டன. பொ. விஜயரட்னம், ம. நவரட்னம், சோமசேகரம் போன்றோரின் கூட்டில் ஆலமரம், சாந்தி, வெண்கட்டி போன்ற தரமான சமூக நாடகங்கள் பல மேடையேற்றங்களைக் கண்டன.

வெற்றி வரிசையில் பல நாடகங்களை மேடையேற்றிய எம்.கே.ஏ.விஸ்வா என்ற கலைஞர் பெரும் நாடகக் காலத்தைத் தனதாக்கிக்கொண்டார். பின்னாளில் பிரதியை எழுதாமலே இது கதை, இதுதான் காட்சி என்று கூறிவிட்டு மேடையேறி வசனம் பேசும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்.

காட்சி இடைவெளியில் பிற்பாடும் பாடி, பின்னர் பெண் பாத்திரம் ஏற்று நடித்த இராமச்சந்திரன் பின்னாளில் பிரபல பொப்பிசைப் பாடகராகத் திகழ்ந்தார்.

பொதுவில் நாடகங்களில் பெண் பாத்திரங்களை ஆண்களே ஏற்று நடித்து வந்தனர். ஆனால், முதன் முதலாகப் பெண்கள் மட்டுமே தோன்றி நடித்த கற்புக் கனல் என்ற நாடகம் அந்நாளில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது.

அறுபதுகளில் நகைச்சுவை நாடகங்களைப் பொறுத்தவரை வாய்க்கார வள்ளி, உதிலை வேலையில்லை, புளியடிச் சகாயச் சங்கம் போன்ற பல நகைச்சுவை நாடகங்களில் எஸ்.எஸ்.மனோகரன் பொ.தவநாதன், வெள்ளை தனபால், சிவலிங்கம் போன்ற பல கலைஞர்கள் பங்குபற்றினர்.

எழுபதுகளில் தோன்றிய அரியாலை திடீர் நாடக மன்றத்தினர் மேடையேற்றிய வெளிக்கிட்டி விசுவ மடுவுக்கு, அபசகுனம் போன்ற நாடகங்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் சிரிப்பொலிகளை ஏற்படுத்தின.

அரியாலையில் பிறந்து ஈழத்தவர்களால் வெளியிடங்களிலும் புகழப்படும் கலைஞர்களாக சிலர் விளங்குகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் செல்வம் என்ற செல்வரத்தினம். எமது பாரம்பரிய இசை நாடகங்களின் முன்னோடியாக அனைவராலும் அறியப்பட்டவர்.

இன்னொருவர் க.பாலேந்திரா அவர்கள். கட்டுபெத்தைப் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும், பின்னர் தமிழ் அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்தை ஆரம்பித்து அகில இலங்கை ரீதியிலும் தற்போது புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் நவீன நாடகங்களை வளர்த்து வருபவர்.

அடுத்தவர், சிறுவயதிலிருந்து நாடகத்தில் வெறி கொண்டு பின்னர் திரைப்படத் துறையில் தனது ஈடுபாட்டைத் திசைதிருப்பி விடுதலைப் புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக் கழக வெளியீடான செவ்வரத்தம் பூ, கடலோரக் கவிதைகள் போன்ற திரைப்படங்களை நெறியாள்கை செய்த கேசவராஜன் என்ற கலைஞன்.

மற்றவர் யாழ் நாடக அரங்கக் கல்லூரியினை ஆரம்பித்ததிலிருந்தே தன்னை இணைத்துக்கொண்டு செயல்பட்டு வரும் உருத்திரேஸ்வரன் அவர்கள்.

இவ்வாறு அரியாலையின் கலைஞர்கள் அரியாலைக்குள் மட்டுமில்லாமல் பிற இடங்களிலும் நாடகங்களை வளர்ப்பதில் உதவி புரிந்தனர். உதாரணமாக, சதாசிவம் ஆசிரியர் சாதனா பாடசாலை மாணவர்களுக்கு பழக்கிய ஏகலைவன் நாடகம் அகில இலங்கை ரீதியாக நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது.

வருடாந்தம் நடைபெறுகிற சுதேசிய விழாவில் இடம் பெறுகிற சிறப்பம்சம் வடமாகாண ரீதியில் நடைபெறும் நாடகப் போட்டியாகும். முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, கோண்டாவில், காங்கேசன்துறை, வசாவிலான் போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்து நாடகம் போடுவார்கள். ஒரு முறை கிறகரி தங்கராசாவின் மயான காண்டம் என்ற இசை நாடகமும், பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் புதிய தொரு வீடு என்ற நவீன நாடகமும் முதற் பரிசுக்காகப் போட்டியிட்டமை நினைவுக்கு வருகின்றது.

இவ்வாறு நாடகக் கலையை வளர்த்து பிற இடங்களில் அதன் வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுதலாகவும் இருந்து வந்த என்னவர்களின் சிறு பதிவை இங்கு தந்திருக்கிறேன். இது எனக்கு மன நிறைவைத் தருகிறது.

தன்னச்சில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் 'காலம்'

தேவகாந்தன்

'கால'த்தின் கடந்த இருபத்து நான்கு இதழ்களையும் ஒருசேர வாசிக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் அருமையானது. எனக்கு இதுவரை வாசிக்கக் கிடைத்திராத சில இதழ்களும் கிடைத்ததில் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பு. சுமார் நூறு பக்கங்கள் வரை மறுதோன்றிப் பிரதியாக சில முக்கியமான வியாசங்களைப் பதிவு செய்து வைக்கவும் வேண்டியாயிற்று. ஒட்டுமொத்தப் பார்வையில் பெரும் ஆர்வத்தைக் கிளப்பிவிடாத காலம் இதழ், நூறு பக்கங்கள் வரை பதிவு செய்யக் கூடிய விஷயங்களைக் கொண்டிருந்ததெனில் அது அதன் கனதியின் அம்சமாகிறது என்பது பின்னாலே தான் புரிதலானது. ஆனாலும் ஒரு சிறு பத்திரிகையென்ற தளத்தில் வைத்து 'கால'த்தை விமர்சிக்காமலும் விட்டுவிட முடியாது. இது ஒரு காலத் தேவை என்றெண்ணி உறுதிப்பாட்டோடுதான் செய்யவும் முனைகிறேன்.

'கால'த்தின் கட்டுரைகள் தெரிவித்த அம்சங்களில் என் மறுதலிப்புக்கு அவசியமில்லை. 'கால'த்தோடும் நான் முரண்பட வேண்டியதில்லை. பொத்தாம்பொது வாய்ப் பார்த்தால் அதனோடு எனக்கான உடன் பாடுகள் அதிகம். மாறுபாடானவற்றையும் தனித்துவத்தின் அடையாளமாகக் கொண்டுவிடலாம்.

'கால'த்தின் முதலாவது இதழ் 1990 ஜூலையில் வெளிவந்தது. அவ்விதழில் அதன் பிரகடனம் இவ்வாறாக இருந்தது: 'காலம்'-காலத்தின் நிர்ப்பந்தத்தால் அகதிகளாய் கனடாவைத் தஞ்சமடைந்த தமிழ் இளைஞர்கள் கொண்ட ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடு.' இது தவிர தன் தோற்றப்பாட்டின் எதுவித நியாயத்தையுமோ, தன் இலக்குப் பற்றிய எதுவிதமான பிரஸ்தாபத்தையுமோ அன்று 'காலம்' வெளியிட்டிருக்கவில்லை. ஒரு மவுனச் சிறகடிப்புக்குள் அது தன்னை முடக்கிக்கொண்டுவிட்டிருந்தது. பின்னால் பத்து இதழ்கள் கழிந்து தனது பதினோராம் இதழில், 'புலம்பெயர்ந்த படைப்புக்கள் என அழைக்கப்படும் இன்றைய முயற்சிகள் இனிமேல் கனடா தமிழ் இலக்கியம் என அழைக்கப்படும் ஆரம்ப கால கட்டத்தில் நிற்கிறோம். அதன் வரவுக்கு 'காலம்' வழிசமைக்கிறது என்பதில் பெருமையடைகிறது' என்பது அதன் அடுத்த பிரகடனமாக வருகிறது. இவை தவிர தன் இருபத்துநான்காம் இதழ் வரையிலும் தன் இலக்கு, போக்குகள் குறித்து அது எதுவித பிரஸ்தாபத்தையும் செய்யாதது கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும்.

ஒரு சிறு பத்திரிகையானது மணிக்கொடி போலவோ, வானம்பாடி போலவோ இலக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களை வரையறுக்கும் இலக்கிய இயக்கங்களாக இருந்துவிட முடியாதுதான்.

ஆனால் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு ஒரு எழுத்து போல, மார்க்ஸீய ஆய்வுகளுக்கு ஒரு திணை போல, தலித்திய, நவீனத்துவ, பெண்ணிய வெளிப்பாடுகளுக்கு ஒரு நிறப்பிரிகை போல நிச்சயமாக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் எதிர்பார்ப்பு. கவிதாசரண, தாமரை, புதிய கோடாங்கி போன்றவை தம் போக்கு பற்றி, தம் குறி பற்றி தெளிவாகவே கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றன. நமது சூழலில் ஈழத்தில் புத்திலக்கிய அசைவை ஏற்படுத்திய மறுமலர்ச்சி, தமிழ்த் தேசிய வெளிப்பாட்டினை முழு அளவில் செய்த சுதந்திரன், ஒரு மகா இயக்கத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்த புதுமை இலக்கியம், நசிந்து நசிந்து இருநூற்றாம்பது இதழ்கள் தாண்டியும் தன் பிரகடனத்தை அய்யம் திரிபற வெளியிட்டு இன்றும் தொடர்ந்து வரும் மல்லிகை போன்ற ஏராளமான சஞ்சிகைகளை நாம் காண முடியும். புகலிடச் சூழலில் அம்மா, நான்காவது பரிமாணம், அடுத்த காலடி போன்றவை தம் இருப்புப் பற்றிய கொள்கையை வெளியிடத் தயக்கம் காட்டியதேயில்லை. புனைகளம், அட்சரம், உன்னதம், நிகழ், பரிமாணம், நடை, படிகள், மேலும், சொல் புதிது, (பழைய) கணையாழி, சரிநிகர், மூன்றாவது மனிதன் என்று இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நிறைய இதழ்கள். இவற்றில் ஏறக்குறைய எல்லாமே நின்றுப்போய்விட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் இயக்கத்தின் அடையாளம் சிறு பத்திரிகையுலகில் ஆழப் பதிவு பெற்றிருக்கின்றது. அவை போன்ற சஞ்சிகைகள் தமது வாழ்நிலை நியாயத்தைத் தெளிவாகவே தெரிவித்து விட்டிருக்கின்றன. ஆனால் 'காலம்' ? தனது கனடாத் தமிழிலக்கியம் என்ற முன்வைப்பில்கூட முழுமூச்சான செயற்பாட்டில் அது இறங்கவில்லையென்றே சொல்லக் கிடக்கின்றது. இது துர்ப்பாக்கியமானது.

வாசகர்களும் பாக்கியவான்களாகும்படிக்கான அசலானதும் சிறந்ததுமான பல்வேறு படைப்புக்களை 'காலம்' வெளியிட்டிருக்கிறதுதான். குமார் மூர்த்தியின் கோப்பை, உடைபடும் சுவர்கள், சக்கரவர்த்தியின் முதிர்கன்னி, பாவண்ணனின் வாசவதத்தை, ஜெயமோகனின் சிலந்தி வலையின் மையம், எஸ்ராமகிருஷ்ணனின் காட்டின் உருவம், அ.முத்துலிங்கத்தின் போரில் தோற்றுப்போன குதிரைவீரன், அம்பையின் ஆயிரம் சொற்களும் ஒரு வாழ்க்கையும், மு.பொ.வின் முடிந்துபோன தசையாடல் பற்றிய கதை, பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் ஆத்தி, இரா.முருகனின் அரண்மனைக் கதை போன்ற சிறுகதைகள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை. அதுபோல் ஆழமான மனப் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்திய சேரனின் கவிதைகள் சிலவற்றை காலத்தின் ஆரம்ப கால இதழ்கள் தாங்கி வந்துள்ளன. என்.கே. மகாலிங்கத்தின் அசலான மு. தளையசிங்கம், பிரமிள் பற்றிய கட்டுரைகளும் தம் ரசனைப் பாங்

கான அணுகுமுறைகள் காரணமாக நிலைக்கக்கூடிய கட்டுரைகளே. முக்கியமாய்ச் சொல்ல வேண்டியது அவரின் மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள். மகா, என்.கே.எம். என்ற பெயர்களில் இவற்றில் சில கட்டுரைகள் மொழிபெயர்ப்பாகியிருப்பினும், என்.கே. மகாலிங்கத்தினாலேயே அனைத்தும் பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஜீன் ஜெனே, செல்வா கனகநாயகத்தின் ஆங்கில ஆக்கமான இலங்கையில் அரசியலும் இலக்கியமும் போன்றவை சிறப்பான மொழிபெயர்ப்பில் தமிழுலகுக்குக் கிடைத்த முக்கியமான கட்டுரைகள்.

இவைகளுடன் 'கால'த்தின் நேர்காணல்கள் பற்றி விசேஷமாய்ச் சொல்ல வேண்டும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, வெங்கட் சாமிநாதன், சுந்தர ராமசாமி, தொ. பரமசிவன், மு. பொன்னம்பலம், அ. முத்துலிங்கம் ஆகியோரின் செவ்விகள் அடர்த்தியானவை. சமகால இலக்கிய, சமூகத் தளங்களின் நிகழ்வுகளையும் அர்த்தங்களையும் வெளியிட்டு வாசக ஞானத்துக்கு வழிசமைப்பவை.

இலக்கியம் மட்டுமன்றி, நவீன நாடகங்கள், கலைச் சினிமா போன்றவற்றிலும் தன் ஆர்வத்தைக் காட்டி யிருக்கிறது 'காலம்'. தன் முதலாவது இதழிலேயே துருக்கிய திரைப்பட இயக்குநர் இல்மாஸ் குனேயுடனான பேட்டியை வெளியிட்டு பிற படைப்புத் துறைகளின் மேலான தன் அக்கறையைக் 'காலம்' அடையாளம் சுட்டியிருக்கிறது. *

தொடர்ந்து ஐந்தாம் இதழில் கிரா.வின் திரைக் கதைக்கு விமலாதித்த மாமல்லன் எழுதிய வசனத்துடன் 'நிலைநிறுத்தல்' திரைக்கதை வடிவம் முழுவதும் வந்திருக்கிறது. பாலுமகேந்திராவின் பேட்டியை இருபத்தொராம் இதழில் காண முடியும். நாசரின் பேட்டியும் வந்துள்ளது. அதுபோலவே தானீலியஸ், ஞானம் லம்பேர்ட், ந. முத்துசாமி, இசை நாடகக் கலைஞர் வடிவேலு செல்வரத்தினம், பாலேந்திரா போன்றவர்களின் நேர்காணல்கள் நாடகத் துறைக்கான காலத்தின் பங்களிப்பு. பத்தொன்பதாவது இதழ் முழுக்க முழுக்க நாடகத்துக்கானது என்கிற அளவுக்கு தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பா.அ. ஜெயகரனின் நாடகங்கள் பற்றிய கட்டுரையுடன் நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட ஞானம் லம்பேர்ட், ந. முத்துசாமி, வடிவேலு செல்வரத்தினம் ஆகியோரது நேர்காணல்களுடன் வந்திருக்கிறது. ஓவியர் மாற்கு குறித்த கட்டுரைகள், ஓவியம் குறித்த அவரது கருத்துக்கள் 'கால'த்தின் பன்முகம் காட்டுபவை.

இதுவரை நான் குறிப்பிடாத நான்கு கட்டுரைகள் பற்றி குறிப்பிட நிறைய உண்டு. இரண்டு கட்டுரைகள் எம். வேதசகாயகுமாரினது. முதலாவது, 'ஓர் இந்தியத் தமிழ் வாசகனின் பார்வையில் ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை' இரண்டாவது, 'மு. தளையசிங்கத்தின் இலக்கியப் பார்வை' இக்கட்டுரையில் எம். வேதசகாயகுமாரின் பார்வையிலேயே முதலின் இலக்கியப் பார்வை கணிக்கப்பட்டிருப்பினும், அது இலக்கியப் பார்வையாக இருந்ததென்பது முக்கியம். முதலாம் கட்டுரையிலோ ஒரு அருப அரசியல் வெளிப்பட்டிருந்தது. அதற்கான என் மறுப்புரையை அக்கட்டுரை வெளிவந்த சில வாரங்களிலேயே பதிவுகள் இணையத் தளத்தின் மூலம் நான் வெளியிட்டிருந்தேன். 'புலம் பெயர்தலும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரின் இலக்கிய

முயற்சிகளும்' என்பது கொ.றொ.கொன்ஸ்ரன்ரைனின் கட்டுரை. இது ஆழமாக அன்றெனினும் ஒட்டு மொத்தமான ஈழத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கிய சமூக நிலைப்பாட்டுக்கான முயற்சிகளை ஒரு ஒழுங்கில் வெளியிட்டிருந்தது. இதுபோன்ற, ஆனாலும் வேறு வகையான ஒரு கட்டுரையே சேரனும் எம். இரவீந்திரனும் இணைந்து எழுதிய 'எதிர்க்காற்றில் அலையும் வாழ்க்கை' இது சமூகார்த்தமாக ஈழத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு, வாழ்நிலைகள் பற்றி எழுதப்பட்ட கட்டுரையாகும். இவற்றுடன் 'ஆக்க இலக்கியமாக மொழிபெயர்ப்பு' என்ற சுரேஷ் கனகராஜாவின் கட்டுரையையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

இவை பொதுப்படப் பார்க்கையில் நல்ல கட்டுரைகளே. ஆனாலும் தாம் வெளிவரும் சஞ்சிகையின் போக்கு, கொள்கைகள் பற்றி இவையே ஒரு வாசகனுக்குத் தெளிவைத் தந்துவிடா. நல்ல கட்டுரைகள், நல்ல சிறுகதைகள், நல்ல கவிதைகளுக்காகவே ஒரு சிறு சஞ்சிகை வெளிவந்துவிடக் கூடாது. படைப்பு களுக்கான ஒரு தளமாக இயங்குவதற்கு எத்தனையோ சஞ்சிகைகள் நாட்டில் இருக்கின்றன. நான் சிறு பத்திரிகைகளின் வேலை இதுவல்ல என்கிறேன்.

மிகக் கடுமையானதும் கூர்மையானதுமான விமர்சனத்துக்குப் பெயர்பெற்றவர் சாமுவெல் ஜோன்சன். 1756-63 வரை வட அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும், இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்து நடத்திய யுத்தத்தை மிகக் கடுமையாகத் தாக்கி எழுதியவர் இவர். இவரது ஆவேசமான இக்கட்டுரைகள் The Literary Journal என்ற சிறு பத்திரிகையிலேயே வெளியிட முடிந்திருந்தமையை இங்கு ஒருமுறை நினைவுகூர்தல் தக்கது. உலகெங்கணும் நூற்றுக்கணக்கான இணைய இதழ்கள் வெளிவருகின்றன. வேர்ட் றயற்.கொம் (www.wordriot.com) என்ற மின்சிகை ஒன்றும்கூட வெளிவருகின்றது. முழுக்க முழுக்கப் பரிசோதனை முயற்சிகளுக்கென்று வெளியாகும் ஒரு இதழென இதனைச் சொல்லலாம். அம்பலம் இணைய இதழின் முதலாமாண்டு விழாவில் இணைய இதழ்களுக்கு மின்சிகையென்ற பெயரை வைக்கலாமெனத் தெரிவிக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தாக்கச் சொல்லே மின்சிகை. இன்னொரு மின்சிகை பொய்றஸ் ஹாவென் (Poet's Haven). இவ்வாறு மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கான ஒரு தளமாகவே சிறு பத்திரிகை உலகம் கடந்த இருநூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகளாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். Underground Voices, Drunken Boat என்ற பெயர்களிலும் சில இதழ்கள். போதை, மனநோய், வதை, பாவ ஒப்புரைப்புகளுக்கும், சர்வதேச கவிதைகளுக்கு மானவை முறையே இவ்விதழ்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் ஒரு சிறுபத்திரிகையானது தனது தோற்றப் பாட்டில் நியாயத்தைக் கொண்டு அதன் வழி இயங்குதல் தவிர்க்கப்பட முடியாததாகும்.

'கால'த்தின் காலகட்டத்தை மூன்றாகப் பகுத்துப் பார்க்கலாமெனத் தோன்றுகிறது. அதன் முதல் ஆறு இதழ்களும் தோற்ற காலத்தின் செழுமைக் குறைவோடும், கனதியின் அருகுதலோடுமிருப்பதை ஒரு வாசகனால் சுலபமாகவே இனங்காண முடியும். ஏழாம் இதழிலிருந்து பன்னிரண்டாம் இதழ் வரை ஈழச் சஞ்சிகையென்று சொல்லும்படிக்கு விஷயங்களை அது கட்டமைத்துள்ளது. பதின்மூன்றாம் இதழ் தமிழ்

இனி 2000 சிறப்பிதழ். அதுவே ஓவியர் மாற்குவின் விசேஷ இதழ் போலவும் வந்தது. அதற்கு மேலே அதன் பாதை மாறத் தொடங்கியமையைத் தெளிவாகவே காணக் கிடக்கின்றது. மேலும் இரண்டொரு இதழ்களில் அது இடைநிலை இதழாகும் ஒரு முயற்சியைத் தொடங்கிவிடுகிறது. அது இன்றளவும் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறதென்றாலும் தப்பில்லை. இதைக் கருத்தழிந்த ஒரு நிலையின் அடையாளமாக நான் காண்கிறேன். தன் கனடாத் தமிழிலக்கியப் பிரகடனத்துக்கும் மாறாகவே ஒரு உலகத் தமிழ்க் கோஷத்தை இது மௌனத்தில் கொண்டிருப்பதாக எண்ண நிறையச் சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. இந்த முறைமையிலும் தன் கருத்தழிப்பின் அடையாளத்தை இது கொண்டிருக்கிறது. மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளின் தமிழிலக்கியங்கள் விடுபட்டிருக்கின்றன. இது வேண்டாத விஷயம். கனடாத் தமிழ் என்ற வைப்பே அர்த்தமில்லாதது என்று நான் நினைக்கிறேன். பிரான்ஸுதத் தமிழிலக்கியம், ஜேர்மன் தமிழிலக்கியம், இங்கிலாந்துத் தமிழிலக்கியம் என்றெல்லாம் வந்தால் நன்றாகவா இருக்கும்? எங்கேயும் புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர் முன்னெடுக்கும் இலக்கியம் ஈழத் தமிழர் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே. அது என்றென்றும் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியே.

நான் இவ்வியாசத்தின் முதற் பாதியில் குறிப்பிட்டது போல 'காலத்தில் மிக நேர்த்தியான விஷயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் அது காலத்தின் பதினைந்து வருஷ காலத்திய சாதனை என எண்ணும் போது, அதைக் கணக்கிலெடுக்கவே முடிவதில்லை. ஒரு சிறு பத்திரிகையானது எதையோ செய்துகொண்டு போகிறதென இருக்கக் கூடாது. இதை இப்படிச் செய்தது என்றிருக்க வேண்டும். அது ஒரு காலத்தில்

நிறுத்தப்பட நேர்ந்தால்கூட அதற்காக வருத்தப்பட வேண்டியது வாசகனாயிருக்க வேண்டும். தன்னால் தொடர்ந்தும் நடக்க முடியவில்லையென்றோ, தான் இனியும் தொடர்ந்து நடத்தல் அவசியமில்லையென்றோ நினைக்கும் ஒரு சிற்றிதழுக்கு, தான் இத்துடன் நின்றிடுகிறதாகத் தெரிவிக்கும் வல்லபம் இருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டிலே கார்க்கி என்ற இதழ் என்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இவ்வாறு சொல்லிச் செய்தது. அது தன் இறுதி இதழுக்கு விழாவே நடத்தியது. கோவை ஞானியின் நிகழ் இதழ் தனது இருபத்தைந்தாவது இதழை இறுதி இதழெனச் சொல்லிக்கொண்டு தான் வெளிவந்திருந்தது. எப்படியிருக்கிறது சிறு பத்திரிகைகளின் ஆத்ம பலம்!

தன் பதினைந்து வருஷ காலத்தில் அறுபது இதழ்களை வெளியிட்டிருக்க வேண்டிய 'காலம்' இருபத்தைந்து இதழ்களையே கொண்டுவந்திருக்கிறது. இது பாதிக்கும் குறைவேயெனினும், இந்த இதழ்களினைக் கொண்டுவந்ததின் பின்னாலுள்ள முயற்சி, செலவு, நோக்கங்கள் மதிக்கவே பட வேண்டும். இங்கே நேரம் பணமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது சரிதானெனவே இக் குறுகிய காலத்தில் நானும் உணர்ந்துள்ளேன். அப்படியான நாட்டில் இவ்விதழ்களுக்கான கால ஒதுக்கீடும், செலவும் செய்வதென்பது இலக்கியம், கலை ஆகியவற்றின் மேலான மெய்யான ஆழ்ச்சி இல்லாமல் சாத்தியமாகாது. 'காலம்' ஆசிரியரின் ஆழ்ச்சியைக் கண்டு நான் வியக்கிறேன். என் வருத்தமெல்லாம் அவையெல்லாம் எதுவுமில்லாததாக ஆகி விடக் கூடாதென்பதே. தன் அச்சில் நின்று சுழன்று கொண்டிருக்கிறது 'காலம்'. அது புவியின் பருவ மாற்றங்களுக்கான சுழற்சி போல் சமகால இலக்கியச் சூழமைவுகளுக்கு ஆட்பட வேண்டும். அதுவே ஆரோக்கியமானது. இதழுக்கும் வாசகர்களுக்கும்.

வாழ்வும் வடுவும்

இலங்கையன் செல்வரெத்தினம் என்ற விஞ்ஞான ஆசிரியரால் சுருக்கமாக எழுதப்பட்ட சுயசரிதை நூல் 'வாழ்வும் வடுவும்.' யாழ்ப்பாணத் தமிழன் ஒருவனின் வாழ்வைச் சுருக்கமாகச் சொல்லும் அதே வேளை யாழ்ப்பாணத்தான் என்ற மானிய முறை சமுதாய சாதிய மரபுச் சடத்தின் சருமத்தில் பல இடங்களைக் கீறிக் காயப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரு முள்ளாகவும் அது இருக்கிறது. வரலாற்றை அறிவது இனிமேலும் அப்படி நடைபெறாமல் இருக்கச் செய்வதற்கும்தானே.

நிலம் அருந்தலாகவுள்ள, விவசாயத்துக்குத் தண்ணீர் நிறைவாக இல்லாத, கிணற்றுத் தண்ணீருக்காகக் கிணற்றைக் குடைந்து பட்டை கிழியும் வரை தண்ணீர் இறைத்த யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு மேனாட்டுக் கல்வியும், கல்விச்சாலைகளும், ஒரு சில ஆசிரிய தெய்வங்களும் தொழில் காட்டிய, அறிவை வளர்த்த தெய்வங்கள். நாறிப்போன சாதியத்தை ஓரளவாவது துடைத்த, கீழ் நிலையில் இருந்த மக்க

ளுக்கு விழிப்புணர்வைக் கொடுத்த கருவிகள். தமிழ் தேசம் சிங்கள தேசத்துடன் நிர்வாகத் திற்காகச் சேர்ந்து இலங்கை என்ற பெரும் தேசமாகியது. அதில் செல்வாக்குள்ள பெரும் சாதி மான்கள் அங்கம் வகித்தனர். அவர்கள் எதிர்த்த போதிலும் கோயில் பிரவேசம், தண்ணீர் அள்ளும் உரிமை, சம கல்வி ஆகியவை சிங்கள தேசத்தின் கடைக்கண் பார்வையால் கிடைத்தவை. இக்கதைகள் எல்லாம் ஊடாடி இருக்கும் இச்சிறு நூல் பலரின் தூக்கத்தைக் கெடுக்கலாம்.

அவை எப்படி இருப்பினும், யாழ்ப்பாணத் தானின் கடும் உழைப்பை என்றுமே குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. காணியாக இருந்தாலும் சரி, கல்வியாக இருந்தாலும் சரி, கடையாக இருந்தாலும் சரி.

உழைப்பும், உண்மையும், நேர்மையும், பணிவும், சமூக சேவையும் ஆசிரியர் செல்வ ரெத்தினத்தின் மூலதனம்.

என்.கே.எம்.

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

**2620 Eglinton Ave.E
Suite 201
Scarborough
ON M1K 2S3**

**Tel: (416) 266-6154
Fax: (416) 266-4677**

வானத்தைப் பிளந்த கதை - 3

செழியன்

கோடை வெய்யிலில், கடலில் மூழ்கிக் குளிக்கின்ற சுகம் இருக்கின்றதே, ஆகா! அது ஒரு அழகான இளம் பெண்ணுடன் பேசுவதில் கிடைக்கின்ற சுகத்தைப் போல அலாதியானது. அப்போதுதான் புத்தம் புதிதாய் வெடித்துக் கிளம்புகின்ற பஞ்சு காற்றின் திசைகளுக்கெல்லாம் பறப்பது போன்ற ஆனந்தத்தைத் தருவது.

இதே கோடை வெய்யிலில், கடலில் மீன்பிடிப் படகு ஒன்றில் பயணம் செய்வது மிகப் பெரிய தண்டனை. ஒரு பெண்ணோடு கதைத்தற்காக அவளுடை அண்ணன்காரன் கொடுக்கக்கூடிய தண்டனைகளில் ஒன்றாக இது இருக்கக்கூடும்.

உலகம் முழுவதுக்குமெனக் கிளம்பி வந்த வெய்யில், அநியாயத்திற்கு என் தலையில் முழுவதுமாகக் கொட்டி, உடல் எங்கும் வழிந்து, கடலுக்குள் இறங்கியது.

இப்படியான கொடுமையான சம்பவங்கள் நடக்கின்ற நேரங்களிலெல்லாம் பேச்சுத் துணை என்று ஒன்று இருப்பதுதான் பெரும் ஆறுதல். யேசுவுக்கும் இறுதியில், இப்படி ஒரு துணை இருந்த தற்காக அவர் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

“தோழர், இந்தியா போய்ச் சேர எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?”

“யாருக்குத் தெரியும். இந்த படகு போற வேகத்தைப் பார்த்தால் ஒரு கிழமை செல்லும் போல கிடக்கு” கடலையே வெறிக் கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜயா கடகடவென்று சிரித்தார்.

நிச்சயம் இவர் ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்திருப்பார். அவ்வாறு சந்தேகப்படக்கூடிய கட்டுமஸ்தான உடல். அது மட்டுமல்ல, அவருடைய நடை மற்றும் தோரணைகள் எல்லாம் அப்படி ஒரு சந்தேகத்தை எனக்கு ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. உயரம் ஐந்தடிதான் இருக்கும். ஒரே ஒரு கெட்ட பழக்கம் அடிக்கடி சிகரெட் புகைப்பது. என்னிடம் இருந்த ஒரே நல்ல பழக்கம் இந்த சிகரெட்டைத் தொடாமலே இருப்பது.

“என்ன ஜயா? ஆறு மணித் தியாலத்தில் இந்தியாவுக்குப் போகலாம் என்று சொன்னாங்கள்?”

“அதுக்கு பிளாஸ்டிக் போட் வேணும். அதில இரண்டு எஞ்சின் பூட்டிப் போறாங்கள். புலி, டெலோவுக்கு எல்லாம் சொந்தமாயே பிளாஸ்டிக் போட்டுகள் இருக்குது. நாம எங்க? இப்படி ஏதாவது மீன்பிடி

வள்ளத்தில கெஞ்சிக் கூத்தாடி ஏறினால்தான் உண்டு.”

“நாங்கள் மக்களிடம் இருந்து தொடங்குகிறம், அவங்கள் ஆயுதத்தில் இருந்து தொடங்கிட்டாங்கள். அதுதான் தோழர் வித்தியாசம். அதனால் ஒன்றும் பாதகமில்லை. போராட்டத்திற்குத் தேவையான எல்லாமே போராடுறவங்களுக்கு அந்தந்த சமயத்தில் கட்டாயம் கிடைக்கும்.”

நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, ஒரு பெரும் இரைச் சலோடு மற்றோர் மீன்பிடிப் படகு அருகில் வந்தது.

“என்ன குஞ்சன் இண்டைக்கு எந்தப் பக்கம்?” வந்த படகில் இருந்து ஒரு மீசைக்காரர் சத்தம் போட்டுக் கேட்டார். இரண்டு மூன்று பேர் அந்தப் படகில் இருந்தனர். என்னையும், ஜயாத் தோழரையும் அவர்கள் வினோதமாகப் பார்த்தது போல் தெரிந்தது.

நமது படகோட்டி குஞ்சனுக்கு ஒரு நடுத்தர வயது இருக்கும். தலைமயிர் கிடையாது. ஆனால் உதவியாளனாக ஒரு விடலைப் பையன் இருந்தான். அவன்

பெயர் பஞ்சு. குஞ்சனைப் பார்த்தால் ஏதோ குடிகாரனைப் போல ஒரு தோற்றம்.

“நயினா தீவில் ஒரு செத்த வீடு. அதுக்கு அவசரமாய் இவங்களைக் கொண்டுபோய் விடணும். அதுக்குப் பிறகுதான் தொழில் செய்யலாம்.”

எங்களைக் காட்டி குஞ்சன் பதில் சொன்னார். குஞ்சனின் பதில் கேட்டதோ கேட்கவில்லையோ, பக்கத்தில் வந்த படகு விரி என்று புறப்பட்டுப் போனது.

“இவனுகளுக்கு ஒரு சந்தேகம். நாம இந்தியாவுக்கு

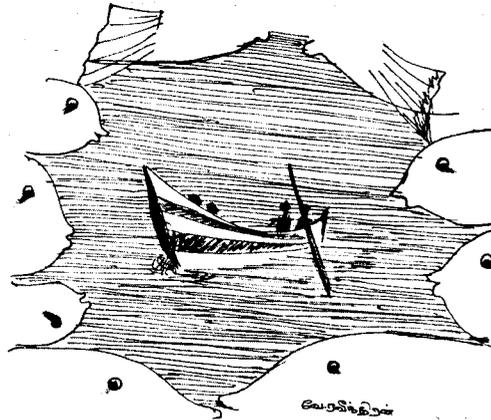
ஆட்களைக் கொண்டுபோய் விடுறதும் இவங்களுக்குத் தெரியும். அதான் சும்மா நோட்டம் பார்க்கிறானுங்க.”

“குஞ்சன்னா, இவங்கள் நேவிக்கு ஏதும் தகவல் சொல்லிவிடுவாங்களோ?” எனக்கு உள்ளூர் பயமாக இருந்தது.

“சீச்சி. அப்படியான ஆளுங்க கிடையாது. இவனுகளும் நிறைய இயக்கப் பெடியனை வேதாரணியம், கோடியாக்கரை என்று கொண்டுபோய் விட்டிருக்காங்க. சும்மா ஒரு விடுப்பு நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதீங்கோ. நாளைக்கு காலை விடியேக்க, நீங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருப்பியள்.” நம்பிக்கையோடு சொன்னார் குஞ்சன்.

கடலுக்குள் சூரியன் மெதுவாக இறங்கத் தொடங்கினான். அப்பாடா என்று காற்று சந்தோசத்தில் இதுமாக வீசத் தொடங்கியது.

“தோழர் இனிப் பிரச்சினை இல்லை. நீங்கள் வெளி

யிலை வரலாம்” குஞ்சன் படகுக்கு உள்பக்கமாகக் குரல் கொடுத்துவிட்டு ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்து இதமாக இழுத்துவிட்டார். அவருக்கு பெரிய நிம்மதி ஏற்பட்டது போல இருந்தது.

சற்று நேரத்தில் படகின் கீழ்ப்புறம் இருந்து சுரேஸ் மேலே ஏறி வந்தார்.

“என்ன ஜயாத் தோழர்! தோழர் இவ்வளவு நேரமும் உள்ளூக்கே இருந்தவர்.”

“ம்.”

“என்ன நேரம் ஆகுது” ஜயாத் தோழரிடம் சுரேஸ் கேட்டார்.

“ஏழு மணியாகிவிட்டது.”

“இன்னம் ஒரு மூன்று மணி நேரத்தில் கச்சதீவுக்கு கிட்ட போயிடுவம்” குஞ்சன் சாவகாசமாகக் கூறினார்.

இரவு பதினொரு மணி கடந்திருந்தது. கண்ணுக் கெட்டாத தூரம் வரை கடல் தெரிந்தது. அதை விடத் தெளிவாக நிலவு எரிந்துகொண்டிருந்தது. நமது முகங்கள் கூட ஒருவருக்கொருவர் தெளிவாகத் தெரியாத நிலையில், எப்படி அதைக் கண்டுபிடித்தாரோ தெரியவில்லை, “கச்சதீவுக்கு வந்துவிட்டோம்” என்று குஞ்சன் கூறினார்.

கச்சதீவு இந்தியாவுக்கு மிக அண்மையாக இருந்ததால் இப்பகுதிகளில் இந்திய மீனவர்களும் மீன் பிடிப் பது வழக்கம். அவர்களது நடமாட்டமும், இலங்கை மீனவர்களின் நடமாட்டமும் உள்ள கடல் என்பதால் இங்கு கள்ளக்கடத்தல் மற்றும் சட்டவிரோதமான விடயங்கள் நடந்துவிடக் கூடாது என்று இத்தீவை அண்டிய பகுதிகளில் இலங்கைக் கடற்படையினர் அடிக்கடி ரோந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவார்கள் என்று குஞ்சன் ஏற்கனவே கூறியிருந்தார். ஆனால் அது பற்றி எந்தக் கவலையும் யாருக்கும் இருக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

சற்று நேரத்தில் நாம் சென்றுகொண்டிருந்த வழியில் ஒரு வித்தியாசமான மீன்பிடிப் படகு தென்பட்டது.

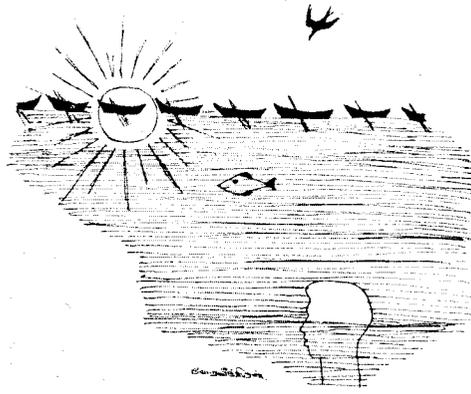
“இது இந்திய மீன்பிடி ரோலர்” குஞ்சன் கூறினார்.

“அப்ப நாங்கள் இந்திய கடல் எல்லைக்குள் வந்திட்டோமா?”

“ஊகும், இது இலங்கைக் கடல்தான். ஆனால் இந்திய ரோலர்கள் வந்து மீன் பிடிக்கின்றன. இது வழமைதான்.”

“இலங்கை அரசாங்கம் இதுக்கு நடவடிக்கை ஒன்றும் எடுப்பதில்லையா?”

“இலங்கை நேவி இது பற்றி பெரிதாகப் பிரச்சனை எடுப்பதில்லை. இந்தப் பகுதி இந்திரா காந்தி ஆட்சியில் இருந்த சமயத்தில்தான் இலங்கைக்குச் சொந்தம் என்று ஆகியது. அதற்கு முன்னர் இது இலங்கை-இந்தியா இரு பகுதி மீனவர்களுக்கும் சொந்தமான கடல். அந்த சமயம் இரு பகுதியினருமே இங்கு மீன்பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர். கச்சதீவு கூட இரு பகுதி மீனவர்களின் தங்கிடமாக இருந்தது. அந்தப் பழக்கத்தில் இன்னும் சில தமிழ்நாட்டு மீனவர்கள் மீன்பிடிக்க வருகின்றார்கள்.”

“இங்க இருந்து தமிழ்நாடு எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?”

“ஒரு இரண்டு மணி நேரத்தில் போயிடலாம். அவங்கட ரோலரிலை உங்களை ஏத்தி விட்டால் பாதுகாப்பாய் நீங்கள் போய் இறங்கிடலாம்” குஞ்சன் திடீரெனக் கூறினார்.

குஞ்சன் கூறியது எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

இலங்கை, இந்தியக் கடற்படையினருக்கு இலங்கை மீன்பிடிப் படகு எது? இந்திய

மீன்பிடிப் படகு எது? என்று மிகத் தெளிவாகத் தெரியும். இலங்கை மீன்பிடிப் படகு இந்தியக் கடல் எல்லைக்குள் புகுந்து எம்மைப் பாதுகாப்பாகத் தமிழகக் கரையில் இறக்கி விடுவதை விட இந்திய மீன்பிடிப் படகில் ஏறி அக்கரையில் இறங்குவது பாதுகாப்பாய் இருக்கும் என்று என் மனம் கணக்குப் போட்டது. குஞ்சனின் திட்டத்தை எனது தோழர்களும் எதிர்க்கவில்லை. எங்களளுடைய பதிலை குஞ்சன் எதிர் பார்க்கவும் இல்லை.

எங்கள் படகு இந்திய ரோலரை மிக அண்மையாக நெருங்கியது.

“அண்ணாச்சி” குஞ்சன் குரல் கொடுத்தபடி வேகமாகக் கையையும் ஆட்டினார்.

தங்களை நோக்கி ஒரு இலங்கை மீன்பிடி வள்ளம் வருவதையும், அதில் உள்ளவர்கள் தம்மோடு ஏதோ தொடர்பு கொள்ள விரும்புவதையும் புரிந்துகொண்ட இந்திய மீன்பிடி ரோலரில் உள்ளவர்கள், தமது படகின் வேகத்தைக் குறைத்து எம்மை நோக்கி வந்தனர்.

திடீரென்று பஞ்சு பதறினான், “அண்ணே நேவிக் காரண்கள் வாறான்கள்.”

கடலின் ஒரு முடிவிலியில் நீல ஒளி “பளீர்” “பளீர்” என்று மின்னியது.

“வலையைக் கடலுக்குள் இறக்கு” குஞ்சன் பதட்டம் அடைந்தார்.

இதுவரை இருந்த குஞ்சன் அல்ல இது. பணிவு, அன்பு, நிதானம் எல்லாமே போய் அதிகாரமும் பதட்டமும் நிறைந்த குஞ்சன் எமக்கு முன்னால் நின்றார். விடு விடு என்று மீன்பிடி வலையைக் கடலுக்குள் எறிந்தார்.

“தோழர்கள் எல்லாரும் சாரத்தைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு இந்த வலையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நில்லுங்கோ” அதிகாரமாக அடுத்த உத்தரவை இட்டார்.

மாற்றுக் கருத்து எதுவும் இல்லாமல் தோழர்கள் எல்லாரும் சாரத்தைக் கழற்றி எறிந்தார்கள். நிலவுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். எல்லாரும் ஜட்டி போட்டிருந்தார்கள். வலையை ஆளுக்கொரு மூலையில் பிடித்துக்கொண்டோம்.

ஒரு இருபது செக்கன் இருக்கும், கடலுக்கு மேல் பறப்பது போலத் தோற்றம். நீல நிற வெளிச்சம் மேலே சுழல கடற்படைப் படகு எமது படகிற்கு அண்மையில் வந்து சேர்ந்தது.

அந்த கடற்படைப் படகில் இருந்து மிகப் பிரகாசமான ஒளி எமது படகிற்குள் செலுத்தப்பட்டது.

(தொடரும்)

முன்று குடும்பக் கதைகள்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

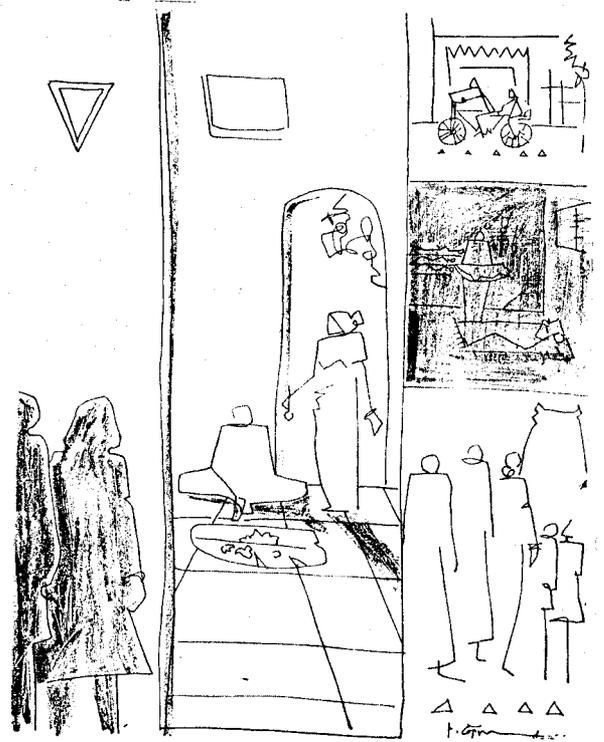
பிங்கான் நாரைகள்

தனது பதினேழாவது வயதில் அம்மா ஒரு நாள் சமையல் செய்துகொண்டிருந்தபோது அப்பா பர்மா விலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த தேநீர் கோப்பையைக் கை தவறி உடைய விட்டதில் இருந்துதான் இப்படி தரையை வெறித்துப் பார்த்தபடியிருக்கிறாள் என்கிறார்கள். அப்போது நாங்கள் பிறக்கவேயில்லை. அந்தத் தேநீர் கோப்பை சீனா களிமண்ணில் தயாரிக்கப்பட்டது. அதில் இரண்டு நாரைகளின் உருவம் தங்கநிறச் சித்திரமாகத் தீட்டப்பட்டிருந்ததாக அப்பா சில முறை சொல்லி யிருக்கிறார். அநேகமாக திருமணமான புதிதில் தங்களது காதலை வெளிப்படுத்திக்கொள்வதற்காக அப்பா அந்தத் தேநீர் கோப்பையை வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும்.

சம்பவம் நடந்த அன்று அம்மா சூடான தேநீரைக் கோப்பை நிறைய ஊற்றியதால் கையில் எடுக்க முடியாமல் தவறி கீழே போட்டிருக்கிறாள். அப்பா உடைந்து கிடந்த தேநீர் கோப்பையைக் கண்டதும் அவள் கன்னத் தோடு ஓங்கி ஒரு அறை கொடுத்துவிட்டு, உருப்படாத கழுதை... பர்மா கப்புடி... ஒரு நிமிசத்திலே உடைச் சிட்டே... அடக்க ஒடுக்கமா இல்லாம திம்மானி மாதிரி நடந்தா இப்படித்தான் ஆகும் என்று வாய்க்கு வந்தபடி திட்டியிருக்கிறார். அம்மாவிடம் சலனமேயில்லை. திருமணத்திற்கு முன்பு வரை அப்பா பர்மாவில் மரவணிகம் செய்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் திருமணத்திற்குப் பிறகு அவர் பர்மாவிற்குப் போகவில்லை. நன்மைதருவார் கோவில் சந்தில் சிறியதாக ஒரு போட்டோ ஸ்டூடியோ வைத்துக்கொண்டு இங்கேயே வாழத் துவங்கிவிட்டார். அம்மாவை அவர் எடுத்திருந்த ஒன்றிரண்டு புகைப் படங்களில் கூட அவள் தரையை வெறித்தபடிதானிருக்கிறாள். அப்பாவிற்கு அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமாக ஒருபோதும் தோன்றவேயில்லை. அப்பா மட்டுமில்லை. வீட்டில் இருந்த சித்தப்பாக்களோ ஆச்சியோ யாருமே அதை ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவேயில்லை. எப்போதாவது வேற்று ஆட்கள் யாராவது வீட்டிற்கு வரும் போதுதான் அம்மா தலையைக் குனிந்துகொண்டே யிருக்கிறாள் என்ற விஷயம் கவனத்திற்கு வரும். அப்பா அது ஒரு வியாதி என்று சொல்லி சமாளித்துவிடுவார். அம்மா தரையை வெறித்தபடி என்னதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவளது பார்வை பூமியில் ஏதோ முக்கியமான காரியம் ஒன்று நடந்துகொண்டிருப்பது போல அத்தனை கூர்மையாக யாகியிருக்கும். இரவிலும் கூட அம்மா சமையற்கட்டின் உள்ளே வெறும் தரையில் முகத்தை பூமியை நோக்கிப் பார்த்தபடிதான் படுத்திருப்பாள். அம்மாவின் குடும்ப வாழ்க்கையில் இதனால் பெரிதாக எந்த மாற்றமும் வந்துவிடவில்லை. ஆறு குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன. அதில் ஒன்று பிறந்த சில வாரங்களிலே இறந்தும் போயிருக்கிறது. அவள் குழந்தைகளைக்கூட தலையை நிமிர்ந்து பார்த்ததேயில்லை. அம்மா குனிந்தேயிருந்து இருந்து அவளது கழுத்தே அறுபட்ட வாழைமட்டை தொங்குவது போல கீழ் நோக்கித் தொங்கிக்கொண்டிருக்கத் துவங்கியது. அம்மா சமையல் அறைக்குள்ளாகவே தனது வாழ்க்கையைக் கழித்தாள். எப்போதாவது கைதவறி ஒரு டம்ளரோ கரண்டியோ விழுந்தவுடன் அவள் மிகுந்த ஆவேசத்துடன் பூமியைத் திட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் காணும்போது தெரிந்த யாரோ ஒரு ஆளோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது போலவேயிருக்கும். வீட்டில் பசலும் இரவும் அப்பாவின் குரல் எதையாவது சாப்பிடவோ

குடிக்கவோ யாசித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அபூர்வமாக வீட்டில் யாரும் இல்லாத நாட்களில் கூட அம்மா வெளியே போனதேயில்லை. அவளுக்கு உலகம் நேர்கொண்டு பார்க்க விருப்பமற்றதாகப் பதிந்துவிட்டது. சில நேரம் அம்மாவைப் போல நானும் தலையைக் குனிந்தபடியே நின்று பார்ப்பேன். ஏதோ ஒரு குற்ற மனப்பாங்கு மனதில் கசியத் துவங்கி, மெல்ல அழுத்தத் துவங்கிவிடும். ஒரு சாதாரண பீங்கான் கோப்பையை உடைத்ததற்காக எதற்காக இப்படியொரு தண்டனையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று யோசித்துக்கொண்டேயிருப்பேன். என்னால் அவளது இயல்பைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியாது. காலம் வீட்டிலிருந்து ஒவ்வொருவராக வெளியேற்றத் துவங்கியது. திருமணமும் வேலையும் வீட்டினுள் வளைய வந்த எங்கள் அக்காக்களையும் என்னையும் வேறுவேறு ஊர்களுக்கு இடம் மாற்றியது. சாவு ஒரு விருந்தாளியைப் போல வீட்டில் நுழைந்து அதன் விருப்பமான மனிதர்களைக் கவ்விக்கொண்டு சென்றது. ஆச்சி இறந்தபோதோ, சித்தப்பாவின் மரணத்திலோ அம்மாவிடம் சிறிய மாற்றம் கூட ஏற்படவே யில்லை. அப்போதும் அம்மா தலைகுனிந்துகொண்டே தானிருந்தாள். வயோதிகம் முற்றி அம்மாவும் அப்பாவும் மட்டுமே அந்த வீட்டில் இருந்தார்கள். அப்போதும் கூட அம்மாவின் சமையல் வேலை ஓயவேயில்லை. அவள் கரப்பான் பூச்சிகளோடும், ஈரத்தில் நமத்துப்போன தீக் குச்சிகளோடும் பேசிக்கொண்டிருப்பதை அப்பா கேட்டிருக்கிறார். அவருக்கு சில சமயம் அம்மாவைப் பார்க்க பயமாகியிருக்கும். தனக்கும் வயதாகிவிட்டது என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருக்குமா, எதற்காக இத்தனை வைரக்கியமாக இருக்கிறாள் என்று அவளைப் பார்த்தபடியே யோசித்துக்கொண்டிருப்பார். அவள் முறிந்த தானியக் கதிர் போல தலைகவிழ்ந்துகொண்டிருப்பாள். அம்மா யாரையும் குற்றம் சொன்னதோ திட்டியதோ யில்லை. கோடை காலத்தின் பின்பாதியில் ஒரு நாளிரவு எங்கள் அப்பா குளியல் அறைக்குள் விளக்கு போடாமல் நடந்து போய் வழக்கி விழுந்ததில் அடிபட்டு மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அன்றைக்குக் கூட அம்மா வீட்டில் சமைப்பதை நிறுத்தவேயில்லை. அப்பா இறந்து அவரது உடல் வீட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட போது கூட அவள் அதே சமையல்கட்டின் உள்ளே தரையைப் பார்த்துக் குனிந்தபடியே அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவரது உடலை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போகும் நிமிஷத்தில் அவள் விடுவிடுவென முன்வாசலுக்கு வந்து அந்த உடலின் முன்பாக வந்து நின்றவளாக முதன்முறையாகத் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்து "நான் வேணும்னு பீங்கான் கோப்பையை உடைக்கலைங்க..." என்று சொல்லிவிட்டு தலையைத் திரும்பவும் கவிழ்த்திக் கொண்டாள். அப்பாவிடமிருந்து இப்போது எந்த எதிர்ப்பும் வரவேயில்லை. அம்மா பெருமூச்சிட்டுக் கொண்டபடி தனது அழுகையைச் சேலையால் துடைத்த படியே துஷ்டி கேட்டு வந்தவர்களுக்கு கடுங்காப்பி போடுவதற்காக அடுப்பைப் பற்ற வைக்கத் துவங்கினாள். அப்பாவின் உடல் வீட்டை விட்டு வெளியே தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தது. அன்றோடு தனக்கு திருமணமாகி நாற்பத்திரண்டு வருடங்கள் முடிந்து நான்கு மாதங்கள், ஏழு நாட்கள் ஆகியிருந்தது அம்மாவிடமிருந்து நன்றாகவே நினைவிருந்தது.

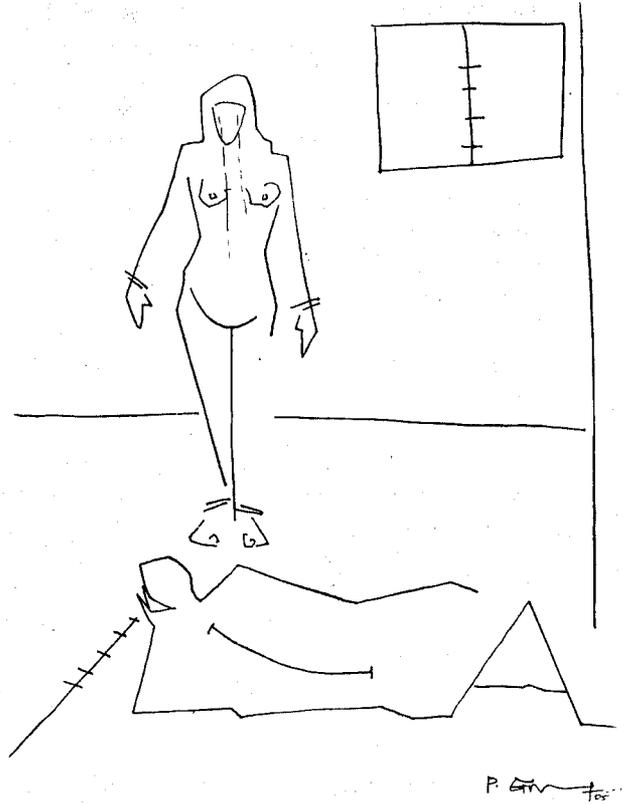
அம்மாவிடம் மதியச் சாப்பாட்டின்போதே தாத்தாவைத் தானே கொல்லப்போவதாக அப்பா சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். நானும் சின்ன அக்காவும் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அம்மா மறுப்போ ஆதரவோ எதுவுமே சொல்லவில்லை. சாப்பாட்டை மென்றபடியே அப்பா கடுகடுத்த குரலில் "அந்த ஆளு கடைக்கு வற்ற வரைக்கும் நான் ஒரு மசிரு கூட சம்பாதிக்க முடியாது. கல்லாவிலே கிடக்கிற சில்லறையைக் கூட கணக்கு பாத்து வச்சிட்டுப் போறான். இப்படியே என்னாலே பாத்துட்டு இருக்க முடியாது செளந்திரம். பெத்தவன்னா... அவன் இம்சையை எத்தனை நாள் சகிச்சிட்டு இருக்கிறது. இன்னைக்கு ராத்திரி அவன் கழுத்தை நெரிச்சிக் கொல்லப் போறேன். வெளியே யாருக்கும் தெரியாம மறைச்சிட்டு நாளையில இருந்து நான் கடைக்குப் போயிருவேன்." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அம்மா சாப்பிட்ட தட்டைக் கழுவுவதற்காக உள்ளே எடுத்துக்கொண்டு போனபோது கடையிலிருந்து தாத்தா சைக்கிளில் வந்து இறங்கி ஓரமாக மரநிழலில் நிறுத்திப் பூட்டிக்கொண்டிருந்தார். அப்பா அவரைப் பார்க்காதது போல வெளியே போக முயன்றபோது "எதுக்குடா வெயிலில் கிளம்பிப் போறே.. கடையைப் பூட்டிட்டு வந்துட்டேன்" என்று தாத்தா சொன்னதை அப்பா கேட்கவேயில்லை. அம்மா எப்போதும் போலவே அன்றும் மாலையில் உதிரி மல்லிகைப் பூ வாங்கிக் கட்டி தலையில் வைத்துக்கொண்டு அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணோடு ஏதோ ஊர்கதை பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அப்பா கடையை எடுத்துவிட்டு

வரும் பத்தரை மணி வரைக்கும் காத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பாவும் தாத்தாவும் ஒரே சைக்கிளில்தான் வீடு திரும்பினார்கள். அப்பா குளித்துவிட்டு சாப்பிட வருவதற்குள் தாத்தா சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு தனது முழங்கால் வலி மாத்திரைகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துக்கொண்டார். அப்பாவும் அம்மாவும் உறக்கம் வராமல் பாயில் படுத்துக்கிடந்தார்கள். வெளியே யார் வீட்டிலே ரேடியோ பாடிக் கொண்டிருந்தது எங்கள் காதில் விழுந்தது. அப்பா ரகசியமான குரலில் “அந்த ஜன்னலை எழுந்து போய் சாத்திட்டு வா. . .” என்று சொன்னார். அம்மா மெதுவாக எழுந்து போய் ஒவ்வொரு ஜன்னலாகச் சாத்திவிட்டு வந்து படுத்துக்கொண்டாள். அப்பா ஓரத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த சிம்னி விளக்கை ஊதி அணைத்ததும் வீடு முழுவதும் இருள் பீச்சியடிக்கத் துவங்கியது. அப்பா மெதுவாக இருட்டிற்குள் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். அம்மா அதைக் கவனிக்காதது போல சுருண்டு படுத்துக்கொண்டாள். அப்பா கையில் உமி தலையணையே இருந்தது. அப்பா நடந்து சென்றபோது வழியில் கிடந்த தாத்தாவின் வெற்றிலை உரலை மிதித்திருக்கக்கூடும். அது பலத்த சப்தத்துடன் உருண்டு ஓடியது. அப்பா கையில் தலையணையோடு இருளில் நின்றுகொண்டிருந்தார். தாத்தா தனது படுக்கையின் அடியில் இருந்து தீப்பெட்டி ஒன்றை எடுத்து உரசிக் காட்டினார். அந்த வெளிச்சத்தில் இறுக்கமும் ரௌத்திரமும் நிரம்பிய அப்பாவின் முகம் தெரிந்து மறைந்தது. தாத்தா தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டவராக “குடிக்க தண்ணி கொண்டாடா” என்று சொன்னார். அப்பா தலையணையைக் கீழே போட்டு விட்டு இருட்டிற்குள்ளாகவே நடந்து போய் குடிக்க தண்ணீர் கொண்டு வந்து தந்தார். இதற்குள் தாத்தா பூட்டியிருந்த ஜன்னல்களைத் திறந்துவிட்டு வானில் தெரியும் ஒன்றிரண்டு நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடியே இருந்தார். பிறகு ஒரு செம்பு தண்ணீரையும் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வெளிக் கதவைத் திறந்து மூத்திரம் போய் விட்டு வந்து படுத்துக்கொண்டார். மறுநாள் காலை தாத்தா கடைக்குப் போகவேயில்லை. சில வாரங்களில் தாத்தா ரொக்கப் பணம் முழுவதையும் அம்மாவிடமே கொடுத்து வைக்கத் துவங்கினார். இது நடந்து ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு நாங்கள் குடும்பத்தோடு திருச்செந்தூருக்குப் போய் சாமி கும்பிட்டோம். அதன் பிறகு தாத்தாவின் எழுபத்திரண்டு வயது வரை அப்பா அவரை மிக அன்போடும் பொறுப்போடும் கவனித்துக்கொண்டார். தாத்தாவும் தனது மகனும் மருமகனும் போல அன்பானவர்கள் யாருமில்லை என்று பேச்சுக்குப் பேச்சு சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். அவர்களது அந்நியோன்யம் ஊருக்கே ஒரு வழி காட்டுதல் போலிருந்தது. எங்கள் குடும்பத்தில் அதன் பிறகு எவருக்குள்ளும் எந்த சச்சரவும் நடக்கவேயில்லை.

3

இல்லறம்

என்னால் அப்படி நடந்துகொள்ள முடியாது என்று தேன் மொழி இந்த மலைநகருக்கு வந்த இரண்டு தினங்களுக்குள் நாலைந்து முறை சொல்லிவிட்டாள். ஆனாலும் அவன் விடாப்பிடியாக அதையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் இருவருக்கும் திருமணமாகி நாலைந்து நாட்களே ஆகியிருந்தன. அவன் முதல் இரவில் “ஆடைகளே இல்லாமல் பிறந்த மேனியாக உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்று அவளிடம் கேட்டான்.

அவள் மறுத்து தலையசைத்தபடியே “அப்படி என்னால் இருக்க இயலாது. கூச்சமாகயிருக்கிறது” என்று சொன்னாள். அவனுக்கு கொஞ்சம் ஆத்திரமாக வந்தது. அவனாகவே அவளது உடைகளைக் களைந்து எறிய துவங்கினான். அவளும் முரட்டுத்தனமாக எதிர்க்கத் துவங்கினாள். இதனால் கட்டிலில் இருந்து தள்ளியதில் அவன் கீழே விழுந்தான். அவள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் அடிபட்ட கையை உதறிக்கொண்டே சொன்னான், “நான் உன் புருஷனடி. . . என்கிட்ட எதுக்குடி மறைக்கிறே?” அவள் பதில் பேசவில்லை. படுக்கையில் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டாள். அவன் பசியோடு தட்டில் வைத்திருந்த ஆப்பிளைக் கடித்துக் குதறித் தள்ளினான். பிறகு அவளது விருப்பத்தைப் பற்றிய கவலையின்றி கையைப் பிடித்து முறுக்கி அணைத்தபடி அவள் உடல் மீது இயங்கத் துவங்கினான். அவளிடமிருந்த எதிர்ப்புணர்வு மெதுவாக அடங்கிப் போனது. மறுநாள் இரவு அவர்கள் ரயிலில் தேனிலவிற்காகப் பயணமானார்கள். அவன் ரயில் பெட்டிக்குள்ளாகவே அவளோடு உறவு கொள்ள விரும்பியவனைப் போல “எல்லோரும் உறங்கிய பிறகு நீ கழிப்பறைக்கு வந்துவிடு” என்றான். அவள் எழுந்து போகவேயில்லை. அவன் அந்த இரவில் மட்டும் பத்து சிகரெட்டிற்கும் மேலாகப் புகைத்திருக்கக்கூடும். கடுகடுவெனயிருந்தான். பெர்த்தில் சுருண்டு படுத்திருந்த அவளது இடுப்பில் நகத்தால் ஆழமாகக் கிள்ளினான். அவள் கத்தவேயில்லை. அவர்கள் மலைநகரின் சரிவில் இருந்த விடுதியில் தங்குவ தற்காக அறை எடுத்துக்கொண்டார்கள். பெட்டிகளை உள்ளே வைத்துவிட்டு ரும் பாய் வெளியேறிய மறு நிமிஷம் அவன் ஆத்திரத்தோடு “ராத்திரி பூரா நொந்து

போய் கிடந்தேன் தெரியுமலே” என்றபடியே மூர்க்கமும் காம வேகமுமாக அவளைப் படுக்கையில் தள்ளிக் கூடி விட்டு அப்படியே உறங்கத் துவங்கினான். அவள் எழுந்த போது படுக்கையில் மூத்திர வாடை குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. அப்படியே உள்ளே போய் குளித்துவிட்டு வரும் போது கவனித்தாள். முழங்கையில் இடித்து கீறல் ஏற்பட்டிருந்தது. வலியில் அழுகை வந்தது. கதவைத் திறந்து வெளியே போய் நின்று சில நிமிஷங்கள் அழுது விட்டு உள்ளே வந்து சோபாவில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள். அவன் விழித்து எழுந்தவுடனே பல் துலக்கு வதற்குள் அவளைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு சிரித்தான். அவள் பலவீனமாக முகத்துடன் சிரித்தாள். அவன் காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு அவளை அழைத்துக்கொண்டு புல்தரை நீண்டுள்ள ஒரு பூங்காவிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அவளைப் புல்தரையில் உட்கார வைத்து நிறைய புகைப் படங்கள் எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு அவள் காதில் “இப்படியே புல்தரையில் படுத்துக்கொண்டு உறவு கொண்டால் எப்படியிருக்கும் தெரியுமா?” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். அவளுக்கு உடம்பில் நடுக்கம் ஏற்படத் துவங்கியது. புல்தரை பக்கம் திரும்பிப் பார்க்க முடியவேயில்லை. மதியம் அவன் அறைக்குத் திரும்பிய பிறகு தனது நண்பன் ஒருவனுக்கு போன் செய்து, பீர் குடித்துவிட்டு உறவு கொண்டால் நன்றாகயிருக்குமா என்று ஏதோ ஆலோசனைகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டு” அறையின் கதவுகளை மூடி அவளோடு திரும்பவும் கூடினான். மாலை அவர்கள் ஒரு ஆங்கிலப் படத்திற்குப் போனார்கள். அங்கும் அவளிடம் “உன்னை முழுசாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னது

நினைவிருக்கிறதா” என்று கேட்டான். அவள் பதில் சொல்லவேயில்லை. அன்றிரவு அவன் வெற்றிவீரனைப் போல அவள் நிர்வாண உடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அவளுக்கு வந்த அழுகையை அடக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் சில நிமிஷங்கள் அந்த உடம்பை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு ஏமாற்றம் அடைந்தவன் போல ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்துப் புகைத்துவிட்டு அவளைப் படுக்கையில் தள்ளினான். தேனிலவிற்சாக ஆறு நாட்கள் அவளோடு மலை நகரில் தங்கியிருந்தாள். அதற்குள் இருபது தடவைக்கும் மேலாக அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடியிருந்தார்கள். மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கி வரும்போது அவள் உடல் வெளிநிப் போய் முகமெல்லாம் அசதி கொண்டது போல இருந்தாள். அவன் பஸ்ஸின் இன்னொரு சீட்டில் இருந்த கல்லூரி மாணவியை வேடிக்கை பார்த்தபடியே வந்தான். அடுத்த சில நாட்களில் அவன் தனது விடுமுறை முடிந்து அலுவலகம் செல்வதற்காக ஆயுத்தம் ஆனான். தேன் மொழியும் அவளோடு புதுக் குடித்தனம் செய்யப் புறப் பட்டான். சந்தோஷமா வச்சிகிடுங்க மாப்பிள்ளை என்று சொல்லி அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தேன்மொழியின் குடும்பமே பிரியாவிடை கொடுத்தது. தேன்மொழியும் மற்ற பெண்களைப் போல அம்மா வீட்டை விட்டுப் போகும் துக்கத்தில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். அதன்பிறகு எல்லாப் பெண்களைப் போலவே அவளும் இனி தன் உடல் தன்னுடையதில்லை என்று ஒத்துக்கொண்டவளைப் போல அவன் இச்சையின் போக்கில் தன்னை ஒப்படைத்துக்கொள்ளத் துவங்கினான். அவர்களது இனிமையான இல்லற வாழ்க்கை இப்படித்தான் துவங்கியது.

○

Supercare Pharmacy

3228 Eglinton Ave. East
Scarborough ON M1J 2H6

Tel : 416 298 3784
Fax : 416 298 3052

PharmaGrace Drug Mart

3850 Finch Ave. East
Scarborough ON M1T 3J6

Tel : 416 267 9900
Fax : 416 267 1800

Contact: RAM, Pharmacist

கெட்டன வாழும்

பார்த்திபன்

இந்தியா

ராஜீவ் காந்தி கொலையுண்டு சில வருடங்கள் கழித்து -

வெளியே மத்தியான வெயில் எரித்துக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே இருளாயிருந்த அறையில் அவன் பிளேன் ரீ குடித்துக்கொண்டிருந்தான். அதுதான் அவனது மத்தியான உணவு. காலை உணவும் கூட.

மிகவும் சிறிய அந்த அறை எங்கும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும், கடுதாசிகளும் பரவிக் கிடந்தன. யன்னல்கள் எதுவுமில்லை. பதிலாகக் கூரையில் இரண்டு கண்ணாடி ஓடுகள். சிதறிக் கிடந்த பொருட்களுக்கிடையில் அவன் இரவு படுத்திருந்த கிழிந்து போன பாய்.

பழைய சாமான்கள் போட்டு வைக்கும் அந்த அறையில்தான் அவனது கடந்த இரண்டு வருச சீவியம். சாதாரணமாகப் படுக்க மட்டும்தான் வருவான். மற்றும்படி கையில் சில்லறை எதுவுமில்லா விட்டால் மட்டுமே அங்கு அடைந்து கிடந்து வெக்கையில் வெந்துகொண்டிருப்பான்.

இதற்கு முன் அவன் தமிழ்நாட்டுச் சிறையிலிருந்தான். சிறைப்படுவதற்கு முன் தமிழீழ விடுதலை இயக்கமொன்றிலிருந்தான். இயக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன் அம்மா சுட்டுத் தரும் தோசையைச் சாப்பிட்டு விட்டு பள்ளிக்கூடம் போய்க்கொண்டும், அக்கா, அத்தானுடன் எம்.ஜி.ஆர். படம் பார்த்துக்கொண்டு மிருந்தான்.

இயக்கத்தில் சேர்ந்து, ஆயுதப் பயிற்சிக்காக இந்தியா வந்த சில வருடங்கள் வரை அவன் தமிழீழத் திற்காகப் போராடப் போவதாகத்தான் நம்பியிருந்தான். சேர்ந்திருந்த இயக்கமே தனது தோழர்களையே பலி கொண்டபோதுதான் அவனது நம்பிக்கைகள் உடைந்து நொறுங்கின. சிங்கள இராணுவத்திற்குத் தப்பியது போக இப்போது போராடச் சேர்ந்த இயக்கத்திற்கே தப்பி ஓடி ஒளிக்க வேண்டியிருந்தது. அவனது நெருங்கிய தோழர்கள் பலர் கொலையுண்டும் காணாமலும் போயினர்.

வீட்டுக்கு அப்பா, அம்மாவிடம் போக முடியவில்லை. பலர் அவனைத் தேடினார்கள் என்பதுதான் தனது குடும்பத்தையும் ஆபத்தில் மாட்டிவிட அவன் விரும்பவில்லை.

உதவ யாரும் விரும்பவில்லை. அப்படி இரக்கம் வந்தவர்களுக்கும் பயம்.

யாருமில்லை. அவன் சந்துபொந்தெல்லாம் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். மனநோய் பிடித்தவன் போல் தெரிந்த, தெரியாத தெருவெல்லாம் திரிந்தான்.

பசி... பசி... பசி...

சாப்பிட எதுவும் கிடைக்காதபோதெல்லாம் போதை மருந்துதான் கிடைத்தது. அதில்தான்

தனிமை, பசி, பயம், எதிர்காலம் எல்லாம் மறைந்தது.

ராஜீவ் காந்தி கொலையின் பின் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார் தமது பதிவுகளின்படி அவனைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்தனர். இதன்போது தங்க ஒரு இடம் கிடைத்த ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது உண்மை.

சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பின் மறுபடி அதே பழைய பிரச்சனைகள். தங்க இடம்... பசி... தனிமை..

டெல்லியிலிருந்து பெரிய தலைகள் யாராவது தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயம் செய்யும்போதெல்லாம் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார் அவனையும் அவனைப் போன்றவர்களையும் சிறையிலடைத்து நையப் புடைத்து பயங்கரவாதத்தை ஒழித்தார்கள். சிறையென்றால் சிறையென்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சிறைகள் மட்டுமல்ல. பாழடைந்த வீடுகள், இருட்டறைகள்... எல்லாம் அவ்வப்போது தற்காலிக சிறைக் கூடங்களாகின.

எப்படியாவது இந்தச் சிறைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும், அப்பா, அம்மாவை எப்போதாவது சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்பி தன்னுடன் படித்த மற்றும் தனது ஊர் நண்பர்களின் விபரங்களைச் சேகரித்தான். இதில் வெளிநாட்டிலிருப்பவர்களுக்கு தனது நிலைமையை உருக்கமாக எழுதி உதவும்படி கெஞ்சினான்.

பல கடிதங்களுக்குப் பதிலே இல்லை. வந்த கடிதங்களில் அவனை விட வெளிநாடுகளில் தாங்கள் கூடக் கஸ்ரப்படுவதாகவும், தலைக்கு மேல் கடன் என்றும், படுகுளிர் என்றும் எழுதியிருந்தார்கள்.

தற்கொலை செய்துகொள்வதற்கு முன் இன்னும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாமே என்ற நப்பாசையில் அவன் தொடர்ந்து கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

“இந்தா ஒனக்கு பாரின் கடுதாசி” என்று கீழேயுள்ள பெட்டிக் கடையில் வேலை செய்யும் பையன் வீசி விட்டுப் போனான். அவர்களின் முகவரியைத்தான் அவன் தனது கடிதங்களில் பயன்படுத்திக்கொண்டான்.

ஜெர்மனியிலிருந்து வந்த கடிதம். ஆர்வமாகப் பிரித்தான். 20 டொச் மார்க் தாளும், ஒரு சின்னத் துண்டும் விழுந்தன. அவனுக்கு உதவ தான் விரும்பினாலும் தற்போது தன்னிடம் பண வசதியில்லையென்றும், தான் அனுப்பியிருக்கும் 20 மார்க்கில் அவனை நல்ல சாப்பாடு வாங்கிச் சாப்பிடும்படியும், தான் குறிப்பிடும் ஒரு நபரைப் போய்ச் சந்திக்கும்படியும் அவனது நீண்ட கால சிநேகிதன் எழுதியிருந்தான்.

அவன் போராடப் போனபோது அவர்கள் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரியூட்டரி போனார்கள்.

வீடியோ பார்த்தார்கள். காதலித்தார்கள். வெளிநாடு போனார்கள்.

அவனுக்கு கவலை வந்தது. இந்த நரசுத்தை விட்டு தப்ப வழியில்லையா? தெரிந்த நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதியாயிற்று. அவனுக்கு உதவ யாருக்கும் வசதியில்லை. எல்லா வழியும் அடைபட்டுக்கொண்டு வருகிறது. அவ்வளவுதான். தற்கொலையைத் தவிர இனி முயற்சிப்பதற்கு வேறில்லை.

20 மார்க் தாளாகக் கண்ணில் ஒற்றி சேட் பொக்கற்றில் வைத்தான். இந்தக் காசை வைத்து அதிகடிய நாட்களைக் கழிப்பதற்குரிய திட்டங்கள் வகுக்க வேண்டும்.

தலை பாரமாயிருந்தது. முதலில் இன்னொரு பிளேன் ரீ தேவைப்பட்டது. நண்பன் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த நபரையும் போய்ப் பார்க்கலாம். சில வேளைகளில் ஏதாவது வழி பிறக்கலாம்.

வெளியே போக எழுந்தபோது தடதடவென்று பலர் அவன் அறைக்குள் ஓடிவந்தார்கள். சாதாரண உடையிலிருக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார். யாரோ மந்திரி டெல்லியிலிருந்து வருகிறார் போலும். அல்லது யாராவது யாரையாவது கடத்தியிருக்கலாம்.

அவனை தட்டுத் தட்டி தரதரவென்று படிகளில் இழுத்துக்கொண்டு போய் வெளியே தயாராயிருந்த ஜீப்பிற்குள் வீசினார்கள்.

ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாயிருந்த ஒரு பாழடைந்த வீட்டிற்குள் அவனது கையையும் காலையும் கட்டிப் போட்டு, இரத்தம் வர அடித்தார்கள்.

“அம்மா” என்ற அவனது அலறல் அந்தக் கட்டிடத்தைத் தாண்டவில்லை.

உக்ரெய்ன்

சோவியத்-யூனியன் உடைந்து பல வருடங்கள் கழித்து-

அவள் தெருவில் நின்று பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

பள்ளிக்குப் போகும் வயது. குளிர்ந்த தடித்த உடைகள் போட்டிருந்தாலும் அவை கிழிந்தும் அழகாயிருந்தன. உக்ரெய்ன் மொழியில் அழகாக இராகத்துடன் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய தம்பி கையில் ஒரு பேணி வைத்திருந்து, அக்காவைக் கடந்து போய் வருபவர்களிடம் நீட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு பணியில் வாங்குமளவுக்குக் கூட சில்லறை சேர்ந்திருக்கவில்லை.

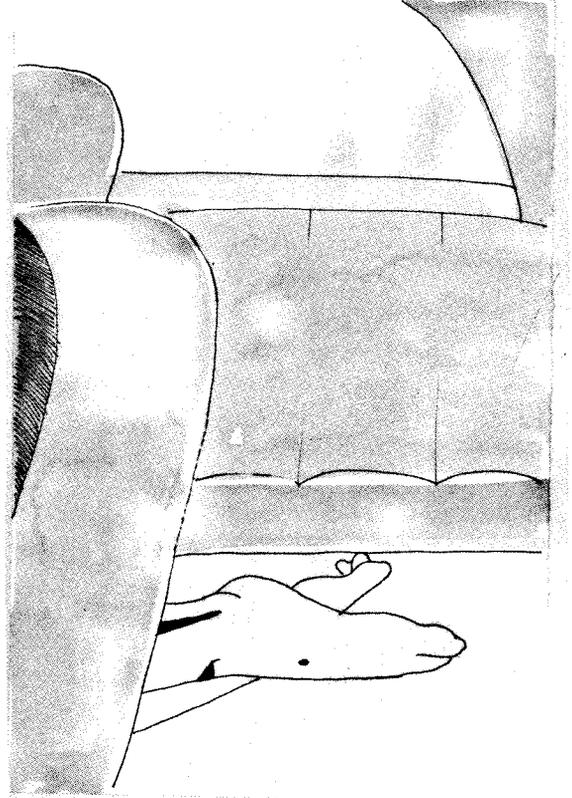
பனி தொடர்ந்து கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. கூரைகளில், வாகனங்களில், நடந்து போனவர்களின் உடையில், தரையில்... எங்கும் வெண்மை. வாகனங்கள் ஓடும் இடங்களில் மட்டும் பனியின் அழகு போய் சேறாகிக் கிடந்தது.

குளிரில் அவள் முகமும் பிஞ்சுக் கைகளும் சிவந்திருந்தன. என்றாலும் அவள் சுருதி பிசுகாமல் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். யாரும் ஒரு நிமிடமேனும் நின்று அவள் பாட்டை இரசிக்கவில்லையென்றாலும் அவள் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். கண்களில் பசியும் சோகமும் தெரிந்தன.

தன்னை ஏசிவிட்டுப் போபவர்களாலும், கவனிக்காமலே போய்க்கொண்டிருப்பவர்களாலும் சேர்ந்து

போகாமல் தம்பி தொடர்ந்து பேணியைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மூக்கால் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

இவர்களுக்குச் சற்றுத் தள்ளி குளிரில் விறைத்து ஒரு நாயுடன் சுருண்டுபோய் கிடந்த ஒரு கிழவன் மட்டும் அவள் பாட்டை இரசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது சத்தம் வராமல் ஏதோ முணுமுணுத்தான். அவனுக்கருகில் பனியில் நனைந்து போயிருந்த துண்டில் தான் பல நாட்களாய் சாப்பிட வில்லையென்றும் தானும் நாயும் சாப்பிட உதவி செய்யும்படியும் கிறுக்கியிருந்தது. அவனது நெளிந்த

தட்டிலும் சில்லறைகள் அதிகமில்லை.

“அக்கா... குளிர்கிறது. ஏதாவது குடித்தால்தான் உயிர் வரும். வா, வீட்டுக்குப் போவோம்”. தம்பி அக்காவைக் கெஞ்சினான். அவள் அவன் கையிலிருந்த பேணியை எட்டிப் பார்த்தாள். கவலை வந்தது. போதாதே. ஆனால் அவளுக்கும் பலவீனமாக இருந்தது. சூடாகக் குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

இருவருமாக வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

மங்கலான வெளிச்சமும், பனியுமாய் நேர காலத்தை தெரியாமல் செய்துகொண்டிருந்தன. வாகனங்கள் பனியைச் சகதியாக்கி விரைவாக ஓட முடியாது தடுமாறிக்கொண்டிருந்தன. கடைகளுக்குப் போய் வருபவர்களைத் தவிர பெரிதாக நடமாட்டமில்லை.

வீட்டில் அம்மா அவர்களுக்கு சூடாகத் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். மகன் கொண்டுவந்த பேணியைப் பார்த்த அவளின் முகம் வாடியது.

அப்போது திறந்திருந்த அவர்கள் வீட்டுக்குள்

ஒரு பெண் நுழைந்தாள். அவள் வாயில் சிகரெட் புகைந்துகொண்டிருந்தது. அவள் வெள்ளிப் பல்லொன்று கட்டியிருப்பது புகை விடுகையில் தெரிந்தது. ஓரளவுக்கு விலையுயர்ந்த குளிர்கால உடைகள் அணிந்திருந்தாள். தடித்த குதியுயர்ந்த சப்பாத்து போட்டிருந்தாள். தொப்பியும் அவ்வளவு மலிவானதல்ல.

தாயும் பிள்ளைகளும் வந்தவளைத் தெரியாததால் அதிசயமாய் பார்த்தார்கள்.

வந்தவளோ நெடுநேரமாக தெருவில் நின்று அந்தப் பெண் பாடுவதை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தவள். அக்காவையும், தம்பியையும் பின்தொடர்ந்தே வீட்டுக்குள் வந்திருந்தாள்.

அந்தச் சிறிய வீட்டின் வறுமையைக் கண்களால் மதிப்பிட்டுக்கொண்டே அவள் கதைக்க ஆரம்பித்தாள். ஜேர்மனியில் சிறு பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு பணிப்பெண்கள் தேவையென்றும், அவள் மகள் சம்மதித்தால் அவர்கள் வறுமை போய்விடும் என்றும் தெரிவித்தாள்.

ஜேர்மனி

கார் நிறுத்தியதற்கான கட்டணத்தைச் செலுத்தும் போதுதான் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. கார் கதவைச் சாத்தவில்லை. விரைவாய் காசைப் போட்டு துண்டை மெசினிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் காரை நோக்கி வந்தபோது பார்த்துவிட்டேன். ஒரு சின்னப் பெண் அரைகுறை யாகத் திறந்திருந்த கார்க் கதவைத் திறந்து உள்ளே ஏறிக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டாள். பிறகு காணவில்லை. ஒளித்துவிட்டாளோ?

நிறைய யோசனைகளுடன் மிகவும் எச்சரிக்கை யாகக் காரடிக்கு வந்தேன்.

அவள் பின் இருக்கைக்கும் முன் இருக்கைக்கும் இடையிலான சிறிய இடைவெளியில் கீழே படுத்திருப்பது தெரிந்தது.

ஒளித்துத்தானிருக்கிறாள். ஆபத்தில்லை.

என்றாலும் அவதானமாயிருக்க வேண்டும். என்னவும் நடக்கலாம். அவளே ஆபத்தானவளாகவும் இருக்கலாம். அல்லது தன்னுடன் என்னையும் சேர்த்து ஆபத்தில் மாட்டிவிடலாம். முதலில் இந்தக் கார் நிறுத்துமிடத்தை விட்டு வெளியில் போய்விட வேண்டும். இது நிலத்தின் கீழ் மூன்றாவது தளம். ஆபத்தான இடம்.

எதுவும் தெரிந்துகொள்ளாதவன் போல் சாதாரண மாகக் காரில் ஏறினேன். முதல் வேலையாக அவள் கதவைத் திறக்க முடியாதபடி கதவுகளுக்குப் பூட்டு போட்டேன்.

காரைச் செலுத்தி தரைக்கு மேல் வந்து வெளிச்சம் பட்ட பின் கண்ணாடியால் பின்னால் கவனித்தேன்.

அவள் சுருண்டுபோயிருந்தாள். கசங்கியும் கிழிந்துமிருந்த உடைகள் விபச்சாரப் பெண்ணுக்கான அடையாளமாகவிருந்தன.

என்ன செய்யலாம்?

பொலிசுக்குப் போகலாமா?

அந்திரியாசுக்குப் போன் பண்ணினேன். என்ன

விடயமென்றாலும் அவனைக் கலந்தாலோசிக்காமல் நான் செய்வதில்லை. அவன் தனது தொலைபேசியைப் போட்டிருக்கவில்லை.

என்ன செய்யலாம்?

முதலில் வீட்டுக்குப் போகலாம். அந்திரியாசுடன் கதைத்த பின்தான் எதுவும் செய்வது நல்லது.

இவளால் ஆபத்து வராதா? அப்படி என்னதான் வரப்போகிறது? அதையும் பார்த்துவிடலாமே?

வீட்டடியில் காரை நிறுத்தி கதவுகளைப் பூட்டி விட்டு வீட்டுக்குள் வந்து பெரிய போர்வை ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு மறுபடி காரடிக்கு வந்து கதவைத் திறந்து அவளிடம் நீட்டினேன்.

அவள் மிரண்டுபோய் என்னைப் பார்த்தாள். நான் சிநேகமாய் சிரித்தேன்.

பார்க்க பாவமாயிருந்தது. போட்டிருந்த உடைகளுக்குக் கொஞ்சமும் பொருந்தாத குழந்தை முகம். கண்களில் நூறு வீத பயம். உடம்பு வியர்த்துப் போயிருந்தது.

வீட்டைக் காட்டி, வந்து கோப்பி குடித்துவிட்டுப் போகும்படி சொன்னேன். அவள் பதிலேதும் சொல்லாது என்னையே மிரள மிரளப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பயப்படாதே. வீட்டுக்கு வருவதற்குப் பயம் என்றால் வேண்டாம். நீ போகலாம். என்று சொன்னதற்கும் அவள் பதில் சொல்லவில்லை. எதுவும் புரியாதவள் போல் பார்த்தாள்.

ஓ... டொச் பெண்ணில்லை. டொச் அவளுக்குப் புரியவில்லை. ரசியாவோ போலந்தோ...

வீட்டைக் கையால் காட்டி குடிப்பது போலவும் கையால் சைகை காட்டினேன்.

அவள் கண்களில் பயம் போகவில்லை. என்றாலும் போர்த்திக்கொண்டு என் பின்னால் வந்தாள். வேறு வழியில்லை போலும்.

வீட்டுக்குள் வந்ததும் எல்லா இடத்திலும் அவசரமாய் என்னவோ தேடினாள். யாராவது ஒரு பெண் இருக்க மாட்டாளா என்று பார்க்கிறாள் போலும். நான் தனிக்கட்டை.

இப்போது இன்னும் பயத்துடன் வரவேற்பறைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி தரையில் அமர்ந்தாள்.

“என்ன பெயர்?”

“எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“ஏன் எனது காருக்குள் ஒளிந்தாய்?”

எல்லாக் கேள்விகளையும் ஆறுதலாகத்தான் கேட்டேன். அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆங்கிலத்தில் கேட்டதும் புரியவில்லை. என்னையே மிரள மிரளப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன்பாகவே கோப்பி தயாரித்து கொடுத்தேன். வாங்கி மடக்கென்று குடித்தாள்.

இப்போது அவளை நன்றாகப் பார்த்தேன்.

அரைகுறை ஆடையால் உடம்பு அதிகமாகத் தெரிந்தது. தெரிந்த இடங்களினெல்லாம் தீக்காயங்கள். வெட்டுத் தழும்புகள். வயசு பதினாறுக்குள்ள்தான் இருக்கலாம். முகத்தில் இன்னும் குழந்தைத்தனம். அதையும் தாண்டி கண்களில் நிறையப் பயம்.

அவளது வயசுக்குச் சற்றும் பொருந்தாத உடையும், பூச்சுக்களும். ஓரளவுக்கு ஊசிக்க முடிந்தது. அவளுக்கும் சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்கும் சம்பந்தமிருக்கிறது. ஆனாலும் அவள் முகத்தைப் பார்க்கையில் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுத்தது.

இனி என்ன செய்வது?

பொலிசுக்குச் சொல்லலாமா?

பொலிஸ் என்றதும் திரும்ப அந்திரியாஸ் ஞாபகம். போன் செய்து பார்த்தேன். இன்னும் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. வேலையிலிருக்கிறான் போலும். வேலையிடத்துக்கு நான் தொடர்புகொள்வதில்லை. பொலிஸில் குற்றவியல் பிரிவில் வேலை.

அந்திரியாசுடன் மட்டும்தான் நான் கதைப்பேன். அவனைக் கேட்காமல் எதுவும் செய்வதில்லை. அவனுடன் தொடர்புகொள்ளும் வரைக்கும் பொறுத்திருப்போம்.

குளிர்சாதனப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. நான் தனியாள் என்பதால் அதிகம் வாங்கி வைத்துக்கொள்வதில்லை. பசித்தால் பெரும்பாலும் துருக்கிக் கடையில் டொனரோ, இத்தாலிக்காரனிடம் பிற்சாவோ சாப்பிட்டுக் கொள்வேன்.

தமிழர்கள் ஒருவனுடனும் நான் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால் என்னிடம் விருந்தாளிகள் என்று யாரும் வருவதுமில்லை. எதுவும் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய தேவையுமில்லை.

எனது ஒரே ஒரு உறவு அந்திரியாஸ் மட்டுந்தான். அவன்தான் எப்போதாவது என்னிடம் வருவான். கோப்பி அல்லது பியர் குடிப்போம். வெளியில் எங்காவது போய் சாப்பிடுவோம்.

அந்திரியாஸை எப்படிச் சந்தித்தேன் என்பதை இந்தக் கதை முடிவதற்கு முன் சொல்லிவிடுகிறேன்.

இப்போது பசித்தது.

இரவுச் சாப்பாடு தேவை.

சாப்பாடு வாங்கி வருவதாக அவளுக்கு சைகையால் காட்டிவிட்டு வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கடைக்குப் போனேன்.

அவள் எந்த மதமோ? எந்த இறைச்சி அவள் சாப்பிடக் கூடாதோ? கிழங்குப் பொரியலும் சாலட்டும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தேன்.

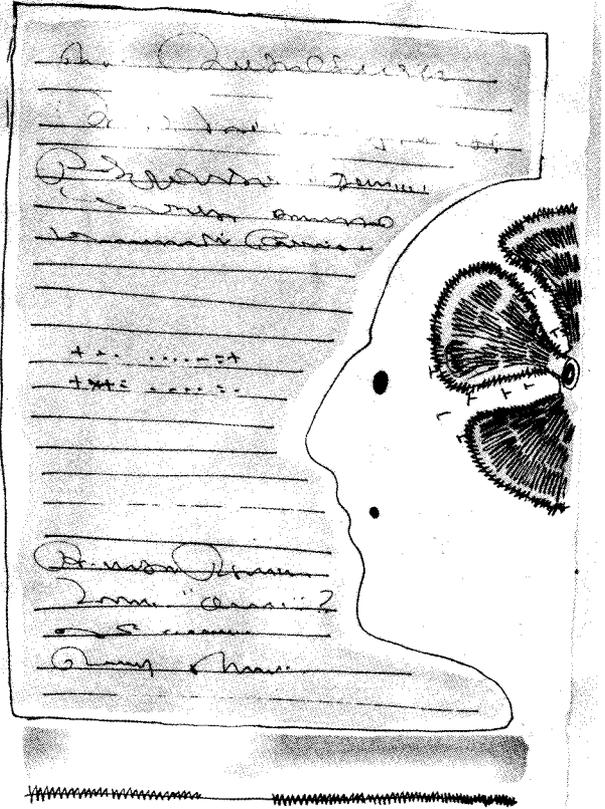
ஆர்வமாய் சாப்பிட்டாள். நிறையப் பசி போல. அழுதிருக்கிறாள்.

எழும்பி வந்து செற்றியில் இருக்கும்படி எத்தனையோ தரம் கையால் காட்டியும் பிடிவாதமாய் தரையிலேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்ததும் மறுபடி கோப்பி தயாரித்து அவளுக்குக் கொடுத்தேன்.

கொஞ்ச நேரம் ரி.வி. பார்த்தேன். பிரபல தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் கொக்காயின் பாவித்ததும், சட்டவிரோதமான விபச்சாரப் பெண்களுடன் ஆடம்பர ஹோட்டல்களில் செக்ஸ் வைத்துக்கொண்டது பற்றியும் விலாவாரியாகக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அறிவிப்பாளர் தனது தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் மற்றவர்களைக் கூப்பிட்டு அவர்களது

பலவீனங்கள், குறைகள், பிழைகளை நார்நாராகப் போட்டுக் கிழித்து மிஸ்ரர் சுத்தம் என்று பேரெடுத்தவர். இப்போது தொலைக்காட்சி கமராக்களுக்கு ஒளித்து தலைமறைவாகிவிட்டார். அடுத்து வந்த விசயம்தான் எனக்கு இன்னும் சுவாரசியமாக இருந்தது. இந்த அறிவிப்பாளரின் நடவடிக்கைகளைப் போட்டுக் குடைந்த அரசு வழக்கறிஞர்கள் இதே விபச்சாரிகளுடன் இதே ஹோட்டலில் செக்ஸ் கேளிக்கை நடத்திய பல பாராளுமன்ற ஆளும், எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்களின் பெயர்ப்பட்டியலையும் பெற்றுக்கொண்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பொங்கி

யெழுந்த பாராளுமன்றம், அறிவிப்பாளரின் வழக்கு அத்துமீறிப் போவதாகவும் எனவே அந்த வழக்கை மூடிவிடும்படியும் சன்னாயகத்தின் பேரால் கூறினார்... நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து போக எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. இலங்கை, இந்தியாவில் அரசியல்வாதிகள் வேட்டி சட்டை போட்டுக்கொண்டு செய்யும் அதே அசிங்கங்களை இங்கே கோட்டு சூட்டு போட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வாழ்க சன்னாயகம்...

நித்திரை வந்தது.

அவளைப் பார்த்தேன்.

அப்படியே தரையில் இருந்து எதையோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கான படுக்கையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன். எதுவும் சொல்லாமல் பேசாமலிருந்தாள்.

நான் வழக்கமாகப் படுக்கும் செற்றியில் படுத்துக் கொண்டேன். நல்ல தூக்கம் வந்தது.

காலையில் விழித்துப் பார்த்தபோது அவள் இருந்த இடத்திலேயே போர்த்திக்கொண்டு தூங்கிப் போயிருந்தாள்.

முகம் சுழவி, கோப்பி தயாரிக்கும்போது அவளும் விழித்துவிட்டாள்.

துவாயைக் கொடுத்து குளியலறையைக் காட்டினேன்.

அவள் தயாராகி வந்ததும், கோப்பியைக் குடுத்து, மேசையில் பன்னும், பட்டர் ஜாமும் இருப்பதைக் காட்டி சாப்பிடும்படி சைகை காட்டினேன்.

அவள் சாப்பிட ஆரம்பித்தபோது வெளியே போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து காரில் ஏறினேன்.

கைத்தொலைபேசி ஒலித்தது. அந்திரியாஸ்.

“நேற்று எனக்கு போன் செய்திருக்கிறாய். நான் வேலையாயிருந்தேன். என்ன விசயம்?”

அவனுக்கு காருக்குள் வந்து ஒளித்த பெண்ணைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவன் என்னை நாங்கள் வழக்கமாகக் கோப்பி குடிக்கும் கடைக்கு உடனே வரச் சொன்னான்.

போனேன்.

கடை வாசலில் அந்திரியாஸ் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

கோப்பிக்குச் சொல்லிவிட்டு தனியேயிருந்த மேசையில் அமர்ந்தோம். பெரிதாக ஆட்கள் இல்லை. பணிவை வெட்டி உள்ளுக்குள் சலாட், சலாமி, கேஸ வைத்து மூடி வைத்தார்கள்.

“அவளை உடனேயே வெளியில் துரத்திவிடு” என்றான் அந்திரியாஸ்.

நான் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தேன். ஒரு பொலிஸ் காரனா இப்படிக்கதைப்பது... “அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.”

“இந்த விடயத்தில் இரக்கப்பட முடியாது. நீ சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் அவள் ஏதோ ஒரு விபச்சார கும்பலிலிருந்து தப்பி வந்த வெளி நாட்டுப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். ரசியாவோ அல்லது ஏதோ ஒரு கிழக்கேரோப்பிய நாட்டைச் சேர்ந்தவளாக இருக்கலாம். இது பயங்கரமான மாபியாக் கும்பல் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். உனக்கு ஆபத்தாக முடியும். அதனால் அவளை வெளியில் துரத்திவிடு.”

“நீ பொலிஸ்தானே... அவளை பொலிஸ் நிலையத் திற்குக் கொண்டுபோய் விசாரித்து அவளது சொந்த நாட்டுக்கே திருப்பியனுப்பிவிடேன்.”

“விபரம் புரியாமல் கதைக்காதே. தொலைக்காட்சிச் செய்திகளில் பார்க்கவேயில்லையா? இந்த மாபியாக் களுடன் பிரபலங்கள், அரசியல்வாதிகள் எல்லோருக்கும் தொடர்பிருக்கிறது. பொலிஸ் கூட உடந்தை. இவளை விசாரித்து அதன் மூலம் ஏதாவது உண்மை வெளிவருவதில் யாருக்கும் விருப்பமிருக்காது. நாங்கள் தான் தேவையில்லாமல் ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்வோம்.”

1 அந்திரியாஸ் சொல்வதும் உண்மைதான். ஜேர்மனி

ஒரு பொலிஸ் நாடு. இடதுசாரித் தீவிரவாதங்களை யெல்லாம் வழித்துத் துடைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படியிருக்கையில் இப்படி மாபியாக் கும்பல்கள் இயங்குவதை நிறுத்துவது பெரிய காரிய மல்ல. ஆனால் இது நடக்கவில்லை. பெரிய இடங்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. என்னதானிருந்தாலும் அந்தப் பெண்ணை வெளியே துரத்த மனம் ஒப்ப வில்லை. அந்த பயந்த குழந்தை முகம் மனதை விட்டு நீங்கவில்லை.

“இதில் யோசிக்க ஒன்றுமில்லை. உனக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. அவளாக வந்து ஒளித்தாள். இரக்கப்பட்டு ஒரு நாள் இரவு தங்க அனுமதித்தாய். அவ்வளவும் போதும். அவளை வெளியே அனுப்பிவிடு. நீ தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் உனக்கு ஆபத்துதான். பிறகு என்னால்கூட உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது போய்விடும்.”

நான் பேசாமலிருந்தேன். அந்திரியாஸ் இப்படிச் சொன்னால் யோசிக்கத்தான் வேண்டும். நான் இருக்கும் நகரத்திலேயே சட்டவிரோத விபச்சார விடுதி நடாத்தியதாகப் பிடிபட்டவன் பொலிஸ் தலைமையதிகாரிதான். யாரையும் நம்ப முடியாது. ஆபத்து எந்த வடிவத்திலும் வரலாம்.

எப்படித்தான் யோசித்தாலும் அந்தப் பெண்ணை வெளியே துரத்த மனம் இன்னும் தயாராகவேயில்லை. அவன் குழந்தை. வெளியே அவளுக்கு என்ன நடக்குமோ... கொலைகூடச் செய்துவிடுவார்கள்.

வெளியே அனுப்பாமல் அவளை எங்கே தங்க வைப்பதென்றும் தெரியவில்லை. நானோ தனியாள். யாருடனும் தொடர்புமில்லை. உதவிக்கு எவரும் வர மாட்டார்கள். நானும் ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்வேன்.

கோப்பி வந்தது.

அந்திரியாசுக்கு வேலை செய்யுமிடத்திலிருந்து தொலைபேசியில் அழைப்பு வந்தது. “விரைவில் முடிவெடு” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

மத்தியானத்திற்கு வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பிடு வதற்கான பொருட்கள் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

இப்போது அவள் செற்றியிலிருந்து தொலைக்க காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். குளித்திருக்க வேண்டும். தலையிழுத்து முடிந்திருந்தாள். அவளது படுக்கை விரிப்புகளும் ஒழுங்காக மடித்து வைக்கப் பட்டிருந்தன.

என்னைப் பார்த்து முதற் தடவையாகச் சிநேகமாகச் சிரித்தாள்.

சமையலறைக்குப் போய் வாங்கி வைத்த பொருட்களை அடுக்கும்போது மாற்றம் தெரிந்தது. சுழுவ வைத்திருந்த பாத்திரங்களைக் சுழுவியிருந்தாள். பரவியிருந்த பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தாள். எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்போது அவளைத் துரத்தப் போகிறேனே என்று கவலை வந்தது.

கோப்பி தயாரித்து அவளுக்கென்று வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்த சொக்கினோற்றுடன் கொடுத்தேன்.

சந்தோஷமாக வாங்கி அவளது மொழியில் ஏதோ சொன்னாள். நன்றி என்பதாக இருக்கலாம்.

சமைக்க ஆரம்பித்தேன்.

அவள் தொலைக்காட்சியையும் என்னையும்

பார்ப்பதாக இருந்தாள். நான் சமைக்கும் விதம் அதிசயமானதாகத் தெரிகிறதோ.

சமையலை முடித்து, குளித்து, உடை மாற்றிக் கொண்டு நானும் ஒரு செற்றியில் வந்திருந்தேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்து திரும்பவும் சிநேகமாய் சிரித்தாள்.

அவளை என்ன செய்வதென்று என்னால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. திடீரென்று அந்த யோசனை வந்தது. ஒரு வெள்ளைத் தாளையும் பேனையையும் எடுத்தேன். ஜேர்மனி என்று எழுதி கேள்விக்குறி போட்டு அவளிடம் காட்டினேன். பார்த்துவிட்டு புரியாமல் என்னைப் பார்த்தாள்.

தாளை வாங்கி ரசியா என்று எழுதி கேள்விக்குறி போட்டு அவளிடம் நீட்டினேன். இப்போது அவள் சிரித்தாள். பேனையை என்னிடமிருந்து வாங்கி எழுதித் தந்தாள். ரசியாவை வெட்டி கீழே உக்ரெய்ன் என்று எழுதியிருந்தாள்.

உக்ரெய்ன் பெண்.

அவளது உடம்பிலிருந்த காயங்களைக் காட்டிக் கேட்டேன்.

அவள் கண்களில் நீர் நிரம்பியது. பழையபடி பயம் வந்தது. வாய்விட்டே அழுதாள்.

கேட்டிருக்கக் கூடாதோ?

நான் கொஞ்சமும் எதிர்பாராமல் தனது ரீ சேட்டைக் கழற்றி மேலுடம்பைக் காட்டினாள்.

நான் அதிர்ந்துபோனேன். இன்னும் பெரிய காயங்கள். காயங்கள்... காயங்கள்... இன்னும் புண்ணாகியிருந்தன. பார்ப்பதற்கே தாங்க முடியவில்லை.

மறுபடி ரீ சேட்டைப் போட்டுக்கொண்டு சிகரெட் பிடிப்பது போல பாவனை செய்து உடம்பில் தீக் காயங்கள் உள்ள இடங்களில் வைத்துக் காட்டினாள்.

பாவிக்கள்... உடம்பு முழுக்க சிகரெட்டால் சுட்டிருக்கிறார்கள். நம்ப முடியவில்லை. பார்க்கவே மனசு தீய்ந்தது.

அவள் எழுந்து குசினிக்குப் போய் கத்தியொன்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து வெட்டுவது போல தனது உடம்பில் காயமுள்ள இடங்களில் வைத்துக் காட்டினாள்.

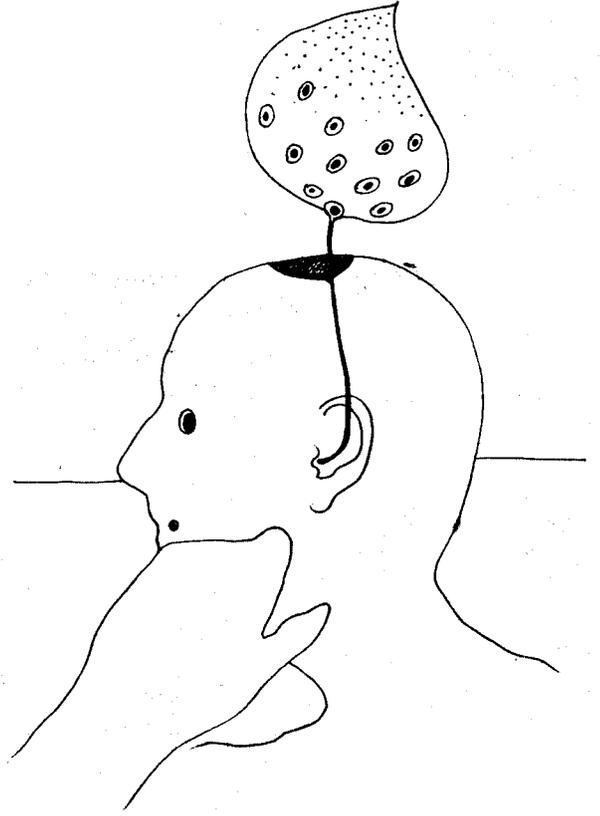
எனக்குத் தொண்டையை அடைத்தது. சீரணிக்கவே முடியவில்லை. எப்படி...? எப்படி முடிந்தது? இந்தக் குழந்தையைப் போட்டு இப்படி மிருகத்தனமாக சித்ரவதை எப்படி முடிந்தது? என்ன மனிதர்கள்...

அவள் தனக்கு நடந்தவைகளை நினைத்தாளோ என்னவோ அவள் உடம்பு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது அழுதாள்.

எனக்கும் அவளைப் பார்க்க அழுகை வந்தது. நானும் எத்தனையோ துன்பங்கள் அனுபவித்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது அறிவது புதிது.

எழுந்து குசினிக்குப் போய் அவளுக்கும் எனக்கும் கோப்பி தயாரித்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தேன்.

அவள் அநுபவித்த கொடுமைகளை அறிந்தபின் எனக்கு அவள் மீது இன்னும் இரக்கம் வந்தது. இத்தனை செய்தவர்களிடம் அவள் திரும்ப அகப்பட்டால் கொலைதான் செய்வார்கள் என்று திட்ட

வட்டமாகத் தெரிந்தது.

இவளை என்ன செய்யலாம்?

எனது இடம் பாதுகாப்பில்லை. நான் தனி ஆள். எனக்கு நிறைய வேலைகள். நான் எப்போதும் வீட்டிலேயே இருக்க முடியாது. தவிர எனது வீட்டில் இருப்பது உடனடியாகவே தெரிய வந்துவிடும்.

என்ன செய்யலாம்?

பொலிஸ்கூட பாதுகாப்பில்லை என்கிறான் அந்திரியாஸ். அவன் காரணமில்லாமல் சொல்ல மாட்டான். ஏதோ அறிந்திருக்கிறான்.

வேறெங்காவது கொண்டுபோய் விடுவதற்கு எனக்கு யாரையும் பழக்கமில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒரே ஒரு ஆள் அந்திரியாஸ்தான்.

எங்கே கொண்டுபோய் விடலாம்?

பெண்கள் விடுதி? தேவாலயம்?

அந்திரியாஸ் போன் பண்ணினான். “அவளை வீட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பிவிட்டாய் என்று நம்புகிறேன்.”

“இன்னும் இல்லை... இரக்கமாயிருக்கிறது”.

“இறுதியாகச் சொல்கிறேன். அவளை வைத்திருந்து ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்ளாதே. என்னையும் இதற்குள் இழுத்துவிடாதே. அந்தக் கும்பல் எப்படியும் போப்பம் பிடித்துவிடும்.” அவன் கோபமாகச் சொல்லிவிட்டு துண்டித்துவிட்டான்.

எனக்கும் பயம் வந்தது. இலங்கையிலிருந்து தப்பி வந்து இங்கே அநியாயத்துக்கு சாக வேண்டுமா? அதை விட அந்திரியாஸ் என்னை வெறுத்தால்

எனக்கு இங்கே யாருமில்லை

அவளை வெளியே அனுப்பிவிடலாம்.

மத்தியானம் சமைத்து அவளுடன் சாப்பிட்டேன். ரசித்துச் சாப்பிட்டாள். பிறகு செற்றியில் படுத்து அப்படியே தூங்கிப்போனாள்.

பக்கத்து செற்றியிலிருந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்ன செய்யலாம்?

எப்படி வெளியே அனுப்புவது? எங்கே அனுப்புவது?

வெளியே அவளுக்கு என்ன நடக்கும்?

இல்லை. இந்த ரீதியில் யோசித்தால் என்னால் இந்த நூற்றாண்டில் முடிவெடுக்கவே முடியாது. வெளியே அனுப்பிய பிறகு அவளுக்கு என்ன நடக்கும் என்று நான் யோசிக்கவே கூடாது. அது எனக்குத் தேவையில்லாத விசயம். எப்படி அனுப்புவது என்பது பற்றி மட்டும் யோசித்தால் போதும்.

ஆபத்திற்கு உதவாத எனது இயலாமையை நினைத்து எனக்கு என் மீதே வெறுப்பு வந்தது.

அவள் விழித்ததும் கோப்பி தயாரித்துக் கொடுத்தேன். எனது பேர்ஸிலிருந்து நூறு யூரோ எடுத்து அவள் கையில் வைத்தேன்.

அவள் எதுவும் புரியாமல் என்னையே விழித்துப் பார்த்தாள்.

நான் என்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டேன். அவ்வளவு சுலபமில்லை. கதவருகே போய் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு வெளியே கையைக் காட்டி அவளைப் போய்விடும்படி சைகை காட்டினேன். அவளை நேர்டியாகப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். என்னால் தாங்க முடியாது.

அடுத்த சில வினாடிகள் எந்த சத்தமும் இல்லை. பின்னர் அவள் அழுதது கேட்டது.

நான் என்னை இறுக்கமாக்கிக்கொண்டேன். மனசை எதுவோ பிசைந்தது. ஆபத்து. இளகிவிடுவேன் போலிருக்கிறது. வேறெங்காவது மனசைத் திருப்ப வேண்டும். இலங்கையில் நான் பட்ட துன்பங்களை நினைத்துப் பார்த்தேன். ஜேர்மனிக்கு வந்ததை நினைத்தேன். விமான நிலையத்தில் அந்திரியாசுடன் முதலாவது சந்திப்பை நினைத்தேன்.

நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவள் ஓடி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டாள். அழுதாள்.

பிறகு வெளியே போய்விட்டாள்.

நான் உடைந்துபோய் அவளைப் பார்க்கும் தைரிய மற்று கதவைச் சாத்திவிட்டு செற்றியில் வந்து விழுந்தேன். அழுதேன். உறவில்லாத அவள் முகம் மறைய மறுத்தது. அவளது குழந்தை முகம், பயந்த விழிகள், காய்ந்துபோன தீக்காயங்கள், வெட்டுக் காயங்கள்... எல்லாம் மாறி மாறி வந்தன. ஏதோ பிழை செய்தது போன்ற குற்ற உணர்வு.

எழுந்து போய் கதவைத் திறந்து பார்க்கலாமா? கூடாது. அவள் அங்கேயே நின்று அழுதுகொண்டிருந்தால் நான் மனம் மாறிவிடுவேன். பிறகு என்னால் முடிவெடுக்கவே முடியாது.

அவள் எப்படியாவது தப்பிவிடுவாள். யாராவது நல்லவர்கள் அவளைக் காப்பாற்றுவார்கள். எத்தனையோ ஜேர்மன் தம்பதிகள் பிள்ளைகள் இல்லாமல் ஏங்குகிறார்கள்.

ஏனோ நிம்மதியில்லாமலிருந்தது.

இரவு சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. கோப்பி குடித்த வுடன் வெளியே போக வேண்டும் போலிருந்தது.

பலத்த யோசனைகளுடன் கதவைத் திறந்தேன்.

வெளியே அவள் இல்லை.

வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

அவளைக் காணவில்லை.

தெரு முடிவு வரைக்கும் காலாற நடந்துவிட்டு வந்து படுத்துவிட்டேன்.

அடுத்து வந்த இரண்டு நாளும் நான் என்ன செய்தாலும் அவள் நினைவுதான் திரும்பத் திரும்ப வந்தது. அவளின் குழந்தை முகத்தை, பயந்த விழிகளை, இரத்தம் வடிந்து காய்ந்துபோயிருந்த காயங்களை மறக்கவே முடியவில்லை.

மூன்றாம் நாள் “அவசரம்” என்று தொலைபேசியில் சொல்லிவிட்டு அந்திரியாஸ் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“இந்தப் பெண்தான் உன் வீட்டில் இருந்தவளா?” என்று கேட்டு கையில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை நீட்டினான்.

பதட்டத்துடன் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

முதல் பக்கத்திலேயே அவளது பெரிய படம். முகம் முழுவதும் இரத்தம். கழுத்திற்குக் கீழ் வெள்ளைத் துணியால் மூடியிருந்தார்கள். பிணம்.

அவள்தான்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அழுகை வெடித்து வந்தது.

அந்திரியாஸ் முதுகைத் தட்டி ஆறுதல்படுத்தினான். “நீ காரணமில்லை.”

“இல்லை. நான்தான் அவளைக் கொல்லக் குடுத்தேன்.”

“முட்டாள்தனமாகக் கதைக்காதே. நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன், அவளை எப்படியும் பிடித்துவிடுவார்கள் என்று. உனது வீட்டில் உனது கண் முன்னால் கொல்லவில்லை என்று ஆறுதல் கொள். நான் உன்னைப் பிறகு சந்திக்கிறேன்.” அந்திரியாஸ் போய்விட்டான்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

அவள் எனது வீட்டிலிருந்த இடங்களைப் பார்த்தேன்.

வந்தவுடன் இந்தத் தரையில்லாதான் சுவருடன் சாய்ந்தபடி இருந்தாள். இதிலேயே படுத்தாள். பிறகு செற்றியில் இங்கேயிருந்து ரி.வி. பார்த்தாள். என்னுடன் இருந்து சாப்பிட்டாள். இதோ இங்கிருந்து தான் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். தனது உடம்பிலிருந்த காயங்களைக் காட்டினான்...

நான் அவளைக் கொல்லக் கொடுத்துவிட்டேன்.

அன்றைய நாள் முழுவதும் எந்த அலுவலும் செய்ய முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப அவள் ஞாபகம்தான்.

இரவு பத்திரிகையைத் திரும்ப எடுத்து அவள் படத்துடன் வந்த செய்தியை முழுதாகப் படித்தேன்.

கூரிய ஆயுதத்தால் உடம்பு முழுக்க கொத்திப் பிளந்திருக்கிறார்கள். அவள் உக்ரெய்ன் நாட்டைச் சேர்ந்தவள். வயது பதினாற்றுகள் இருக்கலாம். ஜேர்மனியில் பதிவில்லை. சட்டவிரோதமாக ஜேர்மனிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளாள். ஜேர்மனியில் ஆஸ்பத்திரியில் பணியாளர் வேலை, பிள்ளைகள் பராமரிக்கும் வேலை என்று கிழக்கை ரோப்பிய, வறுமையில் வாடும் குடும்பங்களுக்கு ஆசை வார்த்தைகள் கூறி இளம் பெண்கள், சிறுவர்கள் ஜேர்மனிக்கு மாபியாக் கும்பல்களால் கொண்டு வரப்படுகிறார்கள். இங்கே இவர்கள் பயமுறுத்தப்படும், வன்முறையாலும் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். தப்பியோடுபவர்கள் கொல்லப்படுகின்றனர். அல்லது அவர்கள் குடும்பங்கள் அவர்களது நாட்டில் கொலை செய்யப்படுகின்றன. மேல்மட்டத்து வக்கிர ஆண்கள் வரும் சிறப்பு விபச்சார விடுதிகளிலேயே இந்தச் சிறுவர்கள் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். இங்கு வருவோர் குறிப்பாக உடல்நீயாகச் சித்ரவதை செய்வதன் மூலம் தங்கள் பாலியல் வக்கிரங்களைத் தீர்த்துக்கொள்கிறார்கள். சிகரெட்டால் சுட்டும், கூரிய ஆயுதங்களால் வெட்டியும், சவுக்கால் அடித்தும் சாடோமாடோ முறையில் வெறியாட்டம் போடப்படுகிறது. பிரபலங்களும், அரசியல்வாதிகளும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால்...

என்னால் மேற்கொண்டு வாசிக்க முடியவில்லை. நெஞ்சடைத்தது. வாசித்த செய்தி ஒரு கணம் திரைப்படமாய் ஓடியது. அவளை சவுக்கால் அடித்தார்கள். அவள் கதறக் கதறக் கத்தியால் உடம்பெங்கும் கீறினார்கள். இரத்தம். சிகரெட்டால் சுட்டார்கள். அலறல் சத்தம். அவள் துவண்டு பிணமாய் விழுந்தாள்...

என்ன மிருகத்தனம் இது... எப்படி மனம் வருகிறது...

எனக்கு உடம்பு நடுங்கியது.

அந்தக் குழந்தையை நான் கொல்லக் கொடுத்து விட்டேன்.

அவள் உக்ரெய்னில் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பாள்?

காசில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பள்ளிக்குப் போய் வந்துகொண்டிருப்பாளா? அம்மாமடியில் தலை வைத்துத் தூங்கிப் போயிருப்பாளா? தம்பி தங்கையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பாளா? நிலவைப் பார்த்துப் பாடுவாளா?

ஏன் அவளுக்கு இப்படி...?

ஏன் அவள் என்னிடம் வந்தாள்...?

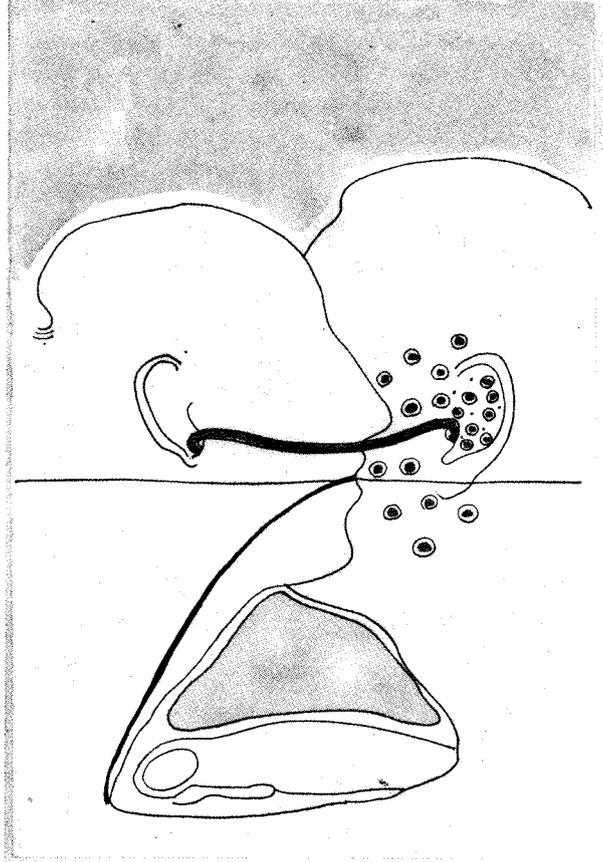
ஏன் செத்துப்போனாள்...?

தலை வெடித்தது. பைத்தியம் பிடிக்கும் போலிருந்தது. குற்றவுணர்வு என்னைக் கொன்றது. சாப்பிட, படுக்க முடியவில்லை. கை நடுங்க, ஊசி எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டேன். போதை மட்டும் தான் என்னைக் காப்பாற்றும் வலிமை கொண்டது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை.

வழக்கம் போல் தேவாலயத்திற்குப் போனேன்.

ஒவ்வொரு ஞாயிறும் தேவாலயத்தில் நானும், அந்திரியாகும் சந்திப்போம். சந்திக்க வேண்டும். வழக்கமான, ஆட்கள் அருகேயில்லாத, பின் வரிசையில் உட்கார்ந்தோம். சின்னப் பிள்ளைகள் யேசுவைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாதிரியார் பியானோ வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். உரிய நேரம் வரும்போது தேவாலயத்திலிருந்தவர்களும் இராகம் கலையாமல் சேர்ந்து பாடினார்கள்.

ஓவியங்கள் : மு சிவா

“இன்னும் அந்தப் பெண்ணை மறக்க முடியவில்லையா?”

இல்லையென்று தலையாட்டினேன்.

“அதையே நினைத்துக்கொண்டிருக்காதே. எமக்குரிய வேலைகள் இருக்கிறது. நாம் செய்து முடிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் எமக்குப் பிரச்சினைகள் வரும்.”

நான் பேசாமலிருந்தேன். அந்திரியாஸ் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் சிந்தனை எங்கெல்லாமோ போய் வந்தது.

“கொலம்பியாவிலிருந்து பொருளுடன் வரும் கப்பல் நாளை கம்பேர்க் துறைமுகத்திற்கு வருகிறது. கப்பலைச் சோதனையிடும் பொறுப்பு எனக்கும் டியேர்க்கிற்கும்தான். நீ செய்ய வேண்டியது...” அந்திரியாஸ் தனது திட்டத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லாம் முடிந்து தேவாலயம் விட்டு வெளியே வந்ததும் அந்திரியாஸ் தனது வேலைக்குப் போக, நான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நடந்து

போனேன்.

சிங்கள இராணுவத்தால் எனது அக்காவும், அத்தானும் கொல்லப்பட்ட பின் நான் இயக்கத்தில் போய் சேர்ந்தது, காடு மேடெல்லாம் அலைந்தது, இந்தியா போய் பயிற்சி எடுத்து, கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு, பாம்பு பூச்சிகளுடன் படுத்தெழும்பியது, நான் சேர்ந்திருந்த இயக்கமே நம்பி வந்தவர்களை அழித்தது, அவர்களிடமிருந்து தப்பி ஒளித்துத் திரிந்தது, தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸாரால் அடிக்கடி சிறையிலடைக்கப்பட்டது, சித்திரவதைப்பட்டது, கையில் காசில்லாமல், ஒண்ட இடமில்லாமல் குலைப் பட்டினியாய் தெருத்தெருவாய் திரிந்தது, வெளிநாட்டிலிருக்கும் நண்பர்களிடம் உதவி கேட்டும் அவர்கள் கைவிட்டது, ஜேர்மனியிலிருக்கும் நண்பன் போதைப் பொருள் விற்பவனுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தந்தது, போதைப்பொருளுடன் ஜேர்மனிக்கு வந்தது, பிடித்த பொலிஸ்காரன் அந்திரியாலே அந்தக் கடத்தலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தது, தன்னையும் தொடர்ந்து அவன் போதைப் பொருள் விற்பனையில் ஈடுபடுத்தியது, செய்யும் தொழிலின் ஆபத்து காரணமாய் யாருடனும் தொடர்பில்லாமல் தனியே சீவித்தது, உக்ரேயன் பெண் வந்தது, அவளுடன் ஒன்றாகச் சாப்பிட்டது, அவள் அழுத்தது, அவளை நான் வெளியே துரத்தியது, அவள் இரத்தமாய் இறந்து கிடந்தது...

சே... என்ன உலகம் இது...

மிருகங்களைத் தவிர இந்த உலகத்தில் மனிதர்களே இல்லையா?

எனது வழக்கமான பாருக்கு வந்து மூலையில் இருந்தேன். பியர் குடித்தேன்.

மூலையில் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ரி.வி.யில் செய்திகள் போய்க்கொண்டிருந்தது. அமெரிக்கா ஈராக்கைத் தாக்கியது.

இஸ்ரேலிய இராணுவம் பலஸ்தீன்ச் சிறுவர்களைக் கொன்றது.

லைபீரியாவில் ஆளை ஆள் வெட்டி, தலைகளைக் கையில் கொண்டு திரிந்தார்கள்.

பிராங்பேட்டில் காணாமல் போன ஏழு வயசுச் சிறுவனும் சிறுமியும் மூன்று நாள் பாலியல் பலாத்காரத்தின் பின் பிணமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள்.

மேற்கொண்டு என்னால் பார்க்க முடியவில்லை.

இந்த உலகம் கெட்டது.

யாராலும் எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை.

அழிந்துபோகட்டும்.

கைத்தொலைபேசியில் செய்தி வந்திருந்தது. கொலம்பியா கப்பல் கம்பேர்க் வரும் நேரம்.

□

காலம் இலக்கிய மாலை

ஒக்டோபர் 8 சனிக்கிழமை

மாலை 6.00 மணி

யோக்வூட் அரங்கம்

1785 Finch Ave W

கனடாவில் இருந்து வெளிவருகின்ற தமிழ் சஞ்சிகையான காலம் இதழ் ஒரு இலக்கிய மாலை நிகழ்ச்சியை நடாத்துகின்றது.

புலம் பெயர்ந்த மக்கள் வாழ்கின்ற மண்ணில் இருந்து மிக நீண்ட காலமாக தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற சஞ்சிகை என்ற வகையில் காலம் இதழ் மிக முக்கியமானது. எவ்வளவோ கஸ்டங்களின் மத்தியில் சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகாலமாக காலம் சஞ்சிகை வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. சராசரியாக வருடம் மூன்று இதழ்கள்களை வெளிவிடுவது என்பது வெளியீட்டாளர்களின் எண்ணம்.

இதுவரை இருபத்தி நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. இருபத்தி ஐந்தாவது இதழை ஒட்டியே இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த இதழில் பல முக்கியமான கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இருபத்தி ஐந்து இதழ் அல்ல, இருபத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக (தன் வாழ் நாள் முழுதுமாக) சிறுசஞ்சிகை நடாத்தி வரும் மல்லிகை ஜீவாவின் பேட்டி இதில் இடம்பெற்றுள்ளது.

'மீண்டும் வருவார்கள்' என்ற நாடகம் பாபுவின் இயக்கத்தில் நிகழ்கின்ற அதேவேளை, நமது பாரம்பரிய இசையான கூத்து பாடல்கள் அடங்கிய DVD வெளியீட்டுவைக்கப்பட உள்ளது. அத்தோடு சில கூத்துப் பாடல்களும் இந்த மேடையில் பாடப்பட உள்ளது.

காலம் இலக்கிய மாலையின் சிறப்பு விருந்தினர்களாக இலங்கையில் இருந்து மெளனகுரு, சித்திரா மெளனகுரு கலந்துகொண்டு சிறப்பிக்க உள்ளனர்.

1785 Finch Ave W உள்ள 'யோக்வூட் அரங்கத்தில் இந்த விழா நடைபெறுகின்றது.

நந்தாவின் “தமிழர் மத்தியில்”

“ விளம்பரம் செய்வது வியாபாரத்திற்கு அழகு ”

- உலகத்திலேயே முதன் முதலாக தமிழருக்காக வெளிவந்த வர்த்தகக் கைநூல்
- சுயமான சிந்தனையின் உருவாக்கம்
- அதிகளவு எண்ணிக்கையோடு வெளியாகும் கைநூல்
- விளம்பரதாரர்களின் அனுமதியுடன் அதிகளவு விளம்பரங்களுடன் வெளியாகும் இத்தகைய கைநூல்
- 99% பிழைகளின்றி பலமுறை பிழைதிருத்தம் பார்த்து பிரசுரமாகும் கைநூல்
- 100 இற்கு மேற்பட்ட பலவர்ண பக்கங்களுடன் வெளியாகும் கைநூல்
- ஒன்றாறியோ வர்த்தக அமைச்சினதும், கனடிய தமிழர் சம்மேளனத்தினதும் விருது பெற்ற கைநூல்
- முன்னட்டையில் விளம்பரங்களின்றி வெளியாகும் கைநூல்
- முதன் முதலில் சிறிய இணைக் கைநூலை அறிமுகப்படுத்திய கைநூல்
- உலகத்தமிழர் வணிகத்தினால் விருது பெற்ற கைநூல்
- சுனாமிபற்றிய தகவல்களோடு வெளிவந்த கைநூல்
- சர்வதேச (பிரித்தானியா, அமெரிக்கா) விளம்பரங்கள் அடங்கிய கைநூல்

இலவசம் ! இலவசம்! இலவசம்!

“ தமிழர் மத்தியில் ” கைநூலில் விளம்பரம் செய்வோர்க்கு

- இணைக் கைநூலில் விளம்பரம் இலவசம்
- இணையத்தளத்தில் விளம்பரம் இலவசம்.

nanda publications inc.

Tel: 416.321.1354 Fax: 416.321.1354

42 Harringay Cres., Scarborough, ON M1W 1Z3

www.thamila.com Email: nandapublications@bellnet.ca

Capers
★ ON LOCATION ★

With Best Compliments from

Capers

ONLOCATION

23 Railside Rd , Toronto , ON, Canada

416- 449 2228

WWW.capersonlocation.ca